STEPHEN KING

colorado kid

De același autor, la Editura Nemira, au apărut:

Apocalipsa
Cimitirul animalelor
Christine
Orașul bântuit
Misery
Carrie
Shining

STEPHEN EDWIN KING (n. 1947) este licențiat în limba engleză la Universitatea Maine din Orono și a debutat în 1974 cu romanul *Carrie*. După aproape treizeci de ani în care a publicat în principal romane horror foarte populare (*Christine*, *Apocalipsa*, *Orașul bântuit* etc.), el a primit medalia National Book Foundation pentru „Aport deosebit în literatura americană" și Lifetime Achievement Awards din partea National Books Awards. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să filmeze adaptări ale povestirilor sale pentru suma simbolică de un dolar. În același timp, s-a estimat că venitul lui anual este de patruzeci de milioane de dolari. Ca o ironie a sorții, el a declarat că detestă sărbătoarea de Halloween. La Editura Nemira vor apărea în curând ultimele sale romane: *Mobilul* și *Povestea lui Lisey*.

STEPHEN KING

colorado kid

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

nemira

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KING, STEPHEN
Colorado Kid / Stephen King; trad.: Gabriel Stoian
București, Nemira & Co, 2006
ISBN (10) 973-569-871-4
ISBN (13) 978-973-569-871-3

I. Stoian, Gabriel (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Stephen King
COLORADO KID
© 2005 by Stephen King
© Editura Nemira & Co, 2006

Redactor: Ana ANTONESCU
Tehnoredactor: Emanuel BOTEZATU

Tiparul executat de Alföldi Nyomda Rt.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN (10) 973-569-871-4
ISBN (13) 978-973-569-871-3

Cu admirație, pentru Dan J. Marlowe[1],
autorul romanului Numele jocului e moartea,
cel mai înzestrat dintre duri

[1] Pornind de la o carte în care personajul principal era hoț profesionist și spărgător de bănci, autorul (1914–1987) a creat o serie de romane în care s-a folosit de experiența unor criminali reali aflați în închisoare, reușind o descriere realistă a lumii crimei, a corupției din rândul poliției și a ipocriziei societății americane (n. tr.).

1

După ce s-a lămurit că nu avea să afle nimic interesant de la cei doi bătrâni care alcătuiau tot personalul de la *The Weekly Islander,* jurnalistul care scria articole de fond la ziarul *Globe* din Boston a aruncat o privire la ceas și a băgat de seamă că, dacă se grăbea, încă putea prinde bacul de 13.30 către continent. Le-a mulțumit amândurora pentru amabilitate, a lăsat niște bani pe masă, punând solnița deasupra lor ca să nu-i ia briza care bătea destul de tare înspre țărm și a coborât vioi treptele de piatră ce duceau de la Restaurantul Grey Gull până în Bay Street și la orășelul de dedesubt. În afara celor câteva ocheade aruncate nepăsător în decolteul tinerei care stătuse între cei doi bătrâni, nu remarcase nimic deosebit la ea.

După ce ziaristul a plecat, Vince Teague a întins mâna peste masă și a tras banii de sub solniță – două bancnote de cincizeci. Cu o expresie de mulțumire neascunsă, le-a vârât într-un buzunar cu clapă al jachetei din tweed, veche dar încă bună de purtat.

– Ce faci? l-a întrebat Stephanie McCann, știind prea bine cât de mult îi plăcea lui Vince (dar nu numai lui) să-i zdruncine ceea ce el numea „prejudecățile ei tinerești", însă în situația de față s-a văzut incapabilă să-și rețină indignarea din glas.

– A ce seamănă?

Vince părea mai satisfăcut ca niciodată. Având banii în buzunar, a netezit clapa peste buzunar și a luat o ultimă îmbucătură din ruloul de homar. Apoi s-a șters delicat la gură cu un șervețel de hârtie și cu un gest de expert a prins din zbor babețica folosită la homar și lăsată de omul de la *Globe* exact în clipa în care o rafală mai aspră a brizei ce aducea cu ea stropi de sare a încercat să o mătură de pe masă. Mâna îi era contorsionată aproape grotesc din cauza artritei, dar îi rămăsese la fel de ageră ca în tinerețe.

– S-ar părea că ai luat banii pe care domnul Hanratty i-a lăsat drept plată pentru masa de prânz, a spus Stephanie.

– O, ce ochi buni ai, a aprobat-o Vince și a clipit șmecherește către celălalt bărbat de la masă. Acesta era Dave Bowie, care arăta cam de vârsta lui Vince Teague, dar era cu douăzeci și cinci de ani mai tânăr. Totul depindea de ce loz ai tras în viață, așa susținea Vince; lăsai mașinăria să funcționeze până cădea de la sine, o mai peticeai la nevoie, iar el era convins că și pentru tipii care băteau suta – lucru pe care îl spera și el – până la urmă, viața nu părea cu nimic mai lungă decât o după-amiază de vară.

– Dar *de ce?*

– Ți-e teamă că o să le dau plasă ăstora de la Gull cu plata și-o s-o las pe Helen să se descurce? a întrebat-o el.

– Nu... dar cine-i Helen?

– Helen Hafner, cea care ne-a servit, a zis Vince și a făcut un semn din cap către o femeie ușor supraponderală de aproape patruzeci de ani care strângea farfuriile. Pentru că politica lui Jack Moody – care, întâmplător, are acest restaurant unde se mănâncă bine, ca și a tatălui său, dacă vrei să știi...

– Știu, a zis ea.

David Bowie, editor al ziarului *The Weekly Islander* aproape de când se născuse Helen Hafner, s-a aplecat în față și și-a lăsat mâna pufoasă peste mâna ei tânără și frumoasă.

– Sunt convins că știi, a spus el. Și Vince știe. Tocmai de aceea a ales o cale mai întortocheată ca să-ți explice.

– Asta pentru că școala încă nu s-a terminat, a zis ea zâmbind.

– Exact, a aprobat-o Dave, și ce-i mai frumos pentru niște bătrânei ca noi dacă nu asta?

– Ar trebui să le dați lecții doar celor care vor să învețe.

– Corect, a spus Dave, și s-a rezemat de spătarul scaunului. Frumos spus.

Nu purta costum și nici sacou sport, ci o bluză veche de culoare verde. Erau în august, iar lui Stephanie, în ciuda brizei dinspre larg, i se părea destul de cald pe terasă, însă și-a dat seama că cei doi simțeau până și cea mai neînsemnată scădere a temperaturii. În cazul lui Dave, asta o mira puțin; avea doar șaizeci și cinci de ani și cel puțin cincisprezece kilograme de prisos. Dar deși nu arăta decât de șaptezeci de ani (și încă vioi, în ciuda mâinilor contorsionate), Vince Teague împlinise deja nouăzeci în acea vară și arăta ca un băț. „O ață împănată", așa îi spunea doamna Pinder, secretara cu program redus de la ziar. Și rostea asta de obicei cu un pufnet disprețuitor.

– Politica de la Grey Gull este că fetele care servesc răspund de plata de la mesele ce le revin, a spus Vince. Jack le spune asta tuturor fetelor care vin să se angajeze, ca să nu-i vină smiorcăindu-se după aia, susținând că n-au știut cum stătea treaba.

Stephanie a făcut ochii roată pe terasă, care era pe jumătate populată chiar la ora 13.20, apoi a privit spre sufrageria principală, de unde se vedea Golfulețul Moose. Acolo erau ocupate aproape toate mesele și ea știa că, începând cu 30 mai și până la sfârșitul lunii iulie, până la ora 15.00 se stătea la rând pentru a se lua prânzul. Cu alte cuvinte, un balamuc controlat. Și să te mai aștepți ca fiecare chelneriță să știe precis dacă fiecare client plătește

când ea aleargă de colo-colo, ca turbata, aducând tăvi cu homari fierți și aburinzi și scoici...

– Nu mi se pare prea... a început ea, apoi vocea i s-a stins, întrebându-se dacă cei doi bătrâni, care scoseseră ziarul de pe vremea când chestii ca salariu minim încă nu se inventaseră, ar fi izbucnit în râs dacă ar fi terminat ce voise să spună.

– *Frumos* ar fi cuvântul care nu-ți vine, a zis sec Dave, apoi a luat o chiflă. Era ultima din coșuleț.

Cuvântul fusese rostit mai ciudat, rimând mai mult sau mai puțin cu altul, folosit de cei din nord ca să spună și *da* și *serios*. Stephanie era din Cincinnati, Ohio, iar când venise pentru prima oară pe Insula Moose-Lookit ca să-și facă ucenicia la *The Weekly Islander,* aproape că o apucase disperarea... cuvânt care, în limbajul din est, rima cu acea exprimare ce înseamnă *mda*. Cum să învețe ceva când ea abia reușea să înțeleagă un cuvânt din șapte? Iar dacă îi ruga să repete, nu avea să treacă multă vreme și ei o să considere că suferea de idioție congenitală (care, pe Moose-Look se pronunța *idiit,* normal.)

Fusese cât pe ce să plece la un program postuniversitar de patru luni, organizat de Universitatea din Ohio, dar Dave o trăsese deoparte într-o după-amiază și-i spusese:

– Nu te lăsa, Steffi, o să înțelegi tu.

Avusese dreptate. Aproape peste noapte, așa i se păruse, începuse să priceapă accentul. Era ca și cum până atunci ar fi avut dopuri în urechi și dintr-odată dispăruseră brusc. Își închipuise că putea trăi acolo o viață fără să ajungă a vorbi ca ei, darămite să-i înțeleagă? Ei, măcar atâta lucru să reușească și ea.

– Da, *frumos* era cuvântul acela, l-a aprobat ea.

– Care nu a făcut parte niciodată din vocabularul lui Jack Moody, decât atunci când se vorbea despre vreme, a spus Vince, apoi, fără să schimbe tonul, a adăugat: Lasă

chifla aia, David Bowie, nu vezi că te-ngrași? Bagi mereu în tine ca un purcel.

– Dacă nu mi-am pierdut ținerea de minte, parcă nu eram căsătoriți, a zis Dave și a mușcat încă o dată din chiflă. N-ai putea să-i spui fetei ce-ți trece prin minte fără să mă dăscălești?

– Vezi ce arțăgos e? a zis Vince. Și încă nu l-a învățat nimeni că nu-i frumos să vorbească cu gura plină. Și-a trecut apoi brațul peste spătarul scaunului, iar briza dinspre oceanul sclipitor i-a ridicat părul alb și rar de pe frunte. Steffi, Helen are trei copii și un soț care a șters-o, lăsând-o singură. Nu vrea să plece de pe insulă și se descurcă – oarecum – făcând pe chelnerița la Grey Gull, fiindcă verile sunt mai bănoase decât iernile. Asta ai înțeles?

– Da, sigur, a răspuns Stephanie, și o clipă mai târziu, doamna în chestiune s-a apropiat de masă. Stephanie a observat că femeia purta ciorapi groși, care nu reușeau să-i ascundă venele varicoase, și că avea cearcăne.

– Vince, David, a zis ea, și s-a rezumat doar să o salute din cap pe Stephanie, întrucât nu-i știa numele. Văd că prietenul vostru a plecat. Să prindă bacul?

– Mda, i-a răspuns, Dave. A descoperit subit că avea treabă la Boston.

– Da? Ați terminat?

– O, mai lasă-ne puțin, a spus Vince, dar să ne aduci nota de plată când vrei, Helen. Copiii sunt bine?

Helen Hafner s-a strâmbat.

– Săptămâna trecută, Jude a căzut din căsuța pe care și-a făcut-o într-un copac și și-a rupt o mână. Ce a mai urlat... M-a speriat de moarte!

Cei doi bătrâni s-au privit, apoi au pufnit în râs. Au redevenit serioși imediat, părând chiar rușinați, iar Vince și-a exprimat înțelegerea, dar asta nu a consolat-o pe Helen.

– Bărbații își permit să râdă, i-a spus ea lui Stephanie cu un surâs obosit, sardonic. *Toți* au căzut din copaci și și-au

rupt mâinile când erau mici, și își aduc aminte și ce pirați grozavi erau. Dar de mama care se scoală la miez de noapte ca să le dea medicamentele nu-și mai amintesc. O să vă aduc nota.

S-a îndepărtat târându-și picioarele încălțate cu pantofi ale căror tocuri erau uzate.

– E o femeie de treabă, a spus Dave, având bunul simț să pară ușor rușinat.

– Da, așa e, a încuviințat Vince, iar dacă ne-a mușcăluit nițel, probabil că o meritam. Până una-alta, uite care-i treaba cu masa asta, Steffi. Habar n-am cât costă trei chifle, o masă cu homar și patru ceaiuri la Boston, dar jurnalistul acela a uitat că aici trăim la ceea ce un economist ar numi „sursa de aprovizionare", așa că a lăsat o sută. Dacă Helen ne aduce nota care spune că avem de plătit mai mult de treișcinci, sărut bucuros un porc. Ai înțeles ce vreau să zic?

– Da, sigur, a spus Stephanie.

– Ei, treaba cu tipul de la *Globe* e că se plimbă cu bacul, apoi mâzgălește în condica de cheltuieli de deplasare *Masă de prânz, Gray Gull, Insula Moose-Lookit* și *Seria misterelor inexplicabile;* dacă e cinstit, o să noteze o sută de dolari, însă dacă are în suflet o idee de căpătuială, o să noteze o sută douăzeci, și cu ce i-a ieșit își duce prietena la un film. Ai priceput?

– Da, a spus Stephanie și l-a privit cu reproș în timp ce bea restul de *iced tea.* Mi se pare că ești cam cinic.

– Nu, dacă aș fi fost cinic, aș fi spus o sută *treizeci*, asta-i sigur. Replica l-a făcut pe Dave să pufnească în râs. În orice caz, a lăsat o sută, iar asta înseamnă cel puțin treișcinci de dolari în plus, chiar dacă pui și douăzeci la sută bacșișul. De aceea am luat banii. Când Helen o să ne aducă nota, nu fac decât să o semnez, fiindcă *Islander* are cont deschis aici.

– Și o să-i dai un bacșiș mai mare de douăzeci la sută, sper, a spus Stephanie, având în vedere situația ei familială.

– Ei, aici te înșeli, a spus Vince.

– Da? De ce?

El a privit-o cu un aer îngăduitor.

– Păi ce-ți închipui? Fiindcă-s zgârcit? Ca un yankeu?

– Nu, nu cred asta, cum nu cred că negrii sunt leneși sau că francezii se gândesc toată ziua numai la sex.

– Atunci pune-ți mintea la treabă. Doar ți-a dat destulă Dumnezeu.

Stephanie a încercat, timp în care, plini de interes, cei doi au urmărit-o atent.

– Ar considera asta o pomană, a spus ea în cele din urmă.

Vince și Dave au schimbat priviri amuzate.

– Atunci, ce?

– Cât pe ce s-o nimerești cu negrii leneși și francezii puși pe sex, nu-i așa, draga mea? a întrebat-o Dave, lăbărțându-și pronunția tipică celor din est până acolo încât totul sună burlesc. Chestia e că vorbim de o femei e mândră, care nu primește de pomană.

Simțind că pătrunde tot mai adânc în gândirea sociologică, Stephanie a zis:

– Vreți să sugerați că ar lua banii. Dacă nu pentru ea, pentru copii.

– Tipul care ne-a plătit prânzul era de departe, a spus Vince. În ce-o privește pe Helen Hafner, ăștia de departe au bani de le cad din... portofel.

Amuzată de acel brusc ocol analitic făcut de dragul ei, Stephanie a privit în jur, întâi la terasa unde stăteau, apoi prin geam, la salonul din interior. Și a observat ceva interesant. Multe – probabil mai toate femeile de afară erau localnice, lucru valabil și pentru majoritatea chelnerițelor. Înăuntru se găseau oamenii verii, așa-numiții „străini de insulă", iar chelnerițele care îi serveau erau mai tinere. Și mai atrăgătoare, de altfel, și tot venite de prin alte părți. Ajutoare pe timpul verii. Dintr-odată, a înțeles totul. Se înșelase încercând să explice situația din punct de vedere sociologic. Totul era mult mai simplu.

– Chelneriţele de la Grey Gull îşi împart bacşişurile în mod egal, nu-i aşa? a întrebat ea. Asta trebuie să fie.

Vince a îndreptat arătătorul spre ea ca pe ţeava unui pistol şi a zis:

– Punct ochit, punct lovit.

– Şi-atunci cum faci?

– O să fac aşa, a zis el, când semnez nota, dau cincisprezece la sută bacşiş şi pun patruzeci de dolari din banii tipului de la *Globe* în buzunarul lui Helen. Ea se alege cu tot, hârtia nu suferă, iar dacă nu ştie, Unchiul Sam n-o să se supere.

– Aşa se fac afacerile în America, a precizat Dave cu un aer solemn.

– Ştii ce-mi place mie? a zis Vince Teague, întorcându-şi faţa către soare. Când a strâns din pleoape ca să-şi ferească ochii de strălucirea orbitoare, pe faţa lui au apărut parcă mii de riduri. Deşi nici aşa nu i se vedea adevărata vârstă, asta îl făcea totuşi să arate de optzeci de ani.

– Nu, ce anume? a întrebat Stephanie, uşor amuzată.

– Îmi place cum se învârt banii tot timpul, parcă-s rufe într-o maşină se spălat. Iar de data asta, când maşina se opreşte, banii sfârşesc aici, pe Moosie, unde lumea are cu adevărat nevoie de ei. Pe de altă parte, ca să aranjeze lucrurile, tipul de la oraş ne-a plătit masa şi a plecat aşa cum a venit.

– A fugit, mai precis, a spus Dave. Trebuia să prindă vasul, ai uitat? Asta m-a făcut să-mi amintesc de poezia aceea de Edna St. Vincent Millay: „Eram foarte obosiţi, eram foarte fericiţi / Cu bacul plutirăm toată noaptea, ameţiţi."[1] Nu se potriveşte perfect, dar suntem pe aproape.

---

[1] Versuri din poezia *Recuerdo* (în limba spaniolă, *Amintire)*, din volumul *Câteva smochine din ciulini: Poeme şi sonete* (1922). În ultimele versuri, cei doi îndrăgostiţi dau unei femei necunoscute mere, pere şi toţi banii, păstrându-şi doar de metrou (n. tr.).

– N-a fost prea fericit, dar obosit sigur o să fie când o să ajungă la următorul loc pe care-l are în plan, a spus Vince. Parcă a adus vorba de Madawaska. Poate c-o să găsească acolo mistere nelămurite. De exemplu, de ce ar ține cineva să trăiască într-un asemenea loc. Dave, poate mă luminezi tu.

Stephanie își dăduse seama că între cei doi bătrâni funcționa un soi de telepatie, primară, dar reală. Mai asistase la câteva scene de felul acesta de când sosise pe Insula Moose-Lookit, cu trei luni în urmă, și mai avea parte și acum de una de același gen. Chelnerița se întorcea aducând nota de plată. Dave era cu spatele la ea, dar Vince a văzut-o venind, iar bărbatul mai tânăr și-a dat seama ce voia editorul ziarului. Așa că Dave a băgat mâna în buzunarul de la spate, a scos portofelul, din care a extras două bancnote, le-a împăturit între degete și i le-a pasat peste masă lui Vince. Helen a ajuns lângă ei o clipă mai târziu. Vince a luat nota cu o mână ezitantă. Cu cealaltă a strecurat bancnotele în buzunarul fustei de la uniforma ei.

– Mulțumim, scumpo, a zis el.

– Sigur nu vreți desert? i-a întrebat ea. Avem tort Mac, de vișine cu ciocolată. Nu e în meniu, dar mai sunt câteva porții.

– Eu voi sări desertul. Poate Steffi.

Ea a clătinat din cap. La fel a procedat și Dave Bowie – cu oarecare regret.

Helen l-a învrednicit (dacă acela era cuvântul potrivit) pe Vincent Teague cu o privire care-l cercetă cu asprime.

– Vince, nu ți-ar strica să mai pui ceva pe tine.

– Eu și Dave suntem ca Jack Sprat[1] și nevastă-sa, a zis Vince cu vioiciune.

---

[1] Aluzie la o poezie pentru copii: „Jack Sprat / Grăsime niciodată n-a mâncat / A lui nevastă slab nu înghițea/ Dar împreună farfurii lingeau, / Pân' ce pe ele nimic nu rămânea" (n. tr.).

– Aha. Helen a aruncat o privire spre Stephanie și, obosită, a închis un ochi, clipind spre ea scurt, într-o explozie de bună dispoziție. Ai dat peste o pereche pe cinste, domnișoară, a zis ea.

– Îmi plac și-așa, a răspuns Stephanie.

– Sigur, și după aceea o să ajungi direct la *New York Times,* a zis Helen. A început să strângă farfuriile și a completat: Mă întorc să iau și restul, apoi s-a îndepărtat în grabă.

– Când o să găsească cei patruzeci de dolari în buzunar, o să-și dea seama cine i-a strecurat acolo? Cercetă din nou terasa, unde vreo douăzeci de clienți beau cafea, *iced tea,* bere sau mâncau tort de vișine cu ciocolată, care nu era în meniu. Nu oricine părea în stare să vâre patruzeci de dolari în buzunarul unei chelnerițe, însă unii aveau acei bani.

– Poate că da, a spus Vince, dar răspunde-mi la o întrebare, Steffi.

– Bine, dacă pot.

– Dacă nu și-ar da seama, asta ar însemna plată necuvenită?

– Nu înțeleg ce vrei să...

– Ba cred că înțelegi, a zis el. Hai să ne întoarcem la redacție. Știrile nu așteaptă.

2

Asta îi plăcea lui Stephanie cel mai mult la sediul ziarului *The Weekly Islander,* fapt ce o mai încânta și acum, după trei luni petrecute redactând în principal anunțuri: în după-amiezele limpezi, doar îndepărtându-se șase pași de birou putea admira priveliștea minunată a coastei statului Maine. Nu trebuia decât să iasă pe terasa acoperită

care dădea spre uscat și care se întindea de-a lungul întregii clădiri a ziarului, ce aducea cu un hambar. Adevărat, aerul puțea a pește și a alge putrezite, însă pe Moose-Look totul păstra acel miros. Te obișnuiai cu el, descoperise Stephanie, apoi se întâmpla minunea – după ce nasul respingea acel miros, regăsindu-l pretutindeni, a doua oară, aproape că se îndrăgostea de el.

În după-amiezele senine (ca aceasta de la sfârșit de august), fiecare casă, doc și barcă de pescuit de pe partea dinspre Tinnock a promontoriului se vedeau cât se poate de clar; Stephanie putea chiar distinge inscripția *Sunoco* pe o pompă de motorină a unei benzinării și *LeeLee Bett* pe copastia unei ambarcațiuni de pescuit, ce aducea pâinea de zi cu zi vreunei familii. Era trasă pe uscat și răsturnată cu chila în sus pentru a fi rașchetată și vopsită. Putea vedea un băiat în șort și în tricou fără mâneci pescuind de pe acoperișul presărat cu gunoaie de sub barul Preston, plus o mie de sclipiri ale soarelui pe acoperișurile de tablă ale celor o sută de case ale satului. Și, între satul Tinnock (care era, de fapt, un oraș în toată regula) și Insula Moose-Lookit, soarele strălucea deasupra celor mai albastre ape pe care le văzuse vreodată. În zile ca aceasta se întreba cum va mai fi în stare să se întoarcă în vest, asta dacă avea să se mai întoarcă. Iar în zilele când ceața se rostogolea peste toată insula, iar întreaga lume a uscatului părea să fi dispărut, și mugetul sirenei de ceață pornea și se stingea ca glasul unei fiare de demult... ei bine, atunci își punea aceeași întrebare.

„Te rog să ai grijă, Steffi", îi spusese Dave într-o zi când o găsise stând pe terasă cu carnețelul cu foi galbene în poală și cu un articol pe jumătate terminat pentru rubrica „Artă și diverse", scris mare, cu trăsături energice. „Viața de pe insula noastră are obiceiul să ți se strecoare în sânge, iar după ce ajunge acolo e ca și cum ai avea malarie. Nu iese cu una, cu două."

Acum, după ce aprinsese lumina (soarele începuse să coboare spre asfințit, iar în încăpere să lăsase întunericul), se așezase la birou și își găsise blocnotesul credincios în care avea un nou articol pentru pagina de titlu. Semăna cu oricare dintre cele cinci sau șase articole pe care le scrisese până atunci și, cu toate astea, l-a privit cu o afecțiune de netăgăduit. La urma-urmelor, îi aparținea, era munca ei, era plătită ca să le scrie, și avea certitudinea că oamenii care cumpărau ziarul – destul de mulți – chiar îl citeau.

Cu un geamăt discret, dar perceptibil, Vince s-a așezat la biroul lui. Mișcarea a fost urmată de un pocnet când și-a răsucit corpul, întâi spre stânga, apoi spre dreapta. Cu vorbele lui, asta se chema „așezarea coloanei". Dave îi spusese că într-o bună zi o să paralizeze de la gât în jos tot „așezându-și coloana", însă Vince părea neobișnuit de netulburat de o asemenea posibilitate. Și-a pornit computerul, în vreme ce redactorul-adjunct s-a așezat pe colțul biroului, a scos o scobitoare și a început să se slujească de ea ca să scotocească prin cotloanele protezei dentare superioare.

– Ce alegem? a întrebat Dave, însă Vince n-a răspuns imediat, așteptând să se deschidă computerul. Incendii? Inundații? Cutremure? Sau răscoala nemulțumiților?

– Mă gândeam să încep cu Ellen Dunwoodie, care a ras un hidrant de pe Beach Lane pentru că nu i-a ținut frâna de mână. După aceea, mă gândeam să refac puțin editorialul despre bibliotecă, a zis Vince și și-a pocnit degetele.

De pe colțul biroului, Dave a aruncat o privire în jos, spre Stephanie.

– Întâi spinarea, acum degetele, a zis el. Dacă ar putea învăța să cânte *Degete uscate*[1] pe propriile lui coaste ca la acordeon, l-am trimite să concureze la emisiunea „Idolul american".

[1] Un cântec foarte lung, servind la învățarea principalelor oase ale scheletului uman (*n. tr.*).

– Tot timpul trebuie să găsești câte ceva de criticat, i-a zis Vince pe un ton amabil, încă așteptând deschiderea computerului. Steff, constat ceva pervers. Uite-mă, am nouăzeci de ani și aștept să închid ochii din clipă în clipă, dar folosesc un Mac nou-nouț, iar tu, la douăzeci și doi de ani și cu un trup de invidiat, proaspătă ca o piersică, zmângălești pe un blocnotes ca o fată bătrână dintr-un roman victorian siropos.

– Nu cred că blocnotesurile au fost inventate în Epoca victoriană, a zis Stephanie. Apoi a răsfoit hârtiile de pe birou. În iunie, când venise pe Moose-Look să lucreze la *The Weekly Islander*, îi dăduseră cel mai mic birou de acolo – de fapt, ceva mai mare decât un pupitru școlar – așezat departe, într-un colț. Pe la mijlocul lunii iulie fusese promovată, primind unul mai mare, în mijlocul camerei. Asta o mulțumise, însă suprafața mai mare a tăbliei îngăduia multor lucruri să se rătăcească mai ușor. Tocmai a bâjbâit până a găsit o circulară tipărită pe hârtie roz. Știe vreunul din voi ce organizație profită de pe urma Picnicului și a dansului anual de la sfârșitul verii organizate la Fermele Gernerd, la care o să apară Little Jonna Jaye și Straw Hill Boys?

– Organizația asta înseamnă Sam Gernerd, nevastă-sa, cei trei copii și diverșii lor creditori, a spus Vince și în aceeași clipă computerul a scos țiuitul obișnuit de pornire. Tocmai voiam să-ți spun, Steff, ai făcut o treabă grozavă la rubrica aia a ta.

– Da, adevărat, a întărit Dave. Am primit vreo douăzeci de scrisori, cred, iar singura negativă a venit de la doamna Edina Steen, Regina gramaticii din Downeast, care oricum e nebună de legat.

– Mai nebună nici că se poate, l-a aprobat Vince pe Dave.

Stephanie a zâmbit, gândindu-se cât de rar se întâmpla să trăiești un asemenea sentiment după ce depășeai vârsta copilăriei – o fericire perfectă și cât se poate de simplă.

– Mulțumesc, a zis ea, vă mulțumesc amândurora. Apoi: Pot să vă întreb ceva? Fără menajamente?

Vince s-a răsucit cu scaunul și a privit-o.

– Orice dorești, dacă asta mă ține departe de doamna Dunwoodie și hidrantul ei, a zis el.

– Și pe mine, departe de facturi, a spus Dave. Cu toate că n-o să plec acasă decât după ce termin cu ele.

– Nu lăsa hârtiile să-ți comande viața! a exclamat Vince. Ți-am spus asta de o mie de ori.

– Ți-e ușor să vorbești, l-a pus la punct Dave. Cred că de zece ani n-ai aruncat nici măcar o privire la carnetul de cecuri, ca să nu mai spun că nici nu-l porți la tine.

Stephanie era hotărâtă să nu le permită să se abată de la subiect – sau să o facă pe ea să uite de el – luându-se la harță.

– Încetați, vă rog.

Surprinși, amândoi au privit-o în tăcere.

– Dave, i-ai spus domnului Hanratty de la Globe că tu și Vince lucrați împreună la *Islander* de patruzeci de ani...

– Îhî...

– Iar tu ai început în 1948, Vince.

– Adevărat, a confirmat el. Până în vara lui '48 a existat *The Weekly Shopper and Trading Post*, care se distribuia gratis pe diferite piețe de pe insule și în magazinele mai răsărite de pe uscat. Eram tânăr, căpățânos și am avut noroc cu carul. Atunci au avut loc incendiile alea mari din Tinnock și Hancock. Incendiile alea... nu ele au făcut ziarul *mare*, n-aș putea afirma asta – deși unele fițuici au profitat atunci. Abia în 1956 am avut la fel de multe reclame ca în vara lui '48.

– Așadar, voi faceți meseria asta de peste cincizeci de ani și în tot timpul ăsta n-ați dat peste niciun mister inexplicabil? E adevărat?

Dave Bowie a privit-o mirat.

– Dar n-am afirmat așa ceva!

– Ce naiba, doar ai fost de față! a exclamat Vince, la fel de scandalizat.

Vreme de o clipă, amândoi au reușit să-și păstreze pe chip expresii de uimire, dar când Stephanie McCann a continuat să se uite când la unul, când la celălalt, n-au mai rezistat. Întâi, a observat un tremur în colțul gurii lui Vince Teague, apoi în ochii lui Dave Bowie a apărut o tresărire. Poate că asta n-ar fi însemnat nimic, însă după aceea au făcut greșeala de a se privi unul pe celălalt, apoi au izbucnit amândoi într-un hohot de râs ca niște copii care au făcut o șotie.

3

– Tu i-ai povestit despre *Pretty Lisa,* i-a spus Dave lui Vince după ce a redevenit serios. *Pretty Lisa* fusese o ambarcațiune de pescuit ce eșuase pe țărmurile Insulei Smack din vecinătate în anii '20. Un membru al echipajului fusese găsit prăbușit pe magazia de la pupa, restul de cinci oameni fiind dați dispăruți. De câte ori crezi că a auzit Hanratty așa o chestie pe partea asta a coastei?

– Ei, habar n-am, dar cine știe în câte locuri s-o fi oprit înainte să ajungă aici, dragă, l-a contrat Vince și o clipă mai apoi cei doi bătrâni au izbucnit din nou într-un râs dezlănțuit, Vince plesnindu-și genunchiul ciolănos cu o mână, iar Dave lovindu-și cu un „plici" coapsa plinuță.

Stephanie i-a urmărit, cu o încruntare pe chip – deloc furioasă, și nici amuzată (decât o idee), ci doar încercând să pătrundă sursa bunei lor dispoziții atât de explozive. Și ea socotise povestea vasului *Pretty Lisa Cabot* destul de bună pentru cel puțin un articol dintr-o serie de opt, dedicate, mda, Misterelor Inexplicabile din

New England, însă ea nu era nici proastă, nici nesimțită; își dăduse perfect seama că domnul *Hanratty* nu considerase istoria îndeajuns de consistentă. Da, iar ea citise pe fața lui că în peregrinările lui finanțate de ziarul *Globe*, de-a lungul coastei, între Boston și Moose-Look, mai auzise relatarea și pesemne că nu doar o dată.

Vince și Dave au dat aprobator din cap când ea a lansat acea idee.

– Îhî, a încuviințat Dave.

– Hanratty o fi de departe, dar asta nu-nseamnă că e leneș sau prost. Misterul acelei nave – a cărei lămurire are sigur legătură cu contrabandiștii de alcool, gata să se apere cu arma în mână, care aduceau marfă din Canada, deși nimeni nu va ști sigur cum au stat lucrurile – circulă de ani de zile. A apărut în câteva cărți, ca să nu mai vorbim de revistele *Yankee* și *Downeast*. Ascultă, Vine, nu cumva și *Globe* a...

Vince a confirmat cu un gest.

– Tot ce se poate. Acum vreo șapte sau nouă ani. Într-un supliment duminical. Deși poate c-a fost în *Journal*, care apare la Providence. Sunt sigur însă că în *Sunday Telegram* din Portland a publicat articolul acela despre mormonii care au apărut în Freeport și au încercat să distrugă o mină din Deșertul Maine...

– Iar Luminile de pe coastă au beneficiat de spații în ziare aproape de fiecare sărbătoare de Halloween, a adăugat binedispus Dave. Ca să nu mai vorbim de website-urile dedicate OZN-urilor.

– Și o femeie a scris anul trecut o carte despre otrăvirea în masă de la picnicul acela bisericesc de la Tashmore, a încheiat Vince. Ăsta a fost ultimul „mister inexplicabil" pe care i-l aruncaseră în brațe reporterului de la *Globe* în timpul mesei. Asta se întâmplase cu puțin înainte ca Hanratty să creadă că putea prinde bacul de 13.30 și, într-un fel, Stephanie nu-i găsea nicio vină pentru acea hotărâre.

– Așadar, l-ați dus cu vorba, a zis ea. I-ați servit povești răsuflate.

– Ba nu, draga mea! a spus Vince, de astă dată părând de-a dreptul uimit. („Ei, poate", a gândit Stephanie.) Fiecare din istoriile astea este un mister nerezolvat de pe coasta New England – adică din părțile noastre, măcar.

– Nu eram convinși că știa toate poveștile alea decât după ce i le-am servit, a spus Dave pe un ton împăciuitor. Așa că nu ne-a surprins că le auzise.

– Chiar deloc, l-a aprobat Vince. Apoi ochii i-au sticlit veseli. I-am servit niște treburi răsuflate, de acord. Dar ne-am ales cu o masă pe cinste, nu? Și a trebuit să ne îngrijim ca banii să circule și să ajungă unde trebuie... o parte în buzunarul lui Helen Hafner.

– Și poveștile alea sunt singurele pe care le știți? Alea care au fost întoarse pe toate fețele în cărți și mari ziare?

Vince s-a uitat la Dave, tovarășul lui de o viață.

– Am spus eu așa ceva?

– Nțț, a zis Dave. Și nici eu nu cred c-am afirmat asta.

– Ei bine, despre ce alte mistere inexplicabile mai aveți cunoștință? Și de ce nu i-ați povestit și lui?

Cei doi bătrâni au schimbat o privire și, din nou, Stephanie McCann a simțit că telepatia funcționa. Vince a făcut un semn discret cu capul către ușă. Dave s-a ridicat, a traversat jumătate din încăperea iluminată orbitor (în cealaltă jumătate, cufundată în semiobscuritate, se găsea demodata mașină de tipărit ofset, care nu mai fusese folosită de șapte ani) și a întors semnul care atârna de clanță pe partea pe care scria „ÎNCHIS". Apoi s-a întors la locul lui.

– Am închis? În miezul zilei? a întrebat Stephanie, cu o undă de neliniște interioară, dacă nu chiar și în glas.

– Dacă vine cineva cu vreo știre, o să ciocănească, a spus Vince, convins că are dreptate. Iar dacă-i vreo știre-bombă, o să bată cu pumnul.

– Şi dacă ia foc ceva în centru, o să auzi sirena, a adăugat Dave. Hai pe terasă, Steffi. Să nu pierdem soarele ăsta de august – nu ţine mult.

Ea s-a uitat la Dave, apoi la Vince Teague, care avea mintea iute ca la patruzeci şi cinci de ani, probabil. Era convinsă.

– Iar mă şcoliţi? a întrebat ea.

– Exact, i-a răspuns Vince şi, deşi încă zâmbea, ea a simţit că vorbea serios. Ştii ce le place unor bătrânei ca noi?

– Că trebuie să-i şcoliţi doar pe cei care vor să înveţe.

– Îhî. Tu *vrei* să înveţi, Steffi?

– Da, a răspuns ea fără nicio şovăială, în ciuda acelei ciudate unde de nelinişte.

– Atunci, hai afară, a zis el. Vino şi stai o clipă.

Ea l-a urmat.

4

La soare era cald, aerul se răcorise şi briza era îndulcită de stropi de sare şi încărcată de sunetul clopotelor, sirenelor şi al apei care clipocea. Ajunsese să ţină la sunetele acelea doar după câteva săptămâni de şedere acolo. Cei doi bărbaţi s-au aşezat de-a stânga şi de-a dreapta ei şi, cu toate că ea încă nu ştia asta, amândoi gândeau cam la fel: „Vârsta trebuie să încadreze frumuseţea." Şi nu era nimic rău în acel gând, fiindcă amândoi ştiau că intenţiile le erau perfect întemeiate. Înţelegeau cât de bună putea fi Stephanie în ceea ce făcea şi cât de mult voia să înveţe; acea lăcomie agreabilă îi îndemna să *dorească* să o instruiască.

– Aşa, a zis Vince, după ce s-au aşezat, Steffi, gândeşte-te la poveştile pe care i le-am înşirat lui Hanratty la

masă – *Lisa Cabot,* Luminile de pe coastă, mormonii rătăcitori, otrăvirile de la biserica din Tashmore, care nu au fost soluționate – și spune-mi ce au în comun.

– *Toate* sunt nerezolvate.

– Încearcă altceva, draga mea, a zis Dave. Nu mă dezamăgi.

Ea i-a aruncat o privire scurt și a priceput că nu glumea. Păi, era *evident,* ținând seama de ce îi invitase Hanratty la masă: seria de opt articole din *Globe* (poate chiar zece episoade, așa spusese omul, dacă reușea să afle suficient de multe istorii ciudate), pe care redacția spera să le publice din luna septembrie până de Halloween.

– Toate au fost povestite și răspovestite.

– Ai făcut un mic progres, a spus Vince, dar încă n-ai reușit să înaintezi mult. Întreabă-te doar atât, domnișoară: *De ce* au fost exploatate până au secat? De ce se apucă un ziar din New England să scoată la iveală povestea cu Luminile de pe coastă cel puțin o dată pe an, împreună cu câteva fotografii neclare, făcute în urmă cu jumătate de secol? De ce i-ar intervieva cei de la *Yankee* sau *Coast* pe Clayton Riggs și Ella Ferguson măcar o dată pe an, de parcă oamenii ăștia s-ar putea da peste cap ca diavolul devenind atotștiutori, aducând ceva nou?

– Nu știu cine sunt acești oameni, a recunoscut Stephanie.

Vince și-a tras o palmă peste ceafă.

– Mda, mare nătărău mai sunt. Mereu uit că nu ești din partea locului.

– Să iau asta drept compliment?

– Cred că da, da, sigur. Clayton Riggs și Ella Ferguson au fost singurii care au băut *iced coffee* în ziua aceea la Lacul Tashmore și n-au murit. Madam Ferguson n-a pățit absolut nimic, însă Riggs a paralizat pe partea stângă.

– Groaznic. Și reporterii tot le mai iau interviuri?

– Îhî. Au trecut cincisprezece ani de atunci și cred că n-ai nevoie de prea multă minte ca să înțelegi că nimeni nu va fi arestat pentru acea crimă – opt oameni otrăviți, iar șase dintre ei, morți – cu toate astea, Ferguson și Riggs apar mereu în ziare, părând din ce în ce mai prăpădiți: „Ce s-a întâmplat în acea zi?" și „Oroarea de la marginea lacului" și... ai prins ideea, nu? E ca orice altă poveste pe care oamenii o apreciază, ca *Scufița Roșie* sau *Podul căpcăunului și cei trei țapi*[1]. Întrebarea e... *de ce?*

Însă Stephanie trecuse deja podul.

– *Există* ceva, e adevărat? O poveste pe care nu i-ați spus-o. Despre ce este vorba?

Cei doi s-au privit din nou cu subînțeles, însă de astă dată Stephanie n-a mai reușit să le descifreze gândul. Stăteau pe scaune de grădină identice, iar Stephanie își lăsase palmele pe brațele celui pe care se așezase. Dave a întins mâna și a bătut ușor pe spătarul scaunului ei.

– Nu ne deranjează să-ți povestim... adevărat, Vince?

– Nu, cred că nu, a spus Vince și pe fața lui au apărut iarăși o mulțime de riduri când a zâmbit.

– Dar dacă vrei să faci o plimbare cu bacul, va trebui să-i duci ceai cârmaciului[2]. Ai mai auzit asta?

– Da, undeva, a răspuns ea, amintindu-și de discurile vechi ale mamei, ajunse în pod.

– Bine, a zis Dave, atunci răspunde-ne la întrebare. Hanratty n-avea nevoie de poveștile alea pentru că s-a scris prea mult despre ele. De ce s-a întâmplat asta?

Ea s-a gândit din nou, iar ei s-au arătat răbdători. Le făcea plăcere să o urmărească.

---

[1] Poveste norvegiană în care căpcăunul care păzea un pod este păcălit de doi țapi și ucis de al treilea (n. tr.).

[2] Aluzie la cântecul *Tea for the Tillerman* (1970) de pe albumul cu același nume al lui Cat Stevens și la versurile „În vreme ce păcătoșii păcătuiesc, copiii se joacă." (n. tr.).

– Păi, a zis Stephanie într-un târziu, cred că oamenilor le plac istoriile care le dau fiori, să le citească într-o noapte de iarnă, mai ales dacă stau cu lumina aprinsă și focul arde în sobă. Povești despre lucruri nepătrunse, înțelegeți?

– Câte lucruri nepătrunse pentru fiecare poveste, dragă? a insistat Vince cu glas blând, dar străpungând-o cu privirea.

Ea a deschis gura cu gând să spună „Cel mult șase, în orice caz", amintindu-și de Picnicul otrăvitor, apoi a închis-o la loc. În ziua aceea, pe malul lacului Tashmore muriseră șase oameni, dar o singură doză sănătoasă de otravă îi ucisese pe toți, iar ea bănuia că fusese vorba de o singură mână criminală. Nu știa câte Lumini existaseră, dar nu se îndoia că lumea se gândea la un singur fenomen. Așa că...

– Unul? A făcut ea o încercare, simțindu-se ca o concurentă la runda finală din „Jeopardy"[1]. Un lucru necunoscut pentru fiecare poveste?

Vince a arătat cu degetul către ea, zâmbind mai generos ca niciodată, iar Stephanie s-a liniștit. Acum nu era cu adevărat la școală, iar acești doi bătrâni n-ar fi deloc încântați dacă ea ar bâlbâi vreun răspuns, dar ajunsese să vrea să le facă hatârul așa cum ținuse să-și satisfacă cei mai buni colegi și profesori în liceu și colegiu. Pe cei care credeau cu înfocare în ea.

– Mai e ceva, oamenilor le place să creadă cu inima că există *ceva necurat* acolo, și înțeleg prea bine despre ce e vorba, a spus Dave. Uite, asta cu *Pretty Lisa*, eșuată pe stânci la sud de Dingle Nook, pe Insula Smack, în 1926...

– '27, l-a corectat Vince.

– Bine, '27, istețule, și la bord e găsit doar Teodore Riponeaux, dar mort-mort, iar ceilalți cinci, dispăruți, și

[1] „Jeopardy", concurs televizat de genul „Vrei să fii miliardar?" (n. tr.).

nici măcar o picătură de sânge sau urme de luptă, deși lumea zice că *trebuie să fi fost* piraţi, așa că după aceea apar povești și despre o hartă a comorilor, și despre aur îngropat, și despre faptul că oamenii care o păzeau au fost prădaţi și cine mai știe câte altele.

– Sau că s-au încăierat între ei, a spus Vince. Asta a fost mereu o variantă preferată în cazul *Lisa*. Există povești pe care unii le spun, iar altora le place să le asculte, dar Hanratty a fost suficient de deștept să-și dea seama că editorul lui n-o să se lase păcălit de ceva ce și-a pierdut din interes după ce a fost întors pe toate părţile.

– Poate va fi interesantă peste zece ani, a zis Dave.

– Pentru că, mai devreme sau mai târziu, tot ce e vechi devine nou. Poate nu-ţi vine a crede, Steffi, dar ăsta-i adevărul.

– Ba cred, a spus ea, gândindu-se: *„Tea for the Tillerman,* cine îl cânta Al Stewart sau Cat Stevens?"

– Mai e chestia cu Luminile de pe coastă, a intervenit Vince, și-ţi spun eu exact de ce a ajuns atât de cunoscută. Există o fotografie a lor – poate că nu sunt decât luminile reflectate de la Ellsworth pe norii joși care stau împreunaţi cât să creeze cercuri care arată ca niște farfurii – iar dedesubt se vede întreaga echipă de la Hancock Lumber, toţi în echipament sportiv.

– Și un băieţel care poartă mănuși și arată în sus, a spus Dave. Asta e tușa finală. Toată lumea se uită într-acolo și spune: „Mda, *trebuie să fi fost* extratereștri care au coborât printre noi ca să vadă cum își petrec americanii timpul liber. Cu toate astea, rămâne ceva confuz, mai ales că există fotografii interesante care te pun pe gânduri, de aceea oamenii se întorc mereu la fenomen.

– Dar nu și cei de la *Boston Globe,* a spus Vince, deși cred c-ar face-o dac-ar fi în criză de subiecte.

Cei doi bătrâni au râs pe săturate, ca niște adevăraţi vechi prieteni.

– Așadar, a spus Vince, poate că știm și noi unul sau două mistere inexplicabile...

– Eu n-aș băga mâna-n foc, a spus Dave. Sigur știm cel puțin unul, dragă, numai că nimeni n-ar putea afirma că *trebuie să fi fost* nu știu ce în legătură cu el.

– Păi... friptura, a spus Vince, însă glasul lui exprima o oarecare îndoială.

– A, mda, până și *ăsta* e un mister, nu ți se pare? a întrebat Dave.

– Da, l-a aprobat Vince, iar de data aceasta glasul lui a exprimat jena. Cu toate astea, chipul nu l-a trădat.

– M-ați amețit de tot, a recunoscut Stephanie.

– Mda, povestea lui Colorado Kid e de-a dreptul amețitoare, a confirmat Vince, motiv pentru care nu se făcea să le-o dăm celor de la *Boston Globe*, înțelegi? Pe de o parte, sunt prea multe necunoscute. Nu doar un *tre' să fi fost*. S-a aplecat în față, țintuind-o cu ochii lui de un albastru-deschis. Vrei să te faci ziaristă sau nu?

– Știi bine că da, a zis Stephanie, surprinsă.

– Bun, atunci o să-ți spun un secret pe care-l știe orice ziarist sau ziaristă: în viața reală, numărul de povești adevărate – cele care au început, conținut și sfârșit – este redus, ajungând chiar la zero. Dar dacă le oferi cititorilor un singur lucru necunoscut (maximum două), apoi vâri ceea ce Dave Bowie numește *tre' să fi fost*, atunci cititorul va spune *singur* povestea. Te surprinde, nu?

– Să luăm, de pildă, cazurile de otrăvire de la biserică. Nimeni nu știe cine i-a ucis pe oamenii aceia. Se știe doar că Rhoda Parks, secretara Bisericii Metodiste Tashmore, și William Blakee, *pastorul* bisericii metodiste, au avut o legătură trecătoare cu șase luni înainte de otrăviri. Blakee era căsătorit și a rupt acea legătură amoroasă. Ești atentă?

– Da, a confirmat Stephanie.

– Se mai știe că Rhoda Parks a fost doborâtă de acea ruptură, cel puțin o vreme. Așa a afirmat sora ei. Mai știm

un al treilea amănunt. Atât Rhoda Parks, cât și William Blakee au băut din cafeaua otrăvită de la picnic și n-au murit. Și-atunci unde e acel *trebuie să fi fost?* Hai, că ți-e viața în joc, Steffi.

– Rhoda trebuie să fi pus otravă în cafea ca să-și ucidă amantul pentru că i-a dat papucii, apoi a băut și ea ca să se sinucidă. Ceilalți patru – plus cel care doar a vărsat – au fost ceea ce se cheamă pagube colaterale.

Vince a pocnit din degete.

– Mda, asta e povestea pe care și-o spun oamenii. Ziarele și revistele n-o scriu de-a dreptul pe hârtie, fiindcă nu simt nevoia. Știu că oamenii fac legătura între una și alta. Ce nu se brodește? Repede, că iar ți-e viața-n joc.

De astă dată, Stephanie și-ar fi pierdut viața, pentru că nu reușea să găsească ceva împotriva acelei variante. Tocmai se pregătea să susțină că nu cunoștea cazul suficient de bine ca să se pronunțe, când Dave s-a ridicat, apropiindu-se de balustradă, a privit spre Tinnock, dincolo de mare, și a remarcat calm:

– Așteptarea de șase luni a fost cam lungă, nu crezi?

– Nu se spune că răzbunarea este o mâncare pe care trebuie s-o servești rece? a întrebat Stephanie.

– Mda, a întărit Dave, la fel de calm, dar când ucizi șase oameni e vorba de mai mult decât de răzbunare. Nu spun că nu se putea întâmpla și așa, numai că se putea și altfel. Așa cum Luminile de pe coastă puteau fi reflexii din nori... ori vreo chestie secretă testată de Forțele Aeriene, niște aparate care plecaseră de la baza din Bangor... ori, cine știe, poate că *erau* chiar omuleții verzi care veniseră să vadă dacă tipii de la Hancock Lumber reușeau să-i bată pe cei de la Tinnock Auto Body.

– De cele mai multe ori se întâmplă ca oamenii să inventeze o poveste, apoi să nu-i mai dea drumul din brațe, a spus Vince. E ușor de procedat așa, atâta vreme cât există doar un element necunoscut: un otrăvitor, un

singur grup de lumini misterioase, o ambarcațiune eșuată cu mai toți membrii echipajului dispăruți. În cazul lui Colorado Kid nu există decât necunoscute, așa că nu se poate povesti. A făcut o pauză. E ca și cum din șemineu ar ieși un tren sau ca și cum, într-o dimineață, în mijlocul aleii de acces către casă ar apărea niște cai. Nu ceva atât de evident, dar la fel de straniu. Iar asemenea lucruri... A clătinat din cap. Steffi, oamenilor nu le plac astfel de lucruri. *Nu vor* așa ceva. E frumos să privești un val care se sparge pe plajă, dar dacă-s prea multe ți se face rău.

Stephanie a aruncat o privire spre marea ce despărțea insula de uscat – a văzut nenumărate valuri, dar nu dintre cele mari, cel puțin nu în ziua aceea – și s-a gândit în tăcere la acest aspect.

– Mai apare ceva, a zis Dave după o vreme.

– Ce anume? a întrebat ea.

– E a *noastră*, a spus el, dar cu o tărie surprinzătoare. Lui Stephanie i s-a părut că aducea a furie. Un tip de la *Globe*, de departe – n-ar face decât s-o rasolească. N-ar pricepe.

– Și tu pricepi? a întrebat ea.

– Nu, a recunoscut el și s-a așezat. Dar nici nu-i nevoie, scumpo. În problema lui Colorado Kid sunt nevinovat ca Sfânta Fecioară, după ce l-a născut pe Iisus. Biblia spune ceva de genul: „Iar Maria păstra toate aceste cuvinte, punându-le în inima sa."[1] Uneori, cu misterele asta e cea mai bună cale.

– Dar mie o să-mi spui?

– A, sigur, doamnă! A privit-o de parcă ar fi fost luat prin surprindere; pe de altă parte – doar o idee – de parcă s-ar fi trezit după ce ațipise. Pentru că ești de-a noastră. Nu-i așa, Vince?

---

[1] *Sfânta Evanghelie după Luca*, 2-19 (n. tr.).

– Îhî, a făcut Vince. Testul ăsta l-a luat cândva pe la jumătatea verii.

– Serios? (Stephanie s-a simțit din nou absurd de fericită.) Cum? Ce test?

Vince a clătinat din cap.

– Nu-ți pot spune, scumpo. Știu doar că la un moment dat mi s-a părut că ești pe calea cea bună. A aruncat o privire spre Dave, care a aprobat cu un gest. După aceea, s-a uitat din nou la Stephanie. Bine, a zis el. Uite povestea pe care n-am spus-o la prânz. Misterul nostru inexplicabil. Povestea lui Colorado Kid.

5

Cu toate acestea, relatarea a început-o Dave.

– Acum douăzeci și cinci de ani, a zis el, prin anii '80, erau doi puști care au luat bacul de 6.30 în locul celui de 7.30. Făceau parte din echipa de atletism a Liceului Bayview Consolidated și erau un băiat și prietena lui. După ce se termina iarna – care aici e mai scurtă decât pe uscat – obișnuiau să alerge de-a latul insulei, de-a lungul Plajei Hammock până la șosea, apoi pe Bay Street și spre docuri. Îți imaginezi, Steffi?

Își imagina. A văzut și aspectul romantic. Nu știa însă ce făceau (băiatul și prietena lui) când ajungeau pe partea dinspre Tinnock a insulei. Știa că cei zece, doisprezece puști de vârsta liceului din Moose-Look luau aproape mereu bacul de 7.30, prezentându-i omului care-i trecea – Herbie Gosslin ori Marcy Legasse – legitimațiile ca să fie verificate pentru codul de bare. Apoi, ajunși pe partea unde era Tinnock, îi aștepta autobuzul școlii ca să-i ducă cale de trei mile până la liceu. A întrebat dacă alergătorii au așteptat autobuzul și Dave, zâmbind, a clătinat din cap.

– Nu, alergau și pe partea cealaltă, a precizat el. Fără să se țină de mână, deși se poate și asta; întotdeauna alături, așa alergau Johnny Gravlin și Nancy Arnault. Vreme de vreo doi ani au fost de nedespărțit.

Stephanie s-a îndreptat de spate. Știa un John Gravlin, care era primarul Insulei Moose-Lookit, un tip prietenos care avea câte o vorbă bună pentru fiecare și pândea un post în Senatul statului din Augusta. Chelea, în vreme ce pântecul i se revărsa. A încercat să și-l imagineze alergând ca un ogar – zilnic două mile pe insulă și alte trei pe uscat – și nu a reușit.

– N-ai prea progresat, așa e, dragă? a întrebat-o Vince.

– Nu, a recunoscut ea.

– Ei, asta pentru că îl vezi pe Johnny Gravlin, jucătorul de fotbal și alergătorul pe o milă, care vinerea noaptea se ținea de șotii, iar sâmbăta era mare amant, drept *Primarul* John Gravlin care, din întâmplare, e singura broscuță politică din balta asta de insulă. Umblă pe Bay Street și dă mâna cu oamenii și le zâmbește cu gura până la urechi de i se vede dintele acela de aur dintr-o parte, are numai cuvinte bune pentru fiecare, nu uită numele niciunuia care are camionetă Ford și care se descurcă și acum cu vechea combină International, pe care i-a lăsat-o taică-su moștenire. E o caricatură desprinsă dintr-un film din anii '40 despre politica heirupistă dintr-un orășel, și e atât de mocofan că nici măcar nu-și dă seama de asta. N-are decât o idee neroadă în cap – să facă saltul, broscoiul – dar după ce ajunge în lacul din Augusta ar fi înțelept să termine cu prostiile astea, că dacă mai încearcă o săritură, o să fie strivit.

– Cât de *cinic* poți fi, a spus Stephanie, nu fără admirația firească a unui tânăr față de o asemenea descriere.

Vince a ridicat din umerii ciolănoși.

– Ei, poate mă repet, scumpico, numai că-n filmul meu ziaristu' cu mânecuțe peste cămașă și cu cozoroc pe frunte trebuie să răcnească „Opriți tiparnița!" pe ultima rolă.

Uite ce vreau să spun: Johnny era o ființă de pe altă lume pe vremea aceea – slab ca o pană și iute ca argintul-viu. Ai fi zis că-i un zeu, sau pe-aproape, în afara dinților ca de cal, din nefericire, pe care și i-a reparat între timp.

– Iar ea... cu șortul acela scurt, roșu... era chiar ca o zeiță. A tăcut o clipă. Cred că mai toate fetele de șaptesprezece ani sunt la fel.

– Iar ți-a zburat mintea la porcării, l-a avertizat Dave.

Vince a părut surprins.

– Ba nu, a zis el. Mi-a zburat în nori.

– Dac-așa zici tu, a spus Dave, dar trebuie să recunosc și eu că arăta grozav. Și era cu vreo câțiva centimetri mai înaltă decât Johnny, poate de asta s-a despărțit în primăvara ultimului an de liceu. Însă în '80 parcă erau legați unul de altul și alergau în fiecare zi pe insulă apoi pe Dealul Bayview până la liceu, asta pe partea unde se află Tinnock. Lumea făcea pariuri, anticipând data când Nancy o să rămână gravidă, dar nu s-a întâmplat așa; ori era el extrem de sfios, ori era ea foarte grijulie. A tăcut o clipă. Ori, la naiba, erau mai pricepuți decât restul puștilor de pe insulă.

– Poate că de vină era alergatul, a spus Vince cu judecată.

– Să revenim la mesaj, a sugerat Stephanie, vă rog, iar cei doi bătrâni au râs.

– Înapoi la mesaj, a zis Dave. Și într-o dimineață de primăvară, în 1980 – era aprilie, cred c-așa – au zărit un bărbat stând pe Plaja Hammock. Chiar la marginea satului, mai precis.

Stephanie cunoștea locul. Plaja aceea era frumoasă, chiar dacă destul de aglomerată când soseau oamenii verii. Nu-și imagina cum ar arăta după Ziua Muncii[1], deși avea

[1] Ziua Muncii, sărbătoare americană care are loc în prima zi de luni din septembrie (n. tr.).

toate şansele să vadă asta; urma să rămână pe insulă până pe 5 octombrie.

– Ei, nu *stătea,* s-a corectat Dave. Era răsfirat, aşa s-au exprimat ei mai târziu. Se rezema de un coş de gunoi, înţelegi, iar piciorul lui era înfipt bine în nisip, ca să nu-l ia vântul, dar cum îşi lăsase toată greutatea pe el, coşul era... Iar Dave a ţinut mâna vertical, apoi a înclinat-o.

– Până ajunsese ca Turnul din Pisa, a sugerat Steffi.

– Ai prins mişcarea. Pe de altă parte, nu prea era îmbrăcat ca de dimineaţă, termometrul arăta vreo 6°C şi dinspre ocean bătea o briză aspră, ceea ce te făcea să crezi că erau aproape 0°C. Purta pantaloni buni, cenuşii, şi o cămaşă albă. Avea pantofi, dar era fără haină. Şi nici mănuşi n-avea.

– Tinerii n-au scos nicio vorbă. Au dat fuga să vadă dacă omul păţise ceva şi şi-au dat seama imediat că aşa era. Johnny a spus ulterior că realizase că omul era mort de cum îi văzuse faţa, iar Nancy a spus acelaşi lucru, dar nu au vrut să creadă asta – tu n-ai face la fel? Înainte să te convingi?

– Aşa e, a spus Stephanie.

– Stătea acolo (adică zăcea) cu o mână în poală, iar cu cealaltă – adică dreapta – lăsată pe nisip. Avea faţa albă ca varul, cu mici pete vineţii pe fiecare obraz. Ţinea ochii închişi, iar Nancy a spus că pleoapele îi erau albăstrii. Şi buzele aveau o tentă vineţie, iar gâtul, aşa a spus ea, părea umflat. Părul îi era de un blond nisipiu, tuns scurt, dar nu chiar atât de scurt încât să nu-i fluture pe frunte când venea câte-o pală de vânt care, de fapt, bătea încontinuu.

– Nancy l-a întrebat: „Domnule, dormi? Dacă ai adormit, fă bine şi trezeşte-te."

– Şi Johnny a zis: „Nu doarme, Nancy, şi nici nu şi-a pierdut cunoştinţa. Nu mai respiră."

– Mai târziu, ea a spus că ştiuse, îşi dăduse seama, dar n-a vrut să creadă. Sigur că nu, biata fată. De aceea, a zis:

„Poate că doarme. Ce, nu se poate? N-ai cum să fii sigur că cineva nu mai respiră. Clatină-l, Johnny, vezi dacă nu reușești să-l trezești."

– Johnny n-a vrut, dar nici nu ținea să pară un fricos în ochii ei, de aceea a întins mâna – a trebuit să-și ia inima-n dinți pentru asta, așa mi-a mărturisit el la ani distanță, după ce băusem împreună câteva pahare la Breakers – și l-a scuturat de umăr pe individ. A spus că și-a dat seama când l-a prins de umăr, pentru că nu semăna cu unul adevărat, ci părea din lemn. Cu toate astea, l-a clătinat și i-a zis: „Trezește-te, domnule, trezește-te că..." Voia să continue „o să mori", dar s-a gândit că nu ar suna prea frumos în situația aceea (gândind puțin ca un politician încă de pe atunci, probabil), așa că a dres-o: „că mergem la o cafea."

– L-a scuturat de două ori. Prima oară, nu s-a întâmplat nimic. A doua oară, i-a căzut capul pe umărul stâng – Johhny îl scuturase de cel drept – iar individul a alunecat de pe stâlpul coșului, care îl susținea, într-o parte. Capul i s-a izbit de nisip. Nancy a țipat și a fugit spre drum, cât de repede a putut – adică repede, te asigur. Dacă nu s-ar fi oprit acolo, pesemne că Johnny ar fi trebuit s-o urmărească până la capătul lui Bay Street și, habar n-am, poate chiar până la docul A. Însă ea *s-a oprit*, așa că el a ajuns-o din urmă și și-a petrecut brațul în jurul taliei fetei zicându-i că niciodată n-a fost mai fericit să simtă o piele caldă. Mie mi-a spus că nu va uita nicicând ce senzație a avut când l-a prins de umăr pe bărbatul mort și a crezut că pe sub cămașă totul era înlemnit.

Dave s-a oprit brusc și s-a ridicat.

– Vreau o coca-cola de la frigider, a zis el. Mi s-a uscat gâtul și povestea asta e lungă. Mai vrea cineva?

Au constatat că voiau cu toții, și cum Stephanie era beneficiara poveștii – dacă *beneficiar* era cuvântul potrivit – ea a fost aceea care a adus băuturile. Când s-a în-

tors, amândoi bătrânii stăteau rezemați de balustradă și priveau spre întinderea de apă dintre insulă și uscat. Li s-a alăturat și a așezat tava pe balustrada lată, după care le-a întins paharele.

– Unde rămăsesem? a întrebat Dave, după ce a sorbit lung din pahar.

– Știi prea bine unde ai ajuns, a spus Vince. În momentul în care viitorul nostru primar și Nancy Arnault, care Dumnezeu știe unde o fi – probabil în California, s-ar părea că cei buni ajung cât se poate de departe de insula asta fără să aibă nevoie de pașaport – l-au găsit pe Colorado Kid pe Plaja Hammock.

– Îhî. Ei, John a propus să fugă până la cel mai apropiat telefon, care era în fața Bibliotecii Publice, ca să-l sune pe George Wournos, polițistul din Moose-Look pe vremea aceea (omul și-a primit răsplata, scumpo, l-a lăsat inima). Nancy nu s-a opus, dar voia ca Johnny să-l așeze întâi pe om așa cum îl găsiseră. Așa i-a spus ea: „omul". Nu „mortul" sau „cadavrul", ci musai „omul". Și Johnny a zis: „Nu cred că poliția e de acord să miști morții din loc, Nan." Dar ea: „Păi, l-ai *mișcat deja,* vreau să-l pui așa cum l-am găsit." Iar el a zis: „Am făcut asta doar pentru că tu mi-ai cerut-o." La care ea i-a răspuns: „*Te rog,* Johnny, nu suport să-l văd așa și nici să *mă gândesc* la el așa." După aceea a început să plângă, ceea ce l-a convins pe Johnny, care s-a întors la cadavru, care stătea încă îndoit de la brâu, la fel ca atunci când ședea în fund, numai că acum zăcea cu obrazul în nisip. În noaptea aceea, Johnny mi-a povestit la Breakers că n-ar fi făcut ceea ce voise ea dacă nu s-ar fi uitat la el, sperând că va proceda întocmai, și știi cum e, cred că e așa. Un bărbat e în stare să facă multe lucruri pentru o femeie, lucruri pe care, dacă ar fi după el, le-ar întoarce spatele; în nouă din zece cazuri, chiar beat fiind și cu o liotă de prieteni care-l iau peste picior, sunt lucruri pe care tot nu le-ar face. Johnny a spus că pe măsură ce se apropia

de bărbatul ce zăcea pe nisip – întins acolo cu genunchii ridicați, de parcă ar fi stat pe un scaun invizibil – cu atât era mai convins că ochii aceia închiși se vor deschide, iar omul va încerca să se repeadă la el. Chiar dacă știa că tipul era mort, Johnny n-a reușit să alunge acea senzație, ci doar a înrăutățit-o. Cu toate astea, până la urmă a ajuns lângă el, și-a făcut curaj și și-a lăsat mâinile pe umerii ca de lemn, așezându-l înapoi cu spatele rezemat de coșul de gunoi. A spus că în minte i se înșurubase ideea că acel coș avea să se prăbușească scoțând un zăngănit, iar dacă s-ar fi întâmplat asta, ar fi răcnit de frică. Până la urmă, coșul n-a căzut, așa că n-a mai țipat nici el. Sunt convins în adâncul inimii, Steffi, că sărmanii oameni sunt pregătiți întotdeauna să-și închipuie că urmează să li se întâmple ceea ce e mai rău, pentru că rareori pățesc așa ceva. Apoi ceea ce e doar neplăcut pare ceva normal – aproape bine, de fapt – și facem față cu succes situației.

– Chiar crezi asta?

– A, sigur, doamnă! În orice caz, Johnny a dat să se îndepărteze, când a văzut un pachet de țigări căzut pe nisip. Și pentru că trecuse ce fusese mai rău și acum era doar neplăcut, a reușit să ridice pachetul – chiar ținând să nu uite să-i spună lui George Wourmos ce făcuse în caz că poliția statului ar fi căutat amprente și le-ar fi găsit pe ale lui pe celofan – și l-a vârât în buzunarul de la piept al cămășii mortului. După aceea, s-a întors la locul unde rămăsese Nancy, înfofolită în jacheta cu inscripția liceului și țopăind când pe un picior, când pe celălalt, fiindcă-i era frig cu șortul acela pe care-l avea pe ea, deși nu era vorba doar de asta, mi-e clar. În orice caz, i-a trecut frigul, pentru că au pornit în fugă spre Biblioteca Publică imediat și pun rămășag că, dacă i-ar fi cronometrat cineva, ar fi înregistrat un record pe jumătatea de milă, sau cât pe ce. Nancy avea o grămadă de monede de douăzeci și cinci de cenți în portofelul pe care îl ținea la ea, și de aceea i-a telefonat

ea lui George Wournos, care tocmai se îmbrăca să plece la treabă – era proprietar la Western Auto, pe locul în care acum bătrânelele bisericoase își țin bazarul.

Stephanie, care scrisese câteva articole despre acele acțiuni caritabile la rubrica „Artă și diverse", a dat aprobator din cap.

– George a întrebat-o dacă avea convingerea că omul era mort, iar Nancy a zis că da. Apoi i-a cerut să i-l dea pe Johnny, căruia i-a pus aceeași întrebare. Și Johnny i-a răspuns la fel. A zis că-l scuturase pe om și acesta era țeapăn ca un băț. Apoi i-a zis că omul se prăbușise și a amintit de țigările căzute din buzunar și de cum le pusese înapoi, socotind că George îl va lua la rost pentru asta, dar nu s-a întâmplat așa. *Nimeni* nu i-a făcut nimic. Nu prea e un mister pe care să-l dai la televizor, nu crezi?

– Până aici, nu, a spus Stephanie, gândindu-se că asta îi amintea oarecum de un episod din *Verdict: crimă*[1], pe care îl văzuse cândva. Numai că, având în vedere conversația care dăduse naștere acelei povești, nu credea că va apărea vreun prieten de-ai Angelei Lansbuy care să rezolve misterul... deși cineva trebuia să fi făcut *oarece* progrese, s-a gândit ea. Suficient, măcar, să se știe de unde venise acel bărbat.

– George i-a spus lui Johnny să se ducă degrabă pe plajă și să-l aștepte, a zis Dave. Le-a mai spus să nu lase pe nimeni să se apropie. Johnny a fost de acord. George a spus apoi: „Dacă pierdeți bacul de 7.30, o să-ți dau ție și prietenei tale o scutire." Johnny a spus că aceea era ultima lui grijă pe lume. Apoi el și Nancy Arnault s-au întors pe Plaja Hammock, doar că de data asta au alergat ușor, nu ca de obicei.

---

[1] *Murder, She Wrote*, serial polițist de televiziune, difuzat de canalele americane între 1984 și 1996, având în rolul principal pe Angela Lansbury, actriță de origine britanică (n. tr.).

Stephanie a înțeles asta. Drumul cobora dinspre Plaja Hammock până spre satul Moosie. În sens invers, ar fi însemnat un efort prea mare să alerge, mai ales că acum mai toată adrenalina li se consumase cu acel eveniment.

– Între timp, George Wournos l-a sunat pe doctorul Robinson, care locuia pe Beach Lane, a spus Vince. Apoi a făcut o pauză și, amintindu-și ceva, a zâmbit. Ori poate doar ca efect dramatic. După aceea, mi-a telefonat mie.

6

– Victima unei crime apare pe singura plajă publică a insulei, iar reprezentantul legii îl sună pe editorul ziarului local? s-a mirat Stephanie. Mamă, asta nu seamănă deloc cu *Verdict: crimă.*

– Viața de pe coasta statului Maine rareori seamănă cu *Verdict: crimă,* a spus Dave cât se poate de tranșant, iar pe vremea aceea eram la fel ca acum, Steffi. Mai ales după plecarea oamenilor verii, rămânem doar noi, băștinașii – implicați cu toții. Să nu-ți închipui ceva romantic, ci numai... habar n-am, numește-l politică luminată. Când fiecare știe ce se cuvine, lumea nu mai începe să melițe vrute și nevrute. A, crimă! Legea! Te cam grăbești cu concluziile, nu ți se pare?

– Dă-i pace în privința asta, a spus Vince. Doar noi i-am vârât ideea asta în cap când am vorbit despre otrăvirea cafelei în Tashmore. Steffi, Chris Robinson a asistat la nașterea a doi dintre copiii mei. Cea de-a doua soție a mea – Arlette, cu care m-am căsătorit la șase ani după ce a murit Joanne – era prietenă la cataramă cu familia Robinson, ba chiar ieșise la plimbare cu Hebry, fratele lui Chris, pe vremea când erau în liceu. S-a întâmplat așa cum spune Dave, dar era ceva mai mult decât o afacere.

Și-a lăsat paharul de coca-cola (pe care o numea „drog") pe balustradă și și-a desfăcut palmele pe lângă față, cu un gest pe care Stephanie l-a considerat și fermecător, și dezarmant. „Nu-ți voi ascunde nimic", asta i se comunica.

– Aici, toți alcătuim un soi de club. Întotdeauna a fost așa și cred că așa vom rămâne, fiindcă mai evoluați de atât nu vom ajunge.

– Slavă *Cerului!* a mormăit Dave. Ducă-se dracu' supermarketurile. Iartă-mă, Steffi.

Ea i-a zâmbit, asigurându-l că era iertat.

– În orice caz, a spus Vince, vreau să lași deoparte ideea de crimă, Steffi. De acord?

– Da.

– Până la urmă, vei descoperi că nu poți să ignori așa ceva sau să repari lucrurile. Asta e situația cu multe lucruri legate de Colorado Kid, motiv pentru care povestea nu se potrivea cu stilul practicat de *Boston Globe*. Ca să nu mai vorbim de *Yankee, Downeast* și *Coast*. La o adică, povestea nu era nici pentru *Weekly Islander*. Noi am *anunțat*, desigur, pentru că de aceea avem ziar, treaba noastră e să informăm lumea – trebuie să ne ocupăm și de Ellen Dunwoodie și de hidrantul de incendiu, ca să nu mai vorbim de micuțul Lester, care pleacă la Boston să i se facă un transplant de rinichi – asta, dacă mai apucă – și, bineînțeles, trebuie să le povestești oamenilor și despre Cursa Fânului și despre Dansul de la sfârșitul verii organizat la Fermele Gernerd, nu?

– Să nu uităm de picnic, a murmurat Stephanie. Astea sunt veștile pe care le aveți și oamenii vor să le afle.

Cei doi bărbați au râs. Dave s-a bătut cu palmele peste piept ca să arate că „auzise una bună", după cum se exprimau insularii.

– Da, scumpo! a aprobat-o Vince, încă zâmbind. Numai că uneori se întâmplă câte ceva, cum a fost povestea cu copiii ăștia care, la alergarea de dimineață, au găsit un

cadavru pe plaja cea mai frumoasă a orașului și atunci îți spui: „Asta poate deveni un articol." Nu doar un eveniment care se anunță – ce, de ce, când, unde și cum, ci o *poveste* – iar după aceea constați că nu ai nimic. Apar doar câteva elemente fără legătură între ele, care învăluie un *adevărat* mister inexplicabil. Iar oamenii nu vor așa ceva, scumpo. Îi irită. Faci prea multe valuri. Și asta le dă grețuri.

– Amin, a încheiat Dave. Ce-ar fi să povestești și restul, cât ne mai putem bucura de soare?

Și Vince Teague a continuat.

7

– Noi am fost vârâți în caz încă de la început – și prin *noi* mă refer la mine și la Dave, la *Weekly Islander* – deși n-am dat în ziar ceea ce George Wournos m-a rugat să țin pentru mine. Asta nu mă deranja, pentru că în toată tărășenia nu era nimic care să afecteze în vreun fel bunăstarea insulei. Steffi, cam așa judecă mai tot timpul cei care scot ziare – și o să scoți și tu – iar, cu vremea, o să te obișnuiești. Însă niciodată nu te împaci cu ideea asta.

– Puștii s-au întors și au păzit cadavrul, chiar dacă nu aveau motive s-o facă; până la sosirea lui George și a doctorului Robinson, n-au văzut decât patru mașini, toate îndreptându-se către oraș și niciun șofer n-a încetinit când i-a văzut pe cei doi tineri alergând pe loc sau făcând gimnastică lângă mica parcare de pe Plaja Hammock. Când au ajuns, George și doctorul i-au trimis pe Johnny și Nancy la treburile lor, și de aici ei ies din poveste. Tinerii erau încă roși de curiozitate, c-așa sunt oamenii, dar în general fericiți că au putut pleca, nici nu mă îndoiesc. George și-a lăsat Fordul în parcare, doctorul și-a luat

geanta și s-au apropiat de omul care stătea rezemat de coșul de gunoi. Alunecase din nou într-o parte, de aceea doctorul s-a grăbit să-l pună drept. „E mort? Zi, doctore!", a întrebat George. „A, sigur, e mort de cel puțin patru ore, dacă nu de șase sau mai mult. (Chiar atunci am ajuns și eu și mi-am parcat Chevroletul alături de Fordul lui George.) E țeapăn ca o scândură. *Rigor mortis.*" „Și-atunci crezi că e aici de... de când? De la miezul nopții?" a întrebat George. „Putea sta aici de la ultima Zi a Muncii", a zis doctorul, „dar singura chestie de care sunt sigur e că a murit pe la ora 2.00 azi-dimineață. Asta pentru că s-a instalat *rigor mortis*. *Probabil* că a murit pe la miezul nopții, dar nu-s expert în treburi de-astea. Dacă vântul ar fi bătut tare dinspre larg, și ora la care a apărut *rigor* ar fi fost alta...

„Noaptea trecută n-a bătut vântul", am zis eu când m-am apropiat. „A fost calm ca-n biserică." „Ei, na, încă unul care-și dă cu părerea", a zis doctorul Robinson. „Poate precizezi și ora morții, domnu' Jimmy Olson[1]." „Nu", am zis eu, „las asta în seama ta." „Iar eu o s-o las în seama legistului comitatului", mi-a răspuns el. „Lui Cathcart, din Tinnock. Statul îl plătește cu vreo unșpe mii de dolari în plus ca să-și dea cu părerea. După umila mea părere, nu-i suficient, dar fiecare își merită soarta. Eu nu-s decât generalist. Dar, în fine... tipul ăsta a murit pe la ora 2.00, asta mi-e clar. A murit cam pe la apusul lunii."

– Apoi, am stat toți trei vreun minut privind mortul de parcă am fi fost la priveghi. În anumite situații, un minut poate însemna cumplit de mult, mai ales la ora aceea. Mi-aduc aminte șuieratul vântului – încă slab, dar începuse să se întețească dinspre est. Când bate așa și te afli pe partea dinspre uscat a insulei, scoate un sunet atât de trist...

---

[1] Jimmy Olson, personaj de benzi desenate din seria *Superman*, care lucrează ca reporter-fotograf (n. tr.).

– Știu, a spus Stephanie încet. Parcă plânge.

Au dat cu toții din cap. Stephanie nu știa însă că iarna, uneori, șuieratul era înspăimântător, aducând cu țipetele unei femei care a pierdut pe cineva drag, dar cei doi nu aveau niciun motiv să-i povestească așa ceva.

– După aceea – cred că doar ca să spună și el ceva – George l-a rugat pe doctor să-și dea cu părerea în legătură cu vârsta individului. „Aș zice că-n jur de patruzeci, plus sau minus cinci ani, a spus el. Ce părere ai, Vincent?" Iar eu l-am aprobat din cap. Nu cred că ne înșelam, dar mi s-a părut că e mare păcat ca un om să moară la o asemenea vârstă, mare păcat. E exact vârsta aceea anonimă. Apoi doctorul a văzut ceva care i-a reținut atenția. S-a lăsat într-un genunchi (ceea ce nu era ușor pentru un bărbat de dimensiunile lui, cred c-avea peste o sută treizeci de kilograme și doar vreun metru șaptezeci și cinci sau cam p-acolo) și a ridicat mâna dreaptă a mortului, cea care rămăsese lipită de nisip. Degetele erau puțin strânse, ca și cum ar fi murit încercând să le facă un ochean prin care să privească. Când doctorul i-a ridicat-o, am văzut că avea degetele murdare și palma-i era prăfuită. „Ce avem aici?" a întrebat George. „Asta nu arată a nisip de pe plajă." „Așa e, dar de ce s-a lipit de mână?" a întrebat la rândul lui doctorul. „Coșul ăsta de gunoi, ca și celelalte, sunt așezate dincolo de zona în care ajunge apa la flux, lucru pe care-l știe orice om care are cât de cât minte, iar noaptea trecută n-a plouat. Nisipul e uscat lună. Și uite aici." A ridicat mâna stângă a mortului. Am observat cu toții că purta verighetă și că pe degete sau pe palmă nu avea nici fir de nisip. Doctorul i-a lăsat mâna și a ridicat-o din nou pe cealaltă. A înclinat-o puțin ca să-i fie luminată mai bine. „Uitați!" a exclamat el. „Vedeți aici?" „Ce-i aia?" am întrebat eu. „Grăsime? Urme de grăsime?"

El a zâmbit și mi-a spus: „Vincent, cred c-ai câștigat ursulețul de pluș pus în joc. Și vedeți cum îi e chircită

mâna?" „Îhî, parcă ar fi jucat Spyglass[1]", a spus George. Iar după aceea ne-am așezat toți trei în genunchi, de parcă acel coș de gunoi ar fi fost un altar, și noi ne rugam ca să-l înviem pe bietul om. „Nu, nu cred că juca Spyglass," a zis doctorul și atunci mi-am dat seama de ceva, Steffi – era agitat, așa cum li se întâmplă oamenilor când descoperă ceva despre care știu că, în desfășurarea normală a lucrurilor, unora ca ei ar trebui să le scape, fiindcă nu e treaba lor să se priceapă. A privit la fața mortului (așa mi s-a părut, că doctorul s-a uitat la fața lui, dar s-a dovedit că el văzuse ceva mai jos de chipul bărbatului), apoi din nou la mâna dreaptă, care rămăsese strânsă. „Nu cred nicidecum că a jucat ceva", a zis el. „Și-atunci?" a întrebat George. „Vreau să anunț Poliția Statului și Procuratura, Chris. *N-am chef* să stau toată dimineața în genunchi, în vreme ce tu lansezi ipoteze ca Ellery Queen[2]." „Observați că degetul mare aproape atinge arătătorul și mijlociul?" ne-a întrebat doctorul și noi am văzut asta, bineînțeles. „Dacă tipul a murit privind prin mâna făcută ochean, degetul mare ar fi trebuit să fie *peste* degete atingându-l pe cel mijlociu și următorul. Încercați și voi, dacă nu mă credeți."

Am încercat și-al naibii să fiu dacă n-avea dreptate. „Deci omul nu și-a făcut palma ochean", a spus doctorul, atingându-i din nou cu degetele mâna dreaptă întepenită. „Asta e o încercare de a *culege* ceva. Dacă legăm asta de urmele de grăsime și de firicelele de nisip din palmă și de

[1] Serie de jocuri interactive pe computer (n. tr.).

[2] Pseudonim literar folosit de doi autori americani de romane polițiste: Frederick Dannay (1905–1982) și Manfred B. Lee (1905–1971) care erau veri. Personajul principal, detectivul Ellery Queen beneficiază de aceleași indicii ca și cititorul și rezolvă cazul prin ipoteze și deducții, motiv pentru care cărțile lor constituie o provocare intelectuală și pentru cititor, care poate descoperi criminalul înaintea detectivului. De altfel, cărțile conțin spre final o „Provocare către cititor", care este invitat să dea soluția înainte să termine de citit textul (n. tr.).

pe degete, ce concluzie tragem?" Am înțeles, dar cum George reprezenta legea acolo, l-am lăsat pe el s-o spună. „Dacă mânca ceva când a murit", a zis el, „atunci unde naiba e mâncarea?" Doctorul a arătat cu degetul spre gâtul omului – lucru pe care-l observase și Nancy Arnault, fiindcă i se păruse umflat – iar el a zis: „Cred că i s-a oprit în gât și s-a înecat. Vincent, dă-mi geanta." I-am întins-o. A început să cotrobăiască prin ea și s-a trezit că nu se putea sluji decât de o mână, ca să-și echilibreze greutatea pe genunchi: era gras, clar, și trebuia să-și țină măcar o mână pe nisip ca să nu se rostogolească într-o parte. De aceea mi-a dat geanta înapoi și a zis: „Vincent, am acolo două otoscoape, adică aparate de examinare cu lumină. E cel pe care-l folosesc zi de zi și unul de rezervă, care arată ca nou. O să avem nevoie de amândouă." „Ei, asta-i bună, ce treabă avem noi?" a întrebat George. „Mă gândeam să lăsăm totul în seama lui Cathcart. El e angajat de stat pentru treburi de-astea." „Răspund eu", a spus Doctorul Robinson. „Pisica de curiozitate moare, știu asta, dar satisfacția a făcut-o să învie. Dacă tot m-ai adus aici în frig și umezeală fără ca măcar să fi băut un ceai sau să înghit o îmbucătură de pâine prăjită, vreau să am și eu o satisfacție, te rog. S-ar putea să nu reușesc. Dar am un presentiment... Vincent, ia asta. George, tu ia-l pe cel nou, vezi să nu-l scapi pe nisip, te rog, și-ți mulțumesc, face două sute de dolari. Uite, n-am mai stat în patru labe ca un copil care se joacă de-a calul de când aveam șapte ani, iar dacă mai stau mult așa, o să cad peste bietul om, așa că grăbiți-vă și faceți ce vă zic eu. Ați văzut la muzeul de artă cum îndreaptă spoturi luminoase spre un tablou mic ca să-l facă mai strălucitor și mai frumos?"

George nu văzuse, așa că doctorul Robinson i-a explicat. După ce a încheiat (și s-a convins că George pricepuse), editorul ziarului a îngenunchiat într-o parte a cadavrului, iar polițaiul insulei a îngenunchiat în partea cealaltă, fiecare

dintre noi ţinând în mână chestiile alea cu bec în capăt. Numai că, în loc să luminăm o operă de artă, urma să facem lumină în gâtlejul mortului, ca doctorul să arunce o privire în el. Gemând şi gâfâind binişor, s-a aşezat mai bine – treaba ar fi fost amuzantă dacă situaţia n-ar fi fost atât de ciudată şi dacă nu m-aş fi temut că omul putea face un atac de cord pe loc – şi după aceea a întins o mână, a strecurat-o în gura omului şi a tras de falcă de parcă ar fi fost o ţâţână. Ceea ce, la urma urmei, asta e. „Acum", a zis doctorul, „apropiaţi-vă, băieţi. Nu cred c-o să mă muşte, dar dacă mă înşel cumva, eu o să plătesc o asemenea greşeală." Ne-am dat mai aproape şi am îndreptat luminile în josul gâtlejului omului. Era roşu şi negru, în afară de limbă, care era rozalie. L-am auzit pe doctor pufnind şi mormăind, după care a zis, nu către noi, ci pentru sine: „Încă puţin", şi a mai tras uşor de falcă în jos. Apoi, către noi: „Ridicaţi luminile şi îndreptaţi-le spre gâtlej", iar noi am făcut cum ne-am priceput. Asta a schimbat direcţia luminii cât să nu mai vedem limba roz a mortului şi să scoatem în evidenţă chestia aceea care atârnă în fundul gurii, cum se cheamă...

– Luetă, au rostit Stephanie şi Dave în acelaşi timp.

Vince a aprobat cu un gest din cap.

– Îhî, aia. Şi, dincolo de ea, am văzut ceva, sau capătul a ceva, de culoare cenuşiu-închis. Am zărit-o doar două, trei secunde, dar asta a fost suficient ca să-l mulţumim pe doctorul Robinson. Şi-a scos degetele din gura mortului – buza de jos a plescăit când s-a lovit de gingie, dar falca a rămas cam tot aşa – şi abia atunci doctorul s-a tras puţin înapoi, gâfâind de nu se poate. „Băieţi, trebuie să m-ajutaţi să mă ridic", a zis el după ce şi-a recăpătat suflul cât să poată vorbi. „Mi-au amorţit picioarele de la genunchi în jos. La naiba, ce nătărău sunt să mă îngraş în halul ăsta." „Te ajut, numai să spui când", a spus George. „Ai văzut ceva? Pentru că eu, nu. Dar tu, Vincent?" „Mi se pare c-am

zărit ceva", am spus eu. Adevărul e că știam eu ce știam, ce dracu'" – scuză-mă, Steff – dar nu voiam să mă dau mai bun decât el. „Mda, i-a rămas în gât", a zis doctorul. Încă nu-și revenise, dar părea mulțumit, ca unul care a reușit să se scarpine într-un loc incomod. „Cathcart o să scoată chestia aia de acolo și atunci o să știm dacă a fost o bucată de friptură sau o bucată de carne de porc sau cine știe ce, dar eu cred că nu contează. Acum știm ce e mai important – omul a venit aici cu o bucată de carne în mână și s-a așezat s-o mănânce cât se uita la luna care strălucea deasupra mării. S-a rezemat cu spatele de coș. Și s-a înecat, la fel ca micuțul negru din poezioara aia[1]. Cu ultima îmbucătură din ce-și adusese să mănânce? Poate, dar nu neapărat." „După ce a murit, probabil că vreun pescăruș a venit în zbor și i-a smuls ce mai avea în mână", a spus George. „Și i-au rămas doar urmele de grăsime pe degete." „Exact", a zis doctorul. „Ei, și-acum mă ajutați să mă ridic ori trebuie să mă târâi până la mașina lui George ca să mă sprijin de portieră?"

8

– Ei, ce părere ai, Steffi? a întrebat-o Vince, luând o înghițitură din coca-cola, care i-a înghețat gâtlejul cu răceala ei. S-a rezolvat misterul? Închidem dosarul?

– Nici gând! a exclamat ea, și abia a luat în seamă hohotele de râs izbucnite în semn de apreciere pentru replica ei. Avea ochii sclipitori. Partea privind cauza morții, poate, dar... care a fost ea, apropo? În gâtlej? Sau tragem concluzii pripite?

---

[1] Aluzie la o poezie pentru copii („Pe o mare au vâslit patru negri mititei / Unul s-a-necat c-un hering și-au rămas doar trei"), folosită și de Agatha Christie în romanul *Zece negri mititei* (n. tr.).

– Scumpo, n-ai cum să tragi concluzii dintr-o poveste care nu există, a spus Vince, cu o sclipire în ochi. Pune întrebări, orice. O să-ți răspund. La fel și Dave, cred eu.

Ca să facă dovada că așa stăteau lucrurile, Dave a spus:

– O fi fost o bucată de carne de vită, friptură, pesemne, și e foarte probabil să provină din partea cea mai bună: mușchi, pulpă sau file. A fost gătită nu tocmai în sânge, iar pe certificatul de deces s-a scris *asfixie prin blocarea căilor respiratorii,* deși omul pe care l-am numit mereu Colorado Kid suferise și o embolie cerebrală masivă – atac cerebral, cu alte cuvinte. Cathcart a socotit că asfixia a dus la atacul cerebral, dar cine știe, poate c-a fost invers. Așa că, vezi tu, până și cauza morții devine neclară dacă privești lucrurile mai îndeaproape.

– Mai am o poveste – una scurtă – și-o să ți-o spun acum, a promis Vince. E despre un individ care-ți semăna întrucâtva, Stephanie, cu toate că aș vrea să cred că tu ai nimerit pe mâini mai bune în privința ultimelor retușuri ale educației tale, pe mâini mai înțelegătoare. Tipul acela era tânăr – cred c-avea douăzeci și trei de ani – și, ca și tine, venea de departe (din sud, în cazul lui, nu din est), și se pregătea să devină medic legist.

– Deci lucra cu acest doctor Cathcart și și-a dat seama de ceva.

Vince a zâmbit.

– Destul de ușor de bănuit, scumpo, dar te înșeli, lucra cu altcineva. Îl chema... Cum îl chema, Dave?

Dave Bowie, a cărui memorie a numelor era la fel de precisă ca pușca lui Annie Oakley[1], n-a șovăit:

– Devane. Paul Devane.

---

[1] Anne Oakley (1860–1926), trăgătoare de excepție cu aproape orice armă a vremii, a dat spectacole cu Circul Buffalo Bill's Wild West Show în toată America și Europa. Numele ei a ajuns să fie asociat cu armele de foc și cu precizia tragerii (n. tr.).

– Exact, acum, după ce l-ai pronunțat, mi l-am amintit și eu. Acest tânăr, Devane, după absolvire, a fost trimis de Procuratură să se perfecționeze timp de trei luni pe teren, împreună cu doi detectivi de la Poliția Statală. Numai că-n cazul lui, cuvântul „condamnat" s-ar potrivi mai bine decât „trimis". Oamenii l-au tratat foarte rău. În ochii lui Vince a apărut o umbră de tristețe. Cred că persoanele mai în vârstă care se poartă urât cu tinerii dornici să învețe și care nu vor nimic mai mult ar trebui date afară din slujbele pe care le au. Se întâmplă mult prea des ca ei să fie promovați în loc să li se facă vânt. Nici nu mă mir că Dumnezeu a înclinat prea puțin Pământul pe axă atunci când l-a pus în mișcare; de aceea multe din cele ce se întâmplă sunt strâmbe. Așa și tânărul ăsta, Devane, a învățat patru ani într-un loc precum Universitatea din Georgetown, vrând să deprindă știința de a prinde ticăloși, iar tocmai când să se apuce de treabă, sorții l-au făcut să ajungă să lucreze cu doi detectivi care nu știau decât să mestece la gogoși, care l-au folosit mai mult drept băiat de alergătură, plimbând dosare între Augusta și Waterville și îndepărtând curioșii de la locul unor accidente rutiere. A, poate l-au lăsat de câteva ori să măsoare vreo urmă de pantof sau să facă poze ale urmelor de pneuri drept recompensă. Dar rar, aș zice. Rar de tot. În orice caz, Steffi, aceste două exemplare minunate de detectivi – și sper că s-au pensionat deja – se aflau întâmplător aici la data când pe Plaja Hammock a apărut Colorado Kid. Cercetau un incendiu cu „origini dubioase" produs la o casă, așa cum ne exprimăm noi când prezentăm asemenea cazuri în ziar, iar ei erau însoțiți de băiatul ăsta, care începuse deja să-și piardă din entuziasmul de la început. Dacă ar fi nimerit pe mâna unor detectivi *ca lumea* care să lucreze la Procuratură – iar eu am cunoscut destui dintr-ăștia, în ciuda birocrației care creează atâtea probleme sistemului legal din

statul nostru – ori dacă Departamentul de Medicină Legală de care ținea l-ar fi trimis într-un stat care acceptă studenți, poate c-ar fi ajuns unul dintre cei pe care-i vedem în serialul CSI[1]...

– Îmi place serialul ăsta, a spus Dave. E mai realist decât *Verdict: crimă*. Cine vrea o brioșă? Avem câteva în dulap.

Au vrut cu toții și povestea a rămas în aer până când Dave a revenit, aducând și un prosop de hârtie. După ce și-a luat fiecare câte o brioșă și o bucată de prosop de hârtie ca să nu împrăștie firimiturile, Vince i-a spus lui Dave să reia povestea.

– Pentru că, dacă o continui eu, a spus, încep să țin predici și stăm aici până se întunecă.

– Mi s-a părut că vorbești bine, a spus Dave.

Vince s-a bătut cu mâna ciolănoasă peste pieptul scheletic.

– Telefonează la Urgență, Steffi, mi s-a oprit inima-n loc.

– N-o te distrezi la fel de mult când o să se întâmple cu adevărat, moșule.

– Ia uite la el cum dă firimituri pe jos, a spus Vince. Când ajungi la capătul vieții, te scapi pe ambele capete, așa zicea mama. Hai, Dave, dă-i drumul, dar fă-ne un serviciu și mai întâi înghite ce-ai în gură.

Dave i-a urmat sfatul și apoi a luat o înghițitură de coca-cola ca să-și clătească gura. Stephanie a sperat în gând ca și sistemul ei digestiv să reziste unor asemenea solicitări când avea să ajungă la vârsta lui Dave Bowie.

– Așa, a zis el, George nu s-a mai deranjat să limiteze accesul pe plajă, pentru că asta ar fi atras lumea precum mușchiul la balegă, știți voi, ceea ce nu i-a împiedicat însă pe

[1] CSI – *Crime Scene Investigation – Investigații la locul crimei*, serial american de televiziune a cărui difuzare a început în 2000 (n. tr.).

tonții ăia de la Procuratură s-o facă. L-am întrebat pe unul dintre ei de ce se mai ostenește, iar respectivul m-a măsurat ca pe prostul satului care spune numai tâmpenii. „Păi, e scena unei crime, nu?" a zis el. „Poate da, poate nu", am zis eu, „dar după ce se ia cadavrul, ce dovezi credeți că o să mai găsiți, pentru că pe mai toate le-a luat vântul." La ora aceea, vântul dinspre est se întețise binișor. Numai că ei au insistat și, recunosc, ne-a ieșit o poză foarte bună pe care am pus-o chiar pe prima pagină a ziarului, nu-i așa, Vince?

– Îhî, pozele pe care se văd benzile alea galbene cu inscripția „scena crimei" fac să se vândă ziarul mai bine, l-a aprobat Vince. Jumătate din brioșă dispăruse deja, iar Stephanie nu a zărit nicio firimitură pe peticul de hârtie.

– Devane a stat acolo cât legistul Cathcart s-a uitat la cadavru, a spus Dave, la mâna cu nisip pe ea, la cea fără, apoi în gură, dar când mașina mortuară de la Tinnock Funeral Home care sosise cu bacul de 9.00 a ajuns pe plajă, cei doi detectivi și-au dat seama că el, Devane, era încă acolo și exista primejdia să învețe câte ceva. Nu puteau tolera așa ceva, de aceea l-au trimis după cafea, gogoși și rulouri cu cremă pentru ei și Cathcart și asistentul lui, și cei doi băieți de la compania de pompe funebre, care tocmai sosiseră. Devane n-avea habar unde să meargă, dar deja ieșise din perimetrul închis, de aceea l-am dus eu până la cofetăria Jenny. Ne-a trebuit jumătate de oră, poate mai mult, și am mers și cu mașina, și așa m-am lămurit cum stătea situația cu tânărul, deși trebuie să recunosc că s-a arătat discret; n-a spus nimic nelalocul lui, precizând doar că nu învăța atât cât sperase și, văzând misiunea în care fusese trimis în vreme ce Cathcart făcea cercetarea la fața locului, mi-am dat seama și singur de toată situația. Când ne-am întors, examinarea se terminase. Cadavrul fusese deja expediat într-un sac de plastic cu fermoar. Asta nu l-a împiedicat pe unul dintre detectivi – un tip mare, cât un viței, pe nume O'Shanny – să-l ia la rost pe Devane: „Ce ți-a

trebuit atâta, nouă ne-a înghețat curul aici și tu te plimbi", și așa mai departe. Devane a suportat cu stoicism – nu s-a plâns, n-a explicat, era bine-crescut băiatul, recunosc – de aceea am intervenit și am spus că ne întorsesem cât de repede putusem. Am zis: „Doar nu voiați să încălcăm legile de circulație, domnilor ofițeri, nu?" Speram să-i fac să râdă și să mai îndulcim situația, înțelegi? N-a mers. Celălalt – pe nume Morrison – a zis: „Pe tine cine te-a întrebat de sănătate? N-ai de scris vreun articol de-spre piața de vechituri, ceva?" La asta, partenerul lui a râs, măcar atât, dar tânărul care ar fi trebuit să învețe chestii de medicină legală, dar, în schimb, învăța că lui O'Shanny îi plăcea cafeaua cu lapte, iar lui Morrison, fără zahăr, a roșit ca o sfeclă. Uite, Steffi, nimeni nu scapă fără câteva șuturi în fund, chiar la vârsta pe care o aveam eu atunci, date de prostovani cu autoritate măruntă, acolo, dar mi-a părut cumplit de rău pentru Devane, care se rușinase nu doar pentru el, ci și pentru ceea ce pățisem eu. Am observat că încerca întrucâtva să-mi ceară scuze, dar până să găsească vorbele potrivite (sau până să-i spun eu că nu era nevoie, pentru că el nu făcuse nimic rău), O'Shanny a luat tava cu cafele și i-a întins-o lui Morrison, apoi cele două pungi cu gogoși și rulouri. După aceea i-a spus lui Devane să treacă pe sub banda de protecție și să aducă geanta de probe care conținea lucrurile mortului. „Să semnezi Dovada de luare în primire", i-a spus lui Devane, de parcă i s-ar fi adresat unui țânc de cinci ani, „și ai grijă să nu se atingă nimeni de ele până le preiau eu. Și nu cumva să-ți bagi nasul înăuntru. Ai priceput ce-am spus?" „Da, domnule", a răspuns Devane și mi-a zâmbit discret. L-am urmărit cum a luat de la asistentul doctorului Cathcart geanta cu probe, care arăta ca un dosar-acordeon, cum mai zărești în unele birouri. L-am văzut cum a scos Dovada de luare în primire din plicul străveziu de pe partea din față a genții și... înțelegi la ce slujește dovada aceea, Steffi?

– Cred că da, a zis ea. Nu e chestia aceea prin care, în cazul unui proces, când ceva găsit la locul faptei este folosit ca probă de către acuzare, Procuratura poate dovedi că a existat un lanț de luare în primire încă de la colectarea probelor și până la prezentarea lor la tribunal ca probe A, B și așa mai departe.

– Frumos exprimat, a spus Vince. Ar trebui să te faci scriitoare.

– Foarte amuzant, a zis Stephanie.

– Da, doamnă, așa e Vincent al nostru, un adevărat Oscar Wilde, a explicat Dave. Asta când nu e Oscar Morocănosul[1]. În fine, l-am văzut pe domnul Devane cum a semnat dovada aceea și a pus-o apoi în buzunărașul din față al genții. După aceea, l-am văzut cum s-a întors să-i urmărească pe zdrahonii aceia care au pus cadavrul în mașina mortuară. Vince se întorsese deja aici ca să înceapă redactarea articolului, așa că am plecat și eu, spunându-le celor care începuseră să-mi pună întrebări – se adunaseră câțiva, atrași de banda aia idioată de culoare galbenă, parcă erau furnici venite la farfurioara cu zahăr – că puteau citi totul la prețul de doar un sfert de dolar, doar atât fiind prețul ziarului pe vremea aceea. În fine, atunci l-am văzut ultima oară pe Paul Devane, rămas acolo și urmărindu-i pe indivizii ăia vârând cadavrul în mașină. Dar, întâmplător, am aflat că Devane nu a respectat ordinul lui O'Shanny de a nu deschide geanta cu probe, pentru că peste șaisprezece luni mi-a telefonat la redacție. Abandonase visul de a deveni legist și se întorsese la facultate, ca să se facă avocat. Bine, rău, corecția asta de carieră le aparține detectivilor O'Shanny și Morrison, și cu toate astea, Paul Devane a fost acela care și-a adus contribuția ca acel John Doe[2] de pe

[1] Personaj din serialul cu păpuși *Muppets*, care trăiește într-un coș de gunoi, motiv pentru care nu are nas și este mereu morocănos (n. tr.).

[2] Nume dat de polițiști cadavrelor ce nu pot fi identificate (n. tr.).

Plaja Hammock să devină Colorado Kid și, până la urmă, asta a făcut posibilă identificarea lui de către poliție.

– Iar noi am primit informația, a spus Vince. În mare parte pentru că Dave Bowie i-a oferit acelui tânăr o gogoașă și i-a dat ceea ce nu se putea cumpăra cu bani: știința de a asculta și puțină înțelegere.

– Ei, nu mai modifica adevărul, a spus Dave, foindu-se pe scaun. N-am stat cu el nici jumătate de oră. Poate trei sferturi de ceas, dacă punem și timpul cât am așteptat la coadă în cofetărie.

– Uneori e suficient și atât, a spus Stephanie.

– Îhî, a încuviințat Dave, poate că ajunge, și ce-i rău în asta? Cât timp crezi că-i trebuie cuiva să se înece cu o bucățică de carne, pentru ca apoi să moară?

Nimeni nu i-a răspuns la întrebare. Pe marea ce despărțea insula de uscat, dinspre iahtul unui bogat om al verii s-a auzit un sunet de sirenă, vanitos, în timp ce ambarcațiunea se apropia de docurile orașului Tinnock.

9

– Să-l lăsăm deoparte puțin pe Paul Devane, a propus Vince. Dave o să-ți povestească restul în câteva minute. Cred că întâi ar trebui să-ți spun despre cotrobăirea mațelor.

– Îhî, a zis Dave. Asta nu-i o poveste, Steff, dar oricum ar fi urmat dacă era o poveste adevărată.

– Să nu-ți închipui că doctorul Cathcart a făcut autopsia imediat, nici gând. În primul rând, muriseră doi oameni în incendiul acela, ceea ce ni-i adusese pe cap pe O'Shanny și Morrison, iar ei aveau prioritate. Nu pentru că muriseră primii, ci pentru că erau victime ale unui act criminal, iar John Doe părea a fi doar victima unui accident.

Până când Cathcart a ajuns și la el, detectivii plecaseră la Augusta, așa că le-am dorit să rămână acolo. Am asistat la autopsie când, într-un târziu, s-a făcut și asta, pentru că eu eram aproape singurul care putea fi numit fotograf profesionist în toată zona insulei, și aveau nevoie de o „identitate în somn"[1] a individului. Ăsta-i un termen european și înseamnă un soi de portret îndeajuns de prezentabil ca să poată fi publicat într-un ziar. Cadavrul trebuie să arate ca și cum omul ar dormi.

Stephanie a părut atât interesată, cât și scârbită.

– Și ajută la ceva?

– Nu, a zis Vince. Apoi: Ei, poate în cazul unui puști. Ori dacă te uiți repede la el și cu un singur ochi. Ăsta a trebuit dichisit puțin înainte de autopsie, pentru că doctorul Cathcart s-a gândit că din cauza blocării gâtlejului, trebuia probabil să tragă destul de mult de falca de jos.

– Și nu v-ați gândit că ar arăta ca în somn dacă i s-ar fi pus o curea pe sub bărbie, ca să-i țină gura închisă? a întrebat Stephanie zâmbind, deși numai de asta nu-i ardea. Cumplit ca un asemenea lucru să pară amuzant, dar *era;* parcă o creatură respingătoare din mintea ei ținea cu orice chip să-i deruleze pe dinaintea ochilor desene animate bolnave, într-o succesiune neîntreruptă.

– Nu, probabil că nu, a spus Vince și a zâmbit și el. La fel și Dave. Deci, dacă era cinică, de aceeași boală sufereau și cei doi bătrâni. Slavă Cerului! Așa ceva ar arăta ca un cadavru cu o durere de dinți, așa cred.

În aceeași clipă, au izbucnit cu toții în râs. Stephanie s-a gândit că-i plăceau la nebunie cei doi bătrânei, la modul serios.

– Trebuie să râzi în fața morții, a spus Vince, culegându-și paharul de coca-cola de pe balustradă. A luat o înghițitură, apoi l-a așezat la loc. Mai ales la vârsta mea.

[1] În limba engleză, *sleeping ID* (n. tr.).

O simt pândind după fiecare ușă și-i simt mirosul pe pernă, acolo unde soțiile mele își așezau capul – Dumnezeu să le ierte pe amândouă – imediat ce sting lumina.

– Trebuie să rădem în fața morții.

– În fine, Steffi, am făcut pozele care trebuiau să devină portret, iar ele au ieșit aproape așa cum era de așteptat. Cea mai bună îl făcea pe tip să arate de parcă ar fi adormit în stare avansată de beție, ori în comă, și pe asta am publicat-o o săptămână mai târziu. Au dat-o și-n *Daily News* din Bangor, plus în ziarele din Ellsworth și Portland. Fără niciun folos, desigur, nu i-a speriat nici pe cei care probabil îl cunoscuseră, iar noi am considerat că aveau motive întemeiate să tacă. Între timp, Cathcart și-a văzut de treabă și, după ce cei doi tontălăi din Augusta s-au întors unde le era locul, n-a mai obiectat față de faptul că tot dădeam târcoale, atâta vreme cât nu publicam în ziar ceea ce-i mai scăpase lui în prezența mea. Am promis că nu voi publica nimic și nici n-am făcut-o. Pornind de sus în jos, a găsit nodul acela de friptură pe care doctorul Robinson îl văzuse deja în gâtlejul omului. „Asta-i cauza morții, Vince", mi-a spus Cathcart, iar embolia cerebrală (pe care a descoperit-o la multă vreme după ce eu plecasem să prind bacul de întoarcere pe Moosie) nu l-a făcut să se răzgândească. A zis că dacă lângă el s-ar fi aflat cineva care să știe Procedura Heimlich – sau dacă și-ar fi aplicat-o singur – poate că n-ar fi ajuns pe masa de disecție cu mațele atârnându-i de o parte și de alta. Apoi, Conținutul stomacal numărul 1, și prin asta mă refer la partea de sus, gustarea de la miezul nopții care abia în-cepuse să fie digerată când omul nostru murise și totul se încheiase. Doar friptura. Poate cinci, șase mușcături cu totul, bine mestecate. Cathcart a apreciat cantitatea la o sută douăzeci de grame. În fine, Conținutul stomacal numărul 2, iar aici vorbesc de masa de seară a omului. Aici avem mai mult – bine, n-aș vrea să intru în

amănunte; să spunem doar că procesul de digestie se desfășurase o perioadă suficient de lungă, așa că doctorul Cathcart a putut preciza ca sigur, fără teste suplimentare, că tipul mâncase ceva cu pește, probabil salată cu cartofi prăjiți, cu vreo cinci sau șase ore înainte de a muri. „Doctore, nu-s Sherlock Holmes", i-am zis eu, „dar aici mă pricep mai bine decât tine." „Serios?" a întrebat el, destul de sceptic. „Îhî", l-am asigurat eu. „Cred că a luat masa de seară la Curly's ori la Jan's Wharfside, care-i la doi pași de aici, sau la Yanko's, pe Moose-Look." „Păi de ce la unul din astea, când există cincizeci de restaurante pe o rază de douăzeci de mile de aici, care oferă pește în meniu, chiar dacă e aprilie?" m-a întrebat el. „De ce nu crezi că a mers la Grey Gull, de pildă?" „Pentru că Grey Gull nu s-ar coborî să ofere cartofi prăjiți și pește", am zis eu, „și omul nostru tocmai asta a mâncat." Acum, Steffi, m-am descurcat bine cât a ținut mai toată autopsia, dar de abia atunci am început să simt că mă ia cu greață. „Restaurantele pe care le-am numit vând pește și cartofi prăjiți", am spus eu, „și am simțit mirosul de oțet de cum i-ai deschis stomacul." Apoi a trebuit să dau fuga la baie ca să vărs. Însă avusesem dreptate. În noaptea aceea am developat fotografiile „adormitului" și a doua zi le-am arătat pe la restaurantele care aveau pește și cartofi prăjiți. La Yanko's nu l-a recunoscut nimeni, dar cea care vinde pentru acasă de la Jan's Wharfside l-a recunoscut imediat. A zis că-i servise un coș cu pește și cartofi prăjiți, plus o coca-cola sau o cola light, asta nu-și mai amintea precis, în după-amiaza dinaintea morții. Omul luase coșulețul și se așezase la o masă, apoi mâncase în timp ce privise marea. Am vrut să știu dacă omul îi vorbise, iar ea a spus că nu tocmai, doar îi mulțumise. Am întrebat-o dacă observase încotro plecase după ce terminase de mâncat – asta a fost pe la 17.30 – și ea a zis că nu. Apoi a privit-o pe Stephanie și a zis:

– Cred că a coborât în docuri, să prindă bacul de 18.00 spre Moosie. S-ar fi potrivit ca oră.

– Îhî, așa am crezut și eu, a spus Dave.

Stephanie s-a îndreptat de spate, moment în care i-a venit o idee:

– Era aprilie. Mijloc de aprilie pe coasta statului Maine, dar când a fost găsit, nu avea haină. Purta așa ceva când a fost servit la Jan's?

Amândoi bătrânii i-au surâs generos, de parcă tocmai ar fi rezolvat vreo ecuație complicată. Numai că treaba lor, din câte știa Stephanie – chiar la nivelul umil a ziarului *Weekly Islander* – nu era rezolvarea, cât precizarea problemelor ce *trebuiau* rezolvate.

– Potrivită întrebare, a spus Vince.

– De-a dreptul încântătoare, l-a imitat Dave.

– Păstram chestia asta, a spus Vince, dar cum nu avem o *istorie*, păstrarea părților interesante nu mai contează... iar dacă vrei răspunsuri, scumpo, restaurantul s-a desființat. Fata care vindea mâncare pentru acasă de la Jan's nu și-a amintit clar, iar în rest, nimeni nu l-a remarcat. Cred că, într-un fel, trebuie să ne socotim norocoși; dacă s-ar fi îndopat la tejgheaua de acolo la mijloc de iulie, când prin astfel de locuri trec mii de oameni, toți vrând pește cu cartofi prăjiți, rulouri cu homar și înghețată, fata nu și-ar fi adus aminte de el decât dacă și-ar fi dat pantalonii jos și i-ar fi făcut vreo propunere.

– Poate nici măcar așa, a spus Stephanie.

– Adevărat. Însă așa, fata și-a adus aminte de el, dar nu și dacă purta haină. N-am insistat prea mult asupra acestui aspect, știind că dacă o făceam, se putea să-și aducă amine ceva doar ca să-mi facă pe plac ori să scape de mine. A zis: „Parcă purta o jachetă ușoară de culoare verde, domnule Teague, dar m-aș putea înșela." Și probabil că ar fi greșit, cine știe. Înclin să cred că a avut dreptate. Că avea pe el o jachetă așa cum a descris-o ea.

– Atunci unde era jacheta asta? a întrebat Stephanie. A apărut așa ceva?

– Nu, a răspuns Dave, deci poate că *n-a existat* o jachetă... deși imaginația nu-mi merge atât de departe încât să înțeleg prezența lui afară, fără haină, într-o noapte friguroasă cum e în zona noastră de coastă în aprilie.

Stephanie s-a întors către Vince, dorind dintr-odată să-i adreseze nenumărate întrebări, toate importante, dar niciuna pe deplin închegată.

– De ce zâmbești, scumpo? a vrut să știe Vince.

– N-am idee. Apoi a tăcut o clipă. Ba da. Mi-au venit atât de multe întrebări, încât nu știu cu care să încep.

Auzind asta, cei doi bătrâni au izbucnit în hohote. Dave chiar și-a scos o batistă cât un cearșaf din buzunarul de la spate al pantalonilor și s-a șters la ochi.

– Nu e tare? a exclamat el. Da, doamnă! Steff, să-ți spun ceva: ce-ar fi să te prefaci că vrei să câștigi setul de cutii alimentare Tupperware de la Târgul de toamnă organizat de Ladies Auxiliary[1]? Închide ochii și alege una din vasul cu peștișori de aur!

– Bine, a zis ea și, deși nu a procedat chiar așa, a fost pe aproape. Nu s-au luat amprentele bărbatului? Sau amprenta dentară? Am înțeles că atunci când se pune problema identificării cadavrelor, probele astea sunt ca și infailibile.

– Așa crede multă lume și probabil că sunt probe clare, a spus Vince, încă zâmbind, dar ochii îi trădau gravitate, însă nu uita că asta s-a întâmplat în 1980, Steff. Înainte de revoluția informatică, și *cu mult* înainte de Internet, minunatul instrument în care tineri ca tine cred orbește. În 1980, se puteau face verificări ale amprentelor

[1] Ladies Auxiliary, organizație națională de femei, înființată în 1914, care are scopul de a ajuta și de a păstra amintirea veteranilor prin organizarea de colecte, donații și alte acțiuni caritabile. Membrele, în număr de peste 600 000, sunt soții, văduve, mame sau fiice ale veteranilor (n. tr.).

digitale și dentare ale unui „pernec", așa li se spunea în poliție – adică, persoană necunoscută – prin compararea lor cu datele privind persoana bănuită. Însă compararea cu amprentele tuturor răufăcătorilor căutați și aflați în evidențe ar fi durat ani de zile, ca și cu cele ale persoanelor declarate dispărute în fiecare an în Statele Unite. Chiar dacă se reducea lista doar la bărbați trecuți de treizeci–patruzeci de ani, cine să facă asta? Imposibil, draga mea.

– Credeam că forțele armate dețineau evidențe computerizate, chiar și pe vremea aceea...

– Nu prea cred, a spus Vince. Iar dacă ar fi fost așa, nu-s convins că amprentele lui Colorado Kid le-au fost trimise.

– În orice caz, identificarea inițială s-a făcut fără amprente digitale sau dentare, a spus Dave. Și-a împreunat degetele peste burta masivă, lăsând impresia că se răsfață în ultimele raze ale soarelui care apunea, dar care rămăseseră calde. Dacă nu mă înșel, asta se cheamă „să revenim la problema care ne interesează".

– Deci cum s-a făcut identificarea?

– Asta ne aduce din nou la Paul Devane, a spus Vince, și *îmi place* că aducem din nou vorba de el, fiindcă, așa cum am spus, avem o poveste, iar poveștile sunt specialitatea mea. Sunt în *curtea* mea, cum s-ar fi spus demult. Devane îmi amintește puțin de Horatio Alger[1], puțin dar și asta e bine. *Străduiește-te și vei reuși. Muncește și vei câștiga.*

– *Plin de energie tinerească.*

– Dacă vrei tu, a zis Vince, fără nicio inflexiune în glas. Sigur, dacă ții neapărat. În fine, Devane a plecat cu cei doi polițiști tâmpiți, O'Shanny și Morrison, imediat ce au primit raportul preliminar al lui Cathcart privind victimele

[1] Horatio Alger (1834–1899), scriitor american de povestiri pentru copii, ale cărui personaje își împlinesc „visul american" prin muncă, hotărâre și curaj (n. tr.).

incendiului, pentru că nu-i interesa nici cât negru sub unghie omul care murise înecându-se cu o îmbucătură. Între timp, Cathcart făcuse autopsia cadavrului avându-l ca asistent pe umilul 'mneavoastră servitor. Pe certificatul de deces s-a scris „Asfixie prin blocarea căi-lor respiratorii" ori echivalentul medical al chestiei ăs-teia. Fotografia lui „dormind", pe care strămoşii noştri victorieni ar fi numit-o mai aproape de adevăr „portretul mortului", s-a publicat în ziare. Şi nimeni n-a anunţat Procuratura sau Poliţia Statală din Augusta că le-ar fi dispărut tatăl, unchiul ori fratele. Cei de la Tinnock Funeral Home l-au ţinut la frigider şase zile – nu aşa scrie la lege, dar, ca atâtea treburi din domeniul ăsta, vei descoperi, Steffi, că aşa se obişnuieşte. Toţi cei care se ocupă de morţi ştiu asta, deşi nimeni nu ştie de ce. După cele şase zile, când rămăsese tot neidentificat şi nerevendicat, Abe Carvey l-a îmbălsămat. L-a depus apoi în cripta pe care firma de pompe funebre o are la Cimitirul Seaview...

– Partea asta-mi cam dă fiori, a recunoscut Stephanie. Parcă îl vedea pe om acolo, nu înţelegea de ce, dar nu în sicriu (deşi sigur i se făcuse măcar unul ieftin), ci pur şi simplu depus pe o lespede de piatră, cu un cearşaf deasupra. Un colet nereclamat de la poşta morţilor.

– Îhî, cam aşa e, a spus Vince aproape nepăsător. Să merg mai departe?

– Dacă te opreşti acum, te omor, a spus ea.

El a dat din cap, fără să zâmbească, însă oricum încântat. Stephanie nu şi-a dat seama cum de înţelesese asta, dar aşa se întâmplase.

– A fost cazat acolo toată vara şi jumătate din toamnă. Apoi, când a venit luna noiembrie şi cadavrul rămăsese tot fără nume şi nimeni nu-l reclama, au decis să-l înhumeze. Înainte ca pământul să îngheţe şi să îngreuneze săparea unei gropi, înţelegi?

– Da, a zis încet Stephanie. Şi aşa era. De data asta n-a mai perceput telepatia dintre cei doi bătrâni, dar probabil

că ea persista, pentru că Dave a preluat povestea (atât cât era ea) fără niciun îndemn din partea editorului ziarului.

– Devane și-a dus stagiul cu O'Shanny și Morrison până la capăt, chiar dacă a făcut-o cu amărăciune, a spus el. Pesemne că i-a cadorisit pe fiecare cu câte o cravată sau cu cine știe ce la încheierea celor trei luni sau câte o fi stat pe lângă ei. Stephanie, cred că ți-am spus că tânărul nu se dădea bătut cu una, cu două. Însă imediat ce a terminat, și-a depus actele la colegiul la care era – *parcă* mi-a spus că era Georgetown, dar să nu mi-o iei în nume de rău dacă mă-nșel – și s-a apucat din nou de învățat, urmând Dreptul. Și, în afară de două lucruri, domnul Paul Devane ar putea să iasă deja din povestea noastră – ceea ce, așa cum zice Vince, nici nu este o poveste, decât poate prin părțile astea. În primul rând, Devane și-a băgat nasul la un moment dat în geanta cu dovezi și a cercetat lucrurile personale ale lui John Doe. Apoi s-a legat serios de o fată, iar ea l-a dus acasă ca să-i cunoască părinții, așa cum procedează fetele când lucrurile devin mai serioase, iar tatăl acesteia avea un obicei care se practica mai mult pe vremea aceea decât acum: fuma țigarete.

Mintea lui Stephanie, care nu era de ici, de colo (iar cei doi bătrâni știau asta), a făcut imediat legătura cu pachetul de țigări care căzuse pe nisipul Plajei Hammock atunci când mortul se prăbușise. Johnny Gravlin (în prezent primar în Moose-Look) îl ridicase și-l pusese înapoi în buzunarul mortului. Apoi, i-a mai venit o idee, dar nu imediat, ci exploziv și orbitor. A tresărit, de parcă ar fi înțepat-o ceva. Cu un picior a lovit paharul așezat pe podea și l-a răsturnat. Lichidul a șerpuit pe scândurile purtând patina vremii și s-a strecurat printre ele, picurând peste pietrele și bălăriile de dedesubt. Bătrânii n-au băgat de seamă. Recunoșteau starea de grație imediat ce apărea, de aceea și-au urmărit eleva cu interes și încântare.

– *Timbrul!* aproape că a strigat ea. *Pe fiecare pachet de țigări se aplică un timbru!*

Amândoi au aplaudat-o, discret, dar sincer.

10

– Steffi, să-ți spun ce a văzut tânărul domn Devane când a tras cu ochiul în geanta cu probe, a zis Dave, și nici nu am vreo îndoială că s-a uitat bine de tot, mai mult ca să-i sfideze pe cei doi decât din convingerea că ar putea găsi ceva de valoare între cele câteva lucruri. În primul rând, a găsit verigheta omului; un inel simplu, negravat, nici măcar dată nu avea.

– Nu l-au lăsat pe m... Stephanie le-a observat privirile și și-a dat seama că sugestia ei era nepotrivită. În cazul identificării, verigheta avea să fie înapoiată. Putea fi înmormântat cu ea pe deget dacă așa voia familia. Însă până să se întâmple asta, verigheta constituia o probă și era tratată ca atare. Nu, a zis ea. Sigur că nu. Ce stângăcie din partea mea. Da, dar trebuie să fi existat o doamnă Doe undeva. Sau vreo doamnă Puștiu'. Nu?

– Da, a spus Vince Teague, destul de apăsat. Și noi am găsit-o. Până la urmă.

– Și existau și micuți Doe? a întrebat Stephanie, gândindu-se că bărbatul era la vârsta potrivită să aibă o liotă de copii.

– Să nu ne legăm de partea asta acum, te rog, a sugerat Dave.

– Aha, a făcut Stephanie. Scuze.

– Nu-i nevoie, a zis el, zâmbind vag. Numai că nu vreau să pierd firul. E mai ușor s-o faci când nu există... cum se cheamă asta, Vincent?

– Legătură directă, a spus Vince. Şi el a zâmbit, însă privirea lui trăda o oarecare distanţare. Stephanie s-a întrebat dacă gândul la micuţii Doe impusese acea detaşare.

– Nu, nicio legătură directă, a întărit Dave. A rămas puţin pe gânduri, apoi, după ce a enumerat pe degete, a constatat cât de puţin se îndepărtase de subiect şi a continuat: Geanta conţinea: verigheta, şaptesprezece dolari în bancnote – una de zece, alta de cinci şi două de unu – plus nişte mărunţiş care făcea vreun dolar. De asemenea, aşa a spus Devane, o monedă care nu era americană. După inscripţii, i s-a părut că era rusească.

– Rusească?!... s-a mirat Stephanie.

– Adică erau litere chirilice pe ea, a murmurat Vince.

Dave a continuat:

– Mai erau un tub de bomboane mentolate Certs şi un pachet de gumă de mestecat Big Red, din care lipsea o lamă. Un plic cu chibrituri, pe partea din faţă cu o reclamă pentru colecţionarea de timbre – sunt convinsă c-ai văzut aşa ceva, le primeşti gratuit de la orice magazin – iar Devane a spus că a văzut o urmă de aprindere pe scăpăriciul din partea de jos, roz şi lucios. De asemenea, pachetul acela de ţigări, desfăcut, din care lipseau una sau două. Lui Devane i s-a părut că lipsea doar una, iar singura dâră de pe scăpărici părea să susţină ideea asta.

– Dar nici urmă de portofel, a spus Stephanie.

– Nu, doamnă.

– Şi nimic după care să fie identificat.

– N-a lansat cineva ideea că poate a venit cineva care i-a furat ultima bucată de friptură *şi* portofelul? a întrebat ea şi a scăpat un chicotit, după care a dus repede mâna la gură.

– Steffi, am încercat, şi asta şi multe altele, a spus Vince. Inclusiv ideea că a fost plasat pe Plaja Hammock de una dintre Luminile de pe coastă.

– La vreo şaisprezece luni după ce Johnny Gravlin şi Nancy Arnault l-au găsit pe tip, a reluat Dave, Paul

Devane a fost invitat să petreacă o săptămână la casa prietenei lui din Pennsylvania. Sunt aproape sigur că Insula Moose-Lookit, Plaja Hammock și John Doe erau ultimele lucruri la care se gândea atunci. A zis că voia să iasă cu prietena lui la un film sau nu știu unde. Mama și tatăl ei se găseau în bucătărie, spălând vasele după cină – făcând „debarasarea", cum se spune prin părțile noastre – și, deși Paul se oferise să-i ajute, ei îl alungaseră în camera de zi pe motiv că nu ar fi știut unde să pună farfuriile și restul. Așa că a stat acolo și s-a uitat la televizor, dar, întâmplător, a aruncat o privire spre scaunul tatălui, iar acolo, pe măsuța de lângă scaun, alături de programul TV și de scrumieră, a văzut pachetul lui de mahorcă.

A făcut o pauză, aruncându-i lui Stephanie un zâmbet și ridicând din umeri.

– Ciudat cum se brodesc lucrurile uneori; ajungi să te-ntrebi cât de des *nu* se leagă. Dacă pachetul ar fi fost în altă poziție – ca să rămână vizibilă doar partea de sus, nu cea de jos – John Doe ar fi rămas tot un necunoscut, în loc de Colorado Kid, ca și domnul James Cogan din Nederland, un oraș la vest de Boulder. Numai că fundul pachetului *era* cu fața spre el, iar el a văzut timbrul. Un timbru ca acela poștal, iar asta l-a dus cu gândul la pachetul de țigări din geanta cu probe. Vezi tu, Steffi, unul dintre îndrumătorii lui Paul Devane – nu mai țin minte dacă O'Shanny sau Morrison – fuma, iar între altele, lui Paul i se dăduse sarcina să-i cumpere din când în când țigări Camel. Și, deși aveau și acelea timbre, i s-a părut că nu erau la fel cu cel de pe pachetul din geanta cu probe. A avut impresia că timbrul de pe țigaretele vândute în statul Maine era o ștampilă cu *cerneală*, de genul celor care ți se aplică pe mână când mergi la o sală de dans dintr-un orășel ori... habar n-am...

– La picnicul de la Ferma Gernerd? a întrebat ea cu un zâmbet.

– Ai nimerit-o! a zis el, îndreptând spre ea arătătorul, precum țeava unui pistol. În sfârșit, nu era ceva care să-l facă să sară brusc și să exclame: „Evrika!", „Am descoperit!", însă în cursul acelui weekend s-a tot gândit la asta, fiindcă amintirea acelor țigări din geanta cu probe îl sâcâia. Pe de o parte, Paul Devane socotea că țigările omului *trebuiau* să aibă timbrul din Maine, indiferent de unde sosise el acolo.

– De ce?

– Pentru că nu lipsea decât una. Ce fumător e acela care trage doar o țigară în șase ore?

– Amator?

– Un om care are un pachet plin și nu fumează decât una în șase ore nu e amator, ci *nefumător*, a zis Vince cu blândețe. Pe de altă parte, Devane îi văzuse limba. Și eu, doar am stat în genunchi în fața lui, ca să-i fac lumină doctorului Robinson cu otoscopul. Era roz ca o bomboană cu scorțișoară. Nu aducea deloc cu limba unui fumător.

– A, și chibriturile, a remarcat Stephanie. Doar unul aprins.

Vince Teague i-a zâmbit. Expresie însoțită de un gest din cap.

– Doar unul, a zis el.

– Nu avea brichetă?

– Nu. Amândoi au rostit cuvântul în același timp, apoi au început să râdă.

11

– Devane a așteptat până luni, a spus Dave, și cum treaba legată de țigarete a continuat să-l frământe – nu-i dădea pace, cu toate că acea parte a vieții lui era la aproape

un an și jumătate în urmă – mi-a telefonat și mi-a explicat că avea impresia că pachetul pe care John Doe îl avusese asupra lui nu provenea din statul Maine. În caz contrar, eticheta de pe el ar fi arătat de unde fusese cumpărat. Și-a exprimat îndoiala că omul fuma, dar a arătat că timbrul putea fi un indiciu, chiar dacă persoana era nefumătoare. Nu l-am contrazis, dar am vrut să aflu motivul pentru care-mi telefonase. A zis că nu mai știa pe altcineva care să manifeste interes după atâta timp. Avea dreptate, *chiar* mă interesa – și pe Vince – și s-a dovedit că nu se înșelase în privința timbrului. Eu nu-s fumător și nici n-am fumat vreodată, motiv pentru care am ajuns la șaizeci și cinci de ani și mă vezi într-o formă atât de bună.

Vince și-a dres glasul și i-a făcut un semn cu mâna. Netulburat, Dave a continuat:

– ...așa că am făcut o plimbărică până la chioșcul de la Bayside și am rugat să mă lase să examinez un pachet de țigări. Mi-a fost satisfăcută rugămintea și am observat că, într-adevăr, exista timbrul-ștampilă pe pachet, nu unul adevărat. După aceea, am telefonat la Procuratură și am vorbit cu un tip pe nume Murray de la Departamentul de evidență și păstrare a probelor. Am procedat cât m-am priceput mai diplomatic, Stephanie, pentru că pe vremea aceea cei doi tembeli de detectivi mai erau în activitate...

– Și ei trecuseră cu vederea un indiciu potențial de valoare, nu? a întrebat Steff. Care ar fi redus aria cercetărilor în privința identității lui John Doe la un singur stat. Și practic îl avuseseră tot timpul sub ochi.

– Exact, a zis Vince, iar prin asta nu-l puteau acuza de nimic pe intern, pentru că-i spuseseră clar să nu-și bage nasul în geanta cu probe. Plus că, în momentul în care s-ar fi lămurit că Devane nu respectase ordinul...

– ...el se ocupa de altceva, a încheiat ea.

– Ai pus punctul pe i, a aprobat-o Dave. Însă ei s-ar fi ales cu o mustruluială serioasă, în orice caz. Nu uita, ei

aveau de investigat o crimă în Tinnock – două persoane arse într-un incendiu – iar John Doe era victima înecului cu o bucată de friptură.

– Și totuși... a spus Stephanie neîncrezătoare.

– Și totuși au procedat ca niște proști și nu era nevoie să te abții, pentru că ești între prieteni, i-a spus Dave cu un surâs. Însă *Islander* n-avea niciun interes să le facă greutăți celor doi detectivi. I-am explicat asta lui Murray și i-am mai spus că nu era vorba de o crimă; eu doar îmi făceam datoria ca să se afle cine fusese acel biet om, pentru că undeva existau probabil niște persoane care ar fi vrut să știe ce pățise. Murray a spus că va reveni cu un telefon, lucru la care mă cam așteptam, dar eu am avut o după-amiază nu prea fericită, gândindu-mă că ar fi trebuit să abordez problema puțin altfel. Puteam s-o fac, înțelegi? Puteam să-l pun pe doctorul Robinson să telefoneze la Augusta, sau chiar să-l conving pe Cathcart, dar ideea de a mă sluji de ei ca să scot castanele din foc nu mă caracterizează. Presupun că sună ciudat, dar eu chiar cred că, în nouă cazuri din zece, cinstea e cea mai bună politică. Mă temeam doar că intenția mea nu se va încadra în cele nouă. Până la urmă, totul a ieșit bine. Murray m-a chemat după ce eram aproape convins că n-o va face și începusem să mă îmbrac, în intenția de a pleca acasă – nu se întâmplă mereu așa?

– Oala pe care o aștepți să fiarbă, fierbe greu, a spus Vince.

– Mamă, Doamne, asta parcă-i scoasă dintr-o poezie, dă-mi ceva de scris ca s-o notez, a zis Dave, zâmbind cu gura până la urechi. Zâmbetul n-a făcut doar să-i șteargă anii de pe chip; i-a gonit, chiar și Stephanie a întrevăzut copilul din el. Apoi Dave a redevenit serios și copilul a dispărut.

– În marile orașe, dovezile se rătăcesc mai tot timpul, am înțeles eu, dar cred că Augusta nu e chiar atât de

mare, chiar dacă a ajuns capitală de stat. Sergentului Murray nu i-a fost greu să găsească geanta care purta semnătura lui Paul Devane pe certificatul de luare în primire; a spus că dăduse peste ea la zece minute după ce vorbisem cu el. În restul timpului se străduise să obțină aprobarea de la persoana competentă ca să mă poată informa ce conținea... lucru pe care îl reușise. Marca de țigări era Winston, iar timbrul de pe pachet, așa cum și-l amintea Paul Devane: din acelea care se lipesc și pe care scrie cu caractere mici, negre: „Colorado". Murray mi-a spus că transmisese informația la Procuratură, iar cei de acolo spuseseră că vor fi recunoscători să afle „înainte ca știrea să se facă publică" dacă reușeam să-l identificăm pe Colorado Kid, cum l-a numit el; așa că s-ar putea afirma că sergentul Murray de la Departamentul de evidență și păstrare a probelor este cel care a născocit porecla. Și-a exprimat speranța că dacă aveam noroc să-l identificăm pe om, să menționăm în articolul nostru că Procuratura ne sprijinise. Vezi tu, asta mi s-a părut destul de amuzant.

Absorbită cu totul, lucru dovedit de strălucirea din ochi, Stephanie s-a aplecat puțin în față.

– Și ce-ați făcut după aceea? Cum ați procedat?

Dave a deschis gura să răspundă, dar Vince și-a lăsat mâna pe umărul lui ca să-l oprească.

– Tu cum crezi că am procedat, scumpo?

– Iar facem școală? a întrebat ea.

– Întocmai.

Și cum ea și-a dat seama din ochii și din expresia gurii (mai mult după aceasta din urmă) că el abia aștepta părerea ei, Stephanie a cântărit bine răspunsul:

– Ați făcut copii după portretul „adormitului"...

– Îhî. Mda.

– Apoi... hmm... le-ați trimis cu tăieturi din articole către... la câte ziare din Colorado?

El i-a zâmbit, a dat din cap și a ridicat degetul mare în semn de aprobare.

– Șaptezeci și opt, domnișoară McCann, și nu știu ce părere a avut Dave, dar m-a uimit cât de ieftin era să trimiți atâtea copii, chiar și în 1981. Nu cred că a costat o sută de dolari din banii de buzunar, cu tot cu francare.

– Și bineînțeles că am pus toate cheltuielile pe firmă, a spus Dave, care era și contabilul ziarului.

– Fiece bănuț. Păi aveam dreptul ăsta, nu?

– Și câte ziare au publicat poza?

– *Ale naibii, toate!* a spus Vince și și-a tras o palmă peste coapsă. Da! Până și *Denver Post* și *News* din Rocky Mountain! Pentru că pe vremea aceea, totul prezenta un aspect aparte și o *frumusețe* anume, înțelegi?

Stephanie a dat din cap. Simplu și frumos. Înțelegea.

Vince a dat și el din cap, încântat până peste poate.

– Bărbat necunoscut, probabil din Colorado, găsit pe plaja unei insule din Maine, la două mii de mile depărtare! Fără a vorbi de friptura rămasă în gât, fără a menționa haina care putea să fi ajuns Dumnezeu știe unde (ori poate nici nu existase) și fără a aduce vorba de moneda rusească din buzunar! Doar Colorado Kid, un Mister inexplicabil și, bineînțeles, toate ziarele au mers pe *ideea* asta, chiar și cele care sunt pline de reclame și cupoane de reduceri. La două zile după ce ziarul din Boulder a publicat poza, asta pe la sfârșitul lunii octombrie 1981, am primit un telefon de la o femeie pe nume Arla Cogan, a spus Dave. Locuia în Nederland, mai înspre munți față de Boulder, iar soțul ei dispăruse în aprilie, cu un an înainte, lăsând-o cu un fiu de șase luni la data dispariției. A zis că-l chema James și, deși habar nu avea ce căutase pe o insulă din apropierea coastei statului Maine, cel din fotografia pe care o văzuse în *Camera* semăna mult cu soțul ei. Mult, într-adevăr. A tăcut câteva clipe. Cred că știa că era vorba de

ceva mai mult decât de o asemănare, pentru că imediat după aceea a început să plângă.

12

Stephanie l-a rugat pe Dave să-i pronunţe pe litere numele de familie al lui Cogan. În pronunţia cu puternic accent local, ea nu auzise decât o serie de „a"-uri şi un „l" pe la mijloc.

El i-a făcut pe plac, apoi a spus:

– Femeia nu putea pune la dispoziţie ceva care să aibă amprentele lui – sigur că nu, sărmana de ea, dar mi-a dat numele dentistului la care mergeau amândoi şi...

– Stai, stai, a spus Stephanie, ridicând mâna ca un poliţist de la circulaţie. Acest Cogan, din ce trăia?

– Era grafician la o firmă de publicitate din Denver, a spus Vince. I-am văzut câteva dintre lucrări şi trebuie să spun că erau destul de bune. N-avea cum să fie cunoscut pe plan naţional, dar dacă era nevoie repede de o imagine pentru o reclamă care să înfăţişeze o femeie ţinând un rulou de hârtie igienică în aer, de parcă ar fi prins un păstrăv record, Cogan era omul potrivit. Mergea la Denver de două ori pe săptămână, marţea şi miercurea, pentru întâlniri şi discuţii. În restul timpului lucra la domiciliu.

Stephanie şi-a mutat privirea înapoi la Dave.

– Dentistul a vorbit cu Cathcart, legistul. Corect?

– Îţi merg toate rotiţele, Steff. Cathcart nu făcuse o radiografie a lucrărilor stomatologice ale lui Colorado Kid, nu avea dotarea necesară şi nu avusese motive să trimită cadavrul la spitalul comitatului, unde se putea face aşa ceva, dar îşi notase toate plombele, plus două coroane. Totul se potrivea. După aceea, el a trimis copii

după amprentele omului către poliția din Nederland, care a adus un specialist al poliției din Denver la reședința lui Cogan ca să preleveze amprente din biroul lui. Doamna Cogan – Arla – i-a spus specialistului că nu va găsi nimic, pentru că făcuse curățenie de sus până jos, când, într-un târziu, se convinsese că Jim al ei nu avea să se mai întoarcă, considerând că o părăsise, lucru greu de crezut pentru ea, sau că i se întâmplase ceva rău, lucru pe care aproape că era dispusă să-l creadă. Specialistul a spus că dacă Cogan își petrecuse „timp suficient de mult" în camera care-i servea ca birou, trebuiau să mai existe amprente. Dave a făcut o pauză, a oftat și și-a trecut degetele prin părul rărit. Și a găsit, iar noi am aflat cu certitudine că John Doe, cunoscut și sub numele de Colorado Kid, era de fapt James Cogan, de patruzeci și doi de ani, din Nederland, Colorado, căsătorit cu Arla Cogan, tatăl lui Michael Cogan, în vârstă de șase luni la data dispariției părintelui său, iar în momentul identificării având aproape doi ani.

Vince s-a ridicat și s-a întins după ce și-a apăsat mâinile făcute pumn ceva mai sus de talie.

– Oameni buni, ce-ar fi să ne mutăm înăuntru? A început să se răcorească aici, și mai avem destule de povestit.

13

Au mers pe rând la toaleta ascunsă într-un alcov din spatele vechii mașini de tipărit ofset pe care n-o mai foloseau (ziarul se tipărea acum în Ellsworth, iar asta încă din 2002). În timp ce Dave era la baie, Stephanie a pornit cafetiera. Dacă povestea ce nu era poveste mai continua o oră sau mai mult (și avea senzația că așa se va întâmpla), cu toții ar fi apreciat o cafea.

După ce s-au adunat toți, Dave a adulmecat mirosul ce venea din direcția micii bucătării și a dat aprobator din cap.

– Îmi plac femeile care nu consideră că bucătăria înseamnă sclavie doar pentru că își câștigă singure existența.

– Și eu am același sentiment față de bărbați, a spus Stephanie, iar când ei au râs (iar spusese una bună, deci două pe după-amiaza aceea, ceea ce era un record), ea a arătat cu capul spre vechea presă de dimensiuni uriașe. Lucrul la chestia asta mi se pare sclavie, a zis ea.

– Arată înfiorător, a zis Vince, dar cea dinaintea ei era de groază. Dacă nu erai atent, aceea îți putea smulge un braț, ba încerca să te prindă de el chiar dacă te păzeai. Unde rămăsesem?

– La femeia care tocmai aflase că a devenit văduvă, a spus Stephanie. Presupun că a venit să ia cadavrul, nu?

– Mda, a confirmat Dave.

– Și ați adus-o aici de la aeroportul din Bangor?

– Tu ce crezi, scumpo?

Nu era o întrebare care să necesite mult timp de gândire. La sfârșitul lunii octombrie sau la începutul lui noiembrie 1981, Colorado Kid reprezenta o chestiune aproape închisă pentru autoritățile din Statul Maine... iar ca victimă a unei asfixii nu prezentase decât o importanță minoră. Ca orice cadavru neidentificat, de fapt.

– Sigur că v-ați dus. Voi doi erați singurii prieteni pe care-i avea în Maine. Ideea asta a avut ciudatul efect de a o face să realizeze că Arla Cogan fusese (și, undeva, aproape sigur că era și acum) o persoană reală, nu doar o piesă de șah într-un film după Agatha Christie sau dintr-un episod al serialului *Verdict: crimă.*

– M-am dus eu, a spus încet Vince. S-a aplecat în față și și-a privit mâinile împreunate sub genunchi, care semănau cu niște crăci moarte aduse de apă. Nu arăta așa cum m-aș fi așteptat. Îmi formasem o imagine în minte, pornind de la o idee greșită. Trebuia să mă gândesc mai

bine. Sunt ziarist de șaizeci și cinci de ani – de când s-a născut partenerul meu în ale criminalisticii, și el nu mai e atât de alert pe cât se crede – iar în răstimpul ăsta mi-au trecut prin fața ochilor destule cadavre. Când le vezi, mai toate îți alungă imediat din minte toate chestiile acelea romanțioase, de genul: „Am văzut o fecioară frumoasă..." În general, cadavrele sunt urâte, serios; multe nici nu mai aduc a oameni. Dar acest lucru nu era valabil în privința lui Colorado Kid. Arăta suficient de bine ca să devină subiectul unui poem romantic al domnului Poe. Îl fotografiasem înainte de autopsie, bineînțeles, sper că n-ai uitat asta, iar dacă te uitai la portretul retușat mai mult de o secundă, două, tot a mort arăta (cel puțin pentru mine), dar, în fine, avea ceva atrăgător, cu obrajii cenușii și buzele palide și cu o nuanță albăstruie pe pleoape.

– Bârrr, a făcut Stephanie, dar și-a dat seama la ce se referea Vince și, bineînțeles, în minte i-a venit un poem de Edgar Allan Poe. Cel despre Lenore, care murise.

– Îhî, asta-mi sună a iubire adevărată, a spus Dave și s-a ridicat ca să toarne cafeaua în cești.

14

După părerea lui Stephanie, Vince Teague și-a turnat în ceașcă jumătate de cutie de Half'n'Half[1], după care a continuat. A făcut-o cu un zâmbet îndurerat.

– Încercam să spun că mă așteptam să văd o frumusețe cu chip palid și păr negru. În schimb, am întâlnit o roșcată bucălată, cu fața plină de pistrui. Nu m-am îndoit nicio clipă de durerea și îngrijorarea ei, dar cred că era una din acele femei care preferă să mănânce decât să

[1] Adaos pentru cafea (n. tr.).

postească atunci când e roasă de necazuri. Părinții ei veniseră din Omaha sau Des Moines, ori de cine știe unde, ca să aibă grijă de copil, și n-o să uit niciodată ce rătăcită și singuratică părea când a coborât din avion, ținându-și bagajul de mână, nu pe lângă corp, ci la pieptu-i mare. Nu semăna deloc cu ceea ce-mi imaginasem eu, acea Lenore pierdută...

Stephanie a tresărit și s-a gândit: „Poate că acum telepatia se stabilește între toți trei."

– ...dar mi-am dat imediat seama cine era. I-am făcut semn și ea s-a apropiat și m-a întrebat: „Domnul Teague?" Când eu am confirmat, și-a lăsat geanta jos, m-a îmbrățișat și a zis: „Mulțumesc că ai venit să mă aștepți. Mulțumesc pentru tot. Nu pot crede că e el, dar când am văzut poza, am știut că așa e." Am avut mult de mers cu mașina până aici – tu știi mai bine decât oricine, Steff – așa că am avut timp berechet să stăm de vorbă. Prima întrebare pe care mi-a pus-o a fost dacă aveam idee ce căutase Jim pe coasta statului Maine. I-am spus că nu știam. Apoi a vrut să știe dacă se cazase la un motel în noaptea de miercuri... Vince s-a oprit și s-a uitat la Dave. Am dreptate? Miercuri noapte?

Dave a încuviințat.

– Sigur a întrebat de miercuri noapte, pentru că Johnny și Nancy l-au găsit joi dimineață. Pe 24 aprilie 1980.

– Ce memorie ai, s-a minunat Stephanie.

Dave a ridicat din umeri.

– Chestii dintr-astea nu-mi ies din minte, a recunoscut el, dar, pe de altă parte, uit să aduc acasă pâinea pe care mi-am cumpărat-o și trebuie să ies pe ploaie ca să-mi iau alta.

Stephanie s-a întors din nou spre Vince.

– Bineînțeles că nu s-a cazat la vreun motel în noaptea dinainte de a fi găsit, altfel nu ar fi rămas John Doe

atâta vreme. L-ați fi știut sub alt nume, dar nimeni nu s-a înregistrat la motel astfel.

El a dat din cap înainte ca ea să termine de vorbit.

– Eu și Dave am pierdut trei sau patru săptămâni după ce a fost găsit acest Colorado Kid – din timpul nostru liber, se înțelege – umblând prin hoteluri „într-o spirală tot mai largă"[1], după cum ar fi spus domnul Yates, în centrul căreia se află Insula Moose-Lookit. Ar fi fost aproape imposibil în sezonul de vară, când sunt deschise patru sute de moteluri, hanuri, cabane, pensiuni și când există alte oferte, toate aflate la distanță de jumătate de zi de mers cu mașina de Tinnock Ferry. Dar în aprilie a fost doar o slujbă cu program redus pentru noi, pentru că șaptezeci la sută dintre ele sunt închise de la Ziua Recunoștinței până la Ziua Memoriei[2]. Am arătat fotografia aceea peste tot, Steffi.

– Și, nimic?

– Absolut nimic, a confirmat Dave.

Stephanie s-a întors spre Vince:

– Ce-a zis după ce i-ai povestit asta?

– Nimic. A rămas fără grai. (Vince a tăcut o clipă.) A plâns.

– Sigur că da, sărmana, a spus Dave.

– Și tu ce-ai făcut? a întrebat Stephanie, concentrată asupra lui Vince.

– Mi-am făcut meseria, a spus el fără să ezite.

– Pentru că tu ești acela care trebuie să afle, a spus ea.

El a ridicat din sprâncenele împreunate și încurcate.

– Așa crezi?

– Da, a spus ea, bineînțeles. Apoi s-a uitat spre Dave, așteptând ca el să confirme.

---

[1] Citat din poemul *A doua pogorâre* de William Butler Yates (1865–1939) (n. tr.).

[2] Ziua Recunoștinței se sărbătorește în ultima joi din noiembrie, iar Ziua Memoriei pe 30 mai (n. tr.).

– Am impresia că te-a prins în corzi, amice, a spus Dave.

– Problema e, ți se potrivește *slujba asta,* Steffi? a întrebat-o Vince cu un zâmbet strâmb. Eu cred că da.

– Sigur, a răspuns ea, aproape nepăsătoare. Știa asta de câteva săptămâni, deși, dacă ar fi întrebat-o cineva înainte de a veni la ziarul *Islander,* ar fi izbucnit în râs la ideea de a-și alege munca de o viață într-un loc atât de obscur. Acea Stephanie McCann, care era cât pe ce să meargă la New Jersey în loc de Moose-Lookit, din largul coastelor statului Maine, părea acum cu totul altă persoană. O persoană care nu se deplasează mai deloc. Ce ți-a spus? Știa ceva?

– Suficient ca să facă o poveste stranie și mai și, a zis Vince.

– Povestește-mi.

– Bine, dar te previn, aici se cam încheie linia directă. Stephanie n-a șovăit.

– Orice ar fi, povestește-mi.

15

– Jim Cogan a plecat către locul lui de muncă, Mountain Outlook Advertising din Denver, miercuri 23 aprilie 1980, ca în orice altă zi de miercuri, a spus Vince. Așa mi-a zis ea. Avea la el o serie de desene pentru Chevrolet Sunset, una dintre marile companii locale de vânzare a automobilelor, care avea numeroase contracte de publicitate cu Mountain Outlook, deci era un client foarte important. Cogan fusese unul dintre cei patru graficieni care lucraseră pentru Sunset Chevrolet în ultimii trei ani, a spus ea, și era convinsă că oamenii de la firmă îi apreciau munca, iar sentimentul era reciproc – lui Jim îi plăcea să lucreze la acel proiect. Soția lui a zis că specialitatea lui era ceea ce el numea

„femei mamă, Doamne". Când am întrebat-o ce însemna asta, a zâmbit și a spus că era vorba de femei frumoase, cu ochii mari și gurile căscate, care își țineau palmele pe obraji. Desenele voiau să comunice ideea: „Mamă, Doamne, ce afacere am făcut la Sunset Chevrolet!"

Stephanie a scos un hohot de râs. Mai văzuse astfel de desene, de obicei în reclamele de la magazinul Shop'n Save de dincolo de mare, în Tinnock.

Vince a dat din cap.

– Arla avea și ea ceva de artist în ea, numai că materia ei erau cuvintele. Ea mi-a descris un bărbat de treabă, care-și iubea soția, copilul și munca.

– Uneori ochii iubitori nu văd decât ceea ce vor, a remarcat Stephanie.

– Ești tânără, dar cinică! a exclamat Dave, nu lipsit de încântare.

– Mda, dar a nimerit-o, a zis Vince. Problema e că șaisprezece luni reprezintă o perioadă suficient de lungă, după care nu mai vezi lumea chiar în roz. Dacă ar fi existat ceva – insatisfacția legată de muncă ori poate vreo drăguță, lucru probabil în multe situații – cred că ea ar fi descoperit semnele ori s-ar fi prins mai degrabă decât dacă bărbatul ei era supraom, extraordinar de grijuliu, pentru că în cele șaisprezece luni ea vorbise cu toată lumea care îl cunoscuse, cu cei mai mulți de două ori, iar toți îi spuseseră același lucru: îi plăcea munca, își iubea soția și-și venera copilul abia venit pe lume. „Nu l-ar fi părăsit pe Michael", a zis ea. „Sunt convinsă de asta, domnule Teague. O simt în suflet." Vince a ridicat din umeri, de parcă ar fi vrut să spună: „Atunci, poți să mă dai în judecată." Am crezut-o.

– Și omul nu se săturase de slujbă? a întrebat Stephanie. Nu dorea să facă altceva?

– Ea a spus că nu. A insistat că lui îi plăcea casa de la munte, chiar făcuse un anunț la ușă, pe care scria

„Ascunzișul lui Hernando". Și ea a vorbit și cu unul dintre graficienii cu care lucra el la Sunset Chevrolet, un tip cu care Cogan colaborase ani de zile. Dave, îți mai aduci aminte numele lui?

– George Rankin sau George Franklin, a spus Dave. Nu-mi amintesc așa, pe nepregătite.

– Nu te lăsa doborât, moșule, i-a spus Vince. Cred că până și Willie Mays[1] mai spunea câte ceva interesant din când în când, mai ales spre sfârșitul carierei.

Dave a scos limba la el.

Vince a dat din cap, de parcă exact asemenea gesturi copilărești aștepta din partea redactorului-adjunct, apoi a reluat firul poveștii:

– George graficianul, fie el Rankin sau Franklin, i-a spus Arlei că Jim ajunsese cam la limita superioară a talentului său și că era unul dintre oamenii fericiți, care nu numai că-și cunoșteau limitele, dar se declarau mulțumiți de ceea ce puteau realiza. Tot el spusese că lui Jim îi mai rămăsese ambiția de a deveni într-o bună zi șeful departamentului de grafică de la Mountain Outlook. Și că, având în vedere acea dorință, fuga spre coasta din New England sub imboldul unui impuls de moment reprezenta ultimul lucru de care ar fi fost în stare.

– Însă ea a considerat că exact *asta* făcuse el, a spus Stephanie. Așa e?

Vince și-a lăsat ceașca deoparte și și-a trecut degetele prin smocul de păr alb, care era deja destul de ciufulit.

– Arla Cogan e ca noi toți, a spus el, o prizonieră a dovezilor. James Cogan a plecat de acasă cu mașina la 6.45 în acea miercuri, urmând să meargă spre Denver pe Boulder Turnpike. Ca bagaj avea doar mapa cu desene

---

[1] Willie Howard Mays, jucător de baseball de mare talent, poreclit „Hei, puștiule", cu o carieră îndelungată (1948–1972), căruia i s-a dedicat un loc în Hall of Fame (n. tr.).

despre care v-am vorbit. Purta un costum gri, cămașă albă și pardesiu gri. A, și pantofi negri.

– Nu o jachetă verde? a întrebat Stephanie.

– Nu, a confirmat Dave, însă aproape sigur era îmbrăcat cu pantalonii de la costum, cămașa și pantofii descriși când Johnny și Nancy l-au găsit mort pe plajă, rezemat de coșul de gunoi.

– Și haina de la costum?

– N-a mai apărut, a spus Dave. Nici cravata – dar dacă un bărbat își scoate cravata, în nou cazuri din zece și-o vâră în buzunarul de la haină și pun pariu că dacă ea s-ar fi găsit, cravata ar fi fost în buzunar.

– S-a așezat la planșeta din birou pe la 8.45, a spus Vince, ca să lucreze o reclamă de ziar pentru King Soopers[1].

– Pentru cine?

– Un lanț de supermagazine, scumpo, a spus Dave.

– Pe la 10.15, a urmat Vince, George, fie el Rankin ori Franklin, l-a văzut pe Pușți îndreptându-se către lift. Cogan a spus că se ducea până la colț ca să-și ia o „cafea adevărată", după cum s-a exprimat el, la Starbucks și un sandviș cu ouă și salată pentru prânz, pentru că avea de gând să mănânce la birou. L-a întrebat pe George dacă voia ceva de acolo.

– Doar atât ți-a spus Arla pe drum de la Tinnock?

– Da, doamnă. Am dus-o să discute cu Cathcart, să facă o identificare oficială a fotografiei... „Acesta e soțul meu, James Cogan", apoi a semnat ordinul de exhumare. Omul ne aștepta.

– Am înțeles. Iartă-mă că te-am întrerupt. Continuă.

– Să nu-ți pară rău când pui întrebări, Stephanie, pentru că asta fac reporterii. În orice caz, George graficianul...

---

[1] King Soopers, lanț de magazine de legume și fructe din Colorado (n. tr.).

– Rankin ori Franklin, a intervenit îndatoritor Dave.

– Îhî, el – i-a spus lui Cogan că va sări peste cafea, dar l-a însoțit pe Cogan până la lift ca să discute ceva despre petrecerea de pensionare a unui tip pe nume Haverty, unul dintre fondatorii firmei. Petrecerea era programată pentru mijlocul lunii mai, iar George i-a zis Arlei că soțul ei era emoționat și abia aștepta evenimentul. Până a venit liftul, au vorbit despre un cadou potrivit, apoi Cogan a urcat și i-a spus lui Georg că vor mai discuta despre cadou la prânz și vor mai întreba pe cineva – o femeie care lucra cu ei – ca să-i ceară părerea. George a spus că ideea era foarte bună, Cogan i-a făcut un semn cu mâna, ușile liftului s-au închis, și asta e tot ce-și amintește ultima persoană care l-a văzut pe Puști cât era încă în Colorado.

– George Graficianul, a spus ea, mirându-se. Crezi că toate astea s-ar mai fi întâmplat dacă George ar fi spus: „Stai puțin, să-mi iau pardesiul și merg și eu cu tine la cafea"?

– Imposibil de spus, a recunoscut Vince.

– Avea pardesiul pe el? a întrebat ea. La Cogan mă refer. Era cu pardesiul gri când a ieșit?

– Ea l-a întrebat, dar George nu-și mai amintea, i-a răspuns Vince. A avut impresia că nu. Și probabil că așa au stat lucrurile. Cafeneaua Starbucks și magazinul de unde unde-și cumpăra sandvișul erau unul lângă altul, plasate chiar după colț.

– Arla a mai spus că exista o recepționeră, a intervenit Dave, dar aceasta nu i-a văzut pe cei doi ieșind la lift. A afirmat că „trebuie să fi lipsit un minut din recepție". A clătinat din cap dezaprobator. În romanele polițiste nu se întâmplă *niciodată* așa ceva.

Însă Stephanie surprinsese alt amănunt și a avut senzația că se agăța de firimituri când, de fapt, masa era încărcată de bunătăți. A dus arătătorul mâinii stângi la obraz.

– George graficianul l-a salutat pe Cogan – pe Colorado Kid – pe la 10.15. Ori poate 10.20, până ce a venit liftul și s-a urcat în el.

– Îhî, a făcut Vince. Rămăsese cu privirea la ea, iar ochii îi străluceau. La fel și Dave.

Apoi, Stephanie a ridicat și arătătorul mâinii drepte și l-a dus la obraz.

– Iar fata de la restaurantul Jan's Wharfside din Tinnock a spus că el a mâncat peștele cu cartofi prăjiți la o masă de unde a privit marea pe la 17.30.

– Îhî, a confirmat Vince.

– Ce diferență de oră este între Maine și Colorado? O oră?

– Două, a zis Dave.

– Deci, două, a zis ea și, după o pauză, a repetat: *Două*. Așadar, când George l-a văzut ultima oară, când s-au închis ușile liftului, în Maine trecuse de amiază.

– Presupunând că orele declarate sunt corecte, a aprobat-o Dave, și nu putem decât să presupunem că așa stau lucrurile, nu?

– Se potrivește? i-a întrebat ea. Putea ajunge aici în atâtea ore?

– Da, a zis Vince.

– Nu, a zis Dave.

– Poate, au rostit aproape în cor, iar Stephanie, uimită, își plimba privirea de la unul la celălalt, uitând să mai ridice cana cu cafea la gură.

16

– Asta încurcă lucrurile pentru un ziar de talia lui *Globe*, a spus Vince, după o pauză în care a sorbit din

cafeaua cu lapte și și-a adunat gândurile. Chiar dacă noi i-am fi cedat povestea.

– Chestie pe care n-am făcut-o, a intervenit Dave (cu un aer destul de îndărătnic).

– Ceea ce n-am făcut, a întărit Vince. Dar dacă o făceam... Steffi, când cei de la un ziar dintr-un oraș mare, precum *Globe* sau *New York Times* publică un articol sau o serie de articole, ei vor să poată da și *răspunsuri,* ori măcar să le sugereze, și să mă deranjeze treaba asta? Sigur că da! Aruncă o privire în orice astfel de ziar, și ce găsești pe prima pagină? Întrebări mascate ca știri. Unde e Osama Bin Laden? Nu știm. Ce caută președintele în Orientul Mijlociu? *Nu* știm, pentru că *nici el* nu știe. Își revine economia sau se duce de râpă? Experții se contrazic. Ne fac bine ouăle sau rău? Depinde ce studiu citești. Nici meteorologii nu-ți pot spune dacă uraganele vin dinspre nord-est sau din altă parte, pentru că la ultimul s-au înșelat cu prognozele lor. Așa că dacă oamenii scriu un articol de fond despre asigurarea de locuințe mai bune pentru minorități, vor să fie în stare să afirme că dacă se realizează punctele A, B, C și D, situația se va îmbunătăți prin anul 2030.

– Iar dacă publică un articol despre Mistere inexplicabile, a zis Dave, ar vrea să poată afirma că Luminile de pe coastă erau reflexii din nori, că otrăvirea de la picnic a fost probabil opera unei secretare metodiste căreia amantul i-a dat papucii. Dar să încerci chestia asta cu timpul...

– Pe care, întâmplător, ai adus-o în discuție... a adăugat Vince și a zâmbit.

– Și care sigur e revoltătoare, indiferent cum ai privi lucrurile, a spus Dave.

– Dar vreau să fie așa, a zis Vince. La naiba, am analizat problema, aproape c-am înroșit firele cât am vorbit la telefon, și cred că am dreptul să fiu revoltat.

– Tata spunea că poți tăia la cretă toată ziua, da-n brânză tot n-o transformi, a spus Dave, zâmbind și el discret.

– Adevărat, dar dă-mi voie totuși să fac o recapitulare, a propus Vince. Să spunem că ușile liftului s-au închis la 10.20, ora locală de acolo, bine? Să mai spunem, doar de dragul artei, că totul a fost plănuit și că avea o mașină așteptându-l cu motorul pornit.

– De acord, a spus Stephanie, urmărindu-l cu atenție.

– Asta-i fantezie pură, a pufnit Dave, dar nu și-a pierdut interesul.

– Oricum, ideea e trasă de păr, a recunoscut Vince, dar el era *acolo* la 10.15, iar cinci ore mai târziu ajunsese la Jan's Wharfside. Și asta e cam ciudat, dar o știm ca realitate. Mă lăsați să continui?

– Dă-i înainte, McDuff[1]! l-a îndemnat Dave.

– Dacă a avut o mașină care-l aștepta, poate c-a ajuns la Stapleton în jumătate de oră. Sigur e că n-a luat un avion de linie. Putea plăti biletul în numerar și călători sub alt nume – asta era posibil pe vremea aceea – însă nu existau zboruri directe de la Denver spre Bangor. Adică de la Denver spre vreun oraș din Maine.

– Ai verificat și asta.

– Sigur. Dacă ar fi zburat cu avioane de linie, ar fi ajuns în cel mai fericit caz la 6.45 în Bangor, mult mai târziu decât l-a văzut fata de la restaurant. De fapt, în perioada aceea a anului, asta înseamnă după ultimul bac care pleacă dinspre uscat spre Moosie.

– La 18.00 e ultimul? a întrebat Stephanie.

– Mda, asta până la mijlocul lunii mai, a spus Dave.

– Deci trebuie să fi închiriat un avion, a spus ea. *Cu reacție?* Există companii în Denver care închiriază avioane cu reacție? Și-și putea permite așa ceva?

---

[1] Detectiv din filmul *Scotland, Pa.* (2001), regizat de Billy Morisette, care folosește personajele și linia generală a acțiunii din piesa *Macbeth* de William Shakespeare (n. tr.).

– Da, la toate întrebările, a spus Vince, dar l-ar fi costat câteva mii de dolari, iar în contul lui bancar o astfel de cheltuială ar fi sărit în ochi.

– Și n-a apărut?

Vince a clătinat din cap.

– Nu s-au făcut retrageri de sume mari înainte de dispariția lui. Cu toate astea, să vedem ce putea să facă. Am verificat la diferite companii care închiriază avioane și toate mi-au spus că pe vreme bună, când curenții sunt puternici, cu un mic Lear, de exemplu, 35 sau 55 călătoria poate dura doar trei ore, poate ceva mai mult.

– De la Denver la Bangor, a zis ea.

– De la Denver la Bangor, exact – pe coastă nu există vreun aeroport mai aproape de insula noastră pe care să poată ateriza vreun avion mic. Altele n-au pistele suficient de lungi, înțelegi?

Înțelegea.

– Așa că ați verificat la companiile din Denver care închiriază avioane?

– Am încercat. N-am prea reușit mare lucru. Din cele cinci companii care au avioane cu reacție de diferite mărimi, doar două au vrut să discute cu mine. Nu putea să le oblige nimeni, corect? Eu eram un ziarist mărunt care investiga un deces accidental, nu un polițist care cercetează o crimă. Pe de altă parte, de la o companie, cineva mi-a spus că nu era vorba doar de a verifica OBF-urile care asigurau zboruri din Stapleton...

– Ce-s OBF-urile astea?

– Operatori cu Bază Fixă, a explicat Vince. Ăștia se ocupă de închirierea de avioane. Obțin aprobările de zbor, au câte un terminal mic pentru pasagerii care zboară cu avioane private și, ca să poată *rămâne* în afaceri, vând, asigură servicii și repară avioane. Poți trece prin vama SUA la mulți OBF-uri, să cumperi un altimetru dacă al tău s-a paradit, sau să stai opt ore în salonul piloților dacă zborul tău

întârzie. Unii operatori din ăştia, ca Signature Air, fac afaceri mari – realizează operaţiuni în lanţ, ca Holiday Inn sau McDonald's. Alţii sunt nişte prăpădiţi care n-au decât vreun automat de sandvişuri în clădire şi o mânecă de vânt pe pistă.

– Dar aţi făcut ceva investigaţii, a spus Sephanie, impresionată.

– Îhî, cât să aflăm că nu numai piloţii şi avioanele din Colorado folosesc aeroportul Stapleton sau alt aeroport, atât pe vremea aceea, cât şi în prezent. De pildă, un avion al unui astfel de operator de pe La Guardia din New York poate duce la Denver pasageri care rămân acolo o lună, ca să-şi viziteze rudele, şi ca să nu facă zborul de întoarcere fără clienţi, piloţii caută pasageri care vor să ajungă la New York.

– Ori, recent, îşi au programaţi pasagerii pentru întoarcere, iar asta se aranjează prin computer, a spus Dave. Înţelegi, Steff?

Înţelegea. Dar a mai priceput ceva.

– Deci evidenţele privind călătoria asta nebună a domnului Cogan ar putea exista în fişierele de la Air Eagle, care a avut un avion plecat de la New York.

– Sau Air Eagle din Montpelier, Vermont... a zis Vince.

– Sau chiar Ducky Jets din Washington, DC, a adăugat Dave.

– Iar dacă a plătit în numerar, a adăugat Vince, probabil că nu există nicio evidenţă.

– Dar există tot felul de agenţii...

– Da, doamnă, a spus Dave. Sunt atât de multe că ameţeşti numărându-le, începând cu FAA (Administraţia Federală a Aviaţiei) şi terminând cu IRS (Serviciul de Venituri Interne, Fiscul). Nu m-ar surprinde dac-ar fi şi FFA[1]

[1] Aluzie ce se doreşte obscură, FFA putând fi prescurtarea de la Future Farmers of America, Fund for Animals, Franchise Finance Corporation of America şi altele (n. tr.).

vârâtă pe acolo. Însă în tranzacțiile cu numerar, evidențele sunt mai firave. O mai ții minte pe Helen Hafner?

– Bineînțeles, chelnerița de la Grey Gull. Cea al cărei fiu căzuse recent din copac și-și rupsese un braț. *Ea se alege cu tot,* spusese Vince, referindu-se la banii pe care dorea să-i vâre în buzunarul lui Helen Hafner, *și dacă nu știe, Unchiul Sam n-o să se supere.* La care Dave adăugase: *Așa se fac afacerile în America.*

Stephanie a presupus că așa stăteau lucrurile, însă era un mod extrem de anevoios de a rezolva treburile într-un caz ca acela.

– Deci nu știți, a zis ea. Ați făcut tot posibilul, dar n-ați aflat.

Vince a părut întâi surprins, apoi amuzat.

– Cât privește eforturile, nu cred că mai știe cineva sigur, Stephanie; în realitate, cred că mai toți suntem condamnați – ba chiar damnați! – să credem că am putea face mai mult, chiar când ajungem acolo unde ne propunem. Numai că te înșeli – *știu.* A luat un avion particular de la Stapleton. Asta s-a întâmplat.

– Dar ai spus că...

El s-a aplecat și mai mult peste mâinile împreunate sub genunchi, neslăbind-o din ochi.

– Ascultă atent și învață, dulceață. A trecut un veac de când am citit aventurile lui Sherlock Holmes, așa că nu mai țin minte precis în ce carte, dar la un moment dat marele detectiv îi spune doctorului Watson ceva de genul: „Când elimini imposibilul, ceea ce rămâne – *indiferent cât de puțin probabil ar părea* – este adevărul"[1]. Acum știm că în acea miercuri dimineață Colorado Kid s-a aflat în biroul lui din Denver până la 10.15 sau 10.20. Și putem fi aproape siguri că la 17.30

[1] Citat din romanul *Aventura soldatului alb ca varul* (1926) de Arthur Conan Doyle (n. tr.).

era în restaurantul Jan's Wharfide. Ţine-ţi degetele ca adineauri, Stephanie.

Ea a făcut întocmai, ţinând arătătorul stâng pentru Colorado Kid şi arătătorul drept pentru James Cogan din Maine. Vince şi-a desfăcut mâinile şi i-a atins scurt arătătorul drept cu al său, bătrâneţea întâlnindu-se cu tinereţea în aer.

– Dar să nu asociezi degetul ăsta cu ora 17.30, a zis el. Nu e nevoie să ne încredem orbeşte în ora precizată de fata de la tejghea, care, deşi nu era alergată de colo-colo, aşa cum s-ar fi întâmplat în iulie, avea totuşi treabă.

Stephanie a dat aprobator din cap. În acea parte a lumii, masa de seară se lua devreme. Ea însemna ceea ce mâncai din coşul cu hrana pentru prânz, deseori în timp ce te aflai în barca de pescuit homari.

– Să zicem că degetul ăsta reprezintă ora 18.00, a propus el. Ora ultimului bac.

Ea a aprobat din cap.

– Trebuia să-l prindă pe acela, nu?

– Doar dacă nu a înotat până pe insulă, a zis Dave.

– Ori a închiriat o barcă, a sugerat ea.

– Ne-am interesat şi de asta, a răspuns Dave. Ba, mai mult, l-am întrebat şi pe Gard Edwick, omul cu bacul din primăvara lui '80.

„I-o fi adus Cogan ceai?" s-a trezit ea întrebându-se pe neaşteptate. „Pentru că dacă vrei să mergi cu bacul, trebuie să-i aduci ceai omului care te trece. Doar tu ai spus-o, Dave. Ori omul de pe bac şi cârmaciul nu sunt una şi aceeaşi persoană?"

– Steff? a rostit Vince, părând îngrijorat. Ai păţit ceva, draga mea?

– Nu, de ce?

– Păreai... cum să spun, aveai un aer ciudat.

– Cam aşa ceva. Păi şi povestea e stranie, nu? Apoi a adăugat: Numai că nu e deloc o poveste, ai avut dreptate,

iar dacă a devenit stranie, înțeleg de ce. E ca și cum ai vrea să mergi cu bicicleta pe o frânghie care nu există.

Stephanie a ezitat, după care a hotărât să se facă definitiv de râs.

– Domnul Edwick și-a adus aminte de Cogan pentru că acesta i-a adus ceva? I-a oferit ceai cârmaciului?

Câteva clipe, niciunul dintre bătrâni nu a spus nimic, mulțumindu-se să se uite la ea cu ochi impenetrabili – ciudat de tineri, ca ai unor copii, contrastând cu chipurile lor zbârcite – și Stephanie s-a gândit că ar putea să râdă sau să plângă ori să facă altceva, orice, ca să iasă din starea aceea, doar pentru a-și alunga anxietatea și convingerea crescândă că se făcuse de râs.

– A fost o traversare pe o vreme foarte rece, a spus Vince. Cineva – un bărbat – s-a dus la timonerie și i-a dat lui Gard un pahar cu cafea. Au schimbat doar câteva cuvinte. Era aprilie, să nu uităm, și se întuneca devreme. Omul a spus: „Merge bine traversarea." Iar Gard i-a răspuns: „Îhî." Apoi: „Fac asta de mult" sau poate „De mult fac treaba asta". Gard a zis că poate rostise altceva în care apărea un nume: Lidle. Nu există un asemenea nume; nici în cartea de telefoane din Tinnock, deși am găsit tot felul de nume ciudate în ea.

– Și Cogan purta jacheta verde sau pardesiul?

– Steff, a zis Vince, Gard nu numai că nu și-a amintit dacă omul purta haină, pesemne că n-ar fi putut jura în fața judecătorului nici măcar dacă el sosise pe jos sau călare. Pe de o parte, se întunecase; apoi, fusese vorba de un gest de bunătate și de un schimb banal de cuvinte pe care Gard și le-a amintit la un an și jumătate după, în al treilea rând... ei, bine, bătrânul Gard, înțelegi... Și a făcut un gest care sugera că podarul obișnuia să bea.

– Să nu-i vorbim de rău pe morți, dar bătrânul bea ca un pește, a spus Dave. Și-a pierdut slujba de podar în '85, iar Primăria l-a trecut pe o mașină de deszăpezire,

în primul rând ca să nu-i moară familia de foame. Avea cinci copii, înțelegi, și soția bolnavă de scleroză multiplă. Până la urmă, a distrus plugul pe când îndepărta zăpada de pe Main Street și era beat criță, ticălosul dracu', și ne-a lăsat fără curent electric vreme de o săptămână, al dracu', asta în februarie, scuză-mi ieșirea. După aceea și-a pierdut slujba și a rămas în grija orașului. Să mă arăt surprins că nu și-a amintit altceva? Nu, nicidecum. Dar sunt convins că din *ceea ce* și-a adus aminte rezultă că acest Colorado Kid a venit de pe uscat cu ultimul bac al zilei, și, îhî, i-a dat ceai cârmaciului sau ceva care aduce cu asta. Felicitări că n-ai uitat aspectul ăsta, Steff, a adăugat el și a bătut-o ușor pe mână. Ea i-a aruncat un zâmbet. A avut senzația că îi trăda nedumerirea.

– Așa cum ai spus, a reluat Vince, trebuie să ținem seama de diferența de două ore. Vince a mutat arătătorul ei stâng mai aproape de cel de la mâna dreaptă. Deci era 12.15, ora de pe coasta de est, când Cogan a plecat de la birou. A abandonat mina de nepăsare și plictis de la slujbă imediat ce s-au deschis ușile liftului în holul de la intrare al clădirii. În *aceeași clipă*. A zbughit-o afară, cu hotărârea luată, unde-l așteptau o mașină tare și un șofer pe măsură. Jumătate de oră mai târziu a ajuns la operatorul de la Stapleton, iar după cinci minute a urcat într-un avion cu reacție particular. N-a lăsat nimic la voia întâmplării, totul era aranjat. Altfel nu se poate. Cei care fac zboruri private au un program destul de bine pus la punct, după care se odihnesc câteva săptămâni. Cei care iau călători care nu se întorc imediat angajează alte curse. Băiatul nostru sigur a aranjat ceva cu unul dintre avioanele astea și sunt convins că a plătit în numerar ca să zboare cu el. Îndreptându-se spre est.

– Ce-ar fi făcut dacă oamenii care angajaseră avionul pe care el plănuise să-l ia și-ar fi anulat zborul în ultima clipă? a întrebat Stephanie.

Dave a ridicat din umeri.

– Același lucru pe care l-ar fi făcut dacă era vreme nefavorabilă pentru zbor, așa cred, a răspuns el. Lăsa totul pe altă zi.

Între timp, Vince mutase arătătorul stâng al lui Stephanie ceva mai spre dreapta.

– Acum se face aproape ora 13.00 pe coasta de est, a precizat el, dar măcar amicul nostru Cogan nu trebuie să-și facă griji de tot balamucul creat de măsurile de securitate de pe aeroport, mai ales că era în 1980 și folosea un avion privat. Și trebuie să presupunem – iarăși – că nu trebuie să stea la coadă după alte avioane ca să se găsească o pistă liberă, pentru că îi dă programul peste cap, și, pe de altă parte... I-a atins din nou arătătorul mâinii drepte: ...bacul îl așteaptă. E ultimul din zi. Așadar, zborul durează trei ore. De asta suntem siguri. Prietenul meu de față a intrat pe Internet, îi place prostia asta la nebunie și zice că vremea a fost bună pentru zbor în acea zi, iar hărțile arată că avionul a avut curenți destul de buni...

– Numai că nu știu cât de puternici au fost curenții, n-am reușit să găsesc informația asta, a spus Dave, care i-a aruncat o privire lui Vince. Având în vedere subțirimea cazului nostru, amice, probabil că n-a fost rău să aflu măcar și atâta lucru.

– Să spunem trei ore, a repetat Vince, și a mutat arătătorul mâinii stângi (cel pe care Stephanie ajunsese să-l socotească degetul Colorado) până a ajuns la mai puțin de patru centimetri de arătătorul mâinii drepte (pe care acum ea îl considera degetul James Cogan – aproape mort). Nu putea să dureze mai mult.

– Pentru că realitatea n-o permite, a murmurat ea, fascinată (și, de fapt, puțin speriată) de acea idee. Când era în liceu citise un roman SF intitulat *Luna e o amantă*

crudă[1]. Pe vremea aceea nu știa multe despre lună, dar ajunsese să creadă că adevărul privind timpul era sigur.

– Așa este, doamnă, n-o permite, a aprobat-o el. La ora 16.00 sau 16.05 – să rămânem la ora asta – Cogan coboară din avion la Twin City Civil Air, pentru că acela era singurul operator de pe Aeroportul Internațional Bangor la acea dată...

– Există evidențe privind sosirea lui? Ai verificat? l-a întrebat ea, știind că el o făcuse, bineînțeles, și dându-și în același timp seama că, într-un fel sau altul, efortul nu slujise la nimic. Așa se depăna acea poveste. Semăna cu un strănut care te gâdilă pe la nas, dar nu vine.

Vince a zâmbit.

– Sigur, dar pe vremea aceea lipsită de griji, când încă nu se înființase Securitatea Internă, Twin City nu păstra decât evidențele contabile, și nici pe acelea multă vreme. În ziua aceea au încasat o grămadă de bani în numerar, inclusiv pentru realimentare în cursul după-amiezii, dar nici astea nu înseamnă nimic. Din câte știu eu, cel care l-a dus pe Puști acolo, probabil că a petrecut noaptea într-un hotel din Bangor, iar în dimineața următoare a plecat mai departe.

– Ori și-a petrecut weekendul acolo, a zis Dave, ori a plecat imediat, fără să facă realimentarea.

– Cum să plece atât de repede după ce făcuse atâta drum de la Denver? a întrebat Stephanie.

– Poate a dat o fugă până la Portland, a spus Dave, și a alimentat acolo.

– De ce să procedeze așa?

Dave i-a zâmbit. Asta îi dădea un aer de vulpoi bătrân, care nu aducea prea mult cu expresia lui de amabilitate

---

[1] *The Moon Is A Harsh Mistress,* roman science fiction publicat de Robert A. Heinlein în 1966, pentru care autorul a primit Premiul Hugo (n. tr.).

și cinste ușor ridicolă. În aceeași clipă Stephanie s-a gândit că în ciuda chipului bucălat, destul de copilăresc, Dave era la fel de dotat din punct de vedere intelectual ca Vince Teague.

– S-ar putea ca Jimmy Cogan să-i fi plătit pilotului din Denver pentru că s-a temut să lase urme, a zis Dave. Iar pilotul nostru era gata, pesemne, să satisfacă orice rugăminte, în limite rezonabile, dacă era plătit cum se cuvenea.

– În ce-l privește, a reluat Vince, Colorado Kid mai are aproape două ore ca să ajungă la Tinnock, să-și cumpere un coșuleț cu cartofi prăjiți și pește de la Jan's Wharfside, să se așeze la o masă și să mănânce în timp ce privește apa, pentru ca apoi să prindă ultimul bac spre Insula Moose-Lookit.

În timp ce a spus toate acestea, și-a adus încet degetele arătătoare unul lângă altul, până când aproape s-au atins.

Urmărind totul cu un aer fascinat, Stephanie a întrebat:

– Reușea?

– Probabil, dar era la limită, a spus Dave și a oftat. Eu n-aș fi crezut că se poate dacă n-ar fi apărut mort pe Plaja Hammock. Vince, tu ai fi crezut?

– Nțț, a făcut Vince, fără ca măcar să stea pe gânduri.

– Mai sunt patru piste neamenajate pe o rază de 10–12 mile de Tinnock, toate folosite ocazional. Sunt utilizate de cei care duc turiștii în plimbări de plăcere pe timpul verii sau ca să le arate peisajele de toamnă ale pădurilor, când pomii încep să se desfrunzească, iar culorile pălesc, dar asta ține doar vreo două săptămâni. Le-am verificat și pe astea, în speranța, puțin probabilă, că James Cogan ar fi putut închiria un al doilea avion, de data asta unul mic și cu elice, de gen Piper Cub, ca să zboare de la Bangor până pe coastă.

– Nici asta n-a dat vreun rezultat, din câte înțeleg.

– Ai nimerit-o, a spus Vince, iar zâmbetul lui a fost mai curând înnegurat decât de vulpoi.

– După ce ușile liftului s-au închis în clădirea de birouri unde lucra Cogan, toată treaba prezintă doar umbre pe care nu le poți prinde... plus un cadavru. În aprilie, trei dintre pistele acelea erau părăsite, chiar închise, așa că un avion ar fi putut ateriza și decola de acolo fără ca nimeni să afle. Mai era una, a patra – unde locuia o femeie pe nume Maisie Harrington cu tatăl ei și aproape șaizeci de javre, care a afirmat că pista lor nu mai fusese folosită între octombrie 1979 și aprilie 1980, însă duhnea ca o distilerie, așa că mă îndoiam că și-ar putea aminti chiar și ce se petrecuse cu o săptămână înainte, ca să nu mai vorbim de un an și jumătate în urmă.

– Iar tatăl tipei? a întrebat Stephanie.

– Orb-orb și cu un picior amputat, a spus Dave. Deh, diabetul.

– Hopa, a făcut Stephanie.

– Îhî.

– Lasă-i naibii pe Jack și Maisie Harrington, a spus Vince cu un aer nerăbdător. În ceea ce-l privește pe Cogan, eu n-am crezut deloc în teoria celui de-al doilea avion, așa cum nu am crezut nicio clipă în teoria celui de-al doilea țintaș în cazul asasinării lui Kennedy. Dacă James Cogan a avut o mașină care l-a așteptat la Denver – și nu văd altă explicație – atunci a avut una și la Terminalul General Aviation. Și sunt convins că așa a fost.

– Asta-i o ipoteză mai mult decât trasă de păr, a spus Dave îndurerat, nu sfidător.

– Se poa', i-a răspuns Vince netulburat, dar când scapi de imposibil, ceea ce rămâne... e micuțul adevăr, care-ți zgârmă la ușă ca să-i dai drumul înăuntru.

– Poate a condus chiar el, a zis Stephanie cu un aer gânditor.

– O mașină închiriată? Dave a clătinat din cap. Nu cred, draga mea. Agențiile de închiriere nu acceptă decât plata prin card, iar cărțile de credit lasă urme în evidențe.

– Pe de altă parte, a spus Vince, Cogan nu cunoștea drumurile din est și de pe coasta statului Maine. Ținând seama de ceea ce știm despre el, probabil că n-a călcat prin părțile astea niciodată. Steffi, tu deja te-ai familiarizat cu drumurile, există unul principal care vine încoace din Bangor prin Ellsworth, dar după ce ajungi la Ellsworth, ai de ales între trei sau patru, iar un necunoscător, chiar dacă are hartă, se poate încurca. Nu, cred că Dave are dreptate. Dacă tipul a venit cu mașina și dacă a știut dinainte ce interval scurt de timp avea, ar fi vrut să-l aștepte cineva care știa drumurile. Cineva care să primească bani gheață, să conducă repede și să nu se rătăcească.

Stephanie a rămas pe gânduri câteva clipe. Cei doi bătrâni nu au grăbit-o.

– În total, *trei* cărăuși angajați, a spus ea în cele din urmă. Cel de-al doilea, pilot de avion.

– Poate copilot, a intervenit Dave cu discreție. Cel puțin așa sunt reglementările.

– Foarte straniu, a zis ea.

Vince a încuviințat și a oftat.

– Nu te contrazic.

– Nu i-ați găsit pe niciunul dintre acești cărăuși, adevărat?

– Nu.

S-a mai gândit puțin, de astă dată lăsându-și capul în jos, iar pe fruntea, de obicei netedă, au apărut riduri. Cei doi n-au întrerupt-o nici de această dată și, după aproape două minute, a ridicat din nou capul.

– Dar *de ce?* Ce era atât de important de s-a străduit să facă asemenea eforturi?

Vince Teague și Dave Bowie s-au privit, apoi și-au întors ochii spre ea.

– Bună întrebare, a spus el.

– O întrebare de baraj, a zis Dave.

– Principala întrebare, a zis Vince.

– Sigur că da, a întărit Dave. Așa a fost încă de la început.

– Nu știm, Stephanie, a zis încet Vince. N-am aflat.

Iar Dave, și mai încet, a spus:

– Celor de la *Boston Globe* nu le-ar plăcea așa ceva. Nţţ, deloc.

17

– Sigur, noi nu suntem *Boston Globe*, a zis Vince. Nici măcar de talia ziarului *Daily News* din Bangor. Dar, Stephanie, când un om matur o ia pe arătură, orice jurnalist, indiferent dacă lucrează la un ziar mare sau mic, vrea să afle motivele. Nu contează dacă rezultatul e moartea mai tuturor participanților la un picnic organizat de Biserica Metodistă sau dispariția discretă a unui soț într-o zi de lucru. Uite – deocamdată să lăsăm deoparte locul în care a ajuns ori modul cu totul ciudat în care a călătorit până acolo – spune-mi câteva din motivele care l-au făcut să o ia razna. Să le numeri pe degete și să nu te oprești înainte de patru.

„Suntem în toiul examenelor", a gândit ea, apoi și-a amintit ceva ce îi spusese Vince în treacăt cu o lună în urmă: „Ca să ai succes în meseria de jurnalist, nu strică să gândești rău despre oameni, draga mea." La vremea respectivă, socotise bizară acea remarcă, poate chiar o dovadă a senilității incipiente a lui Vince. Acum și-a dat seama că trebuia să înțeleagă altfel acele vorbe.

– Sex, a zis ea, ridicând arătătorul mâinii stângi – degetul Colorado. Cu alte cuvinte, o altă femeie. A ridicat apoi alt deget. Probleme cu banii, cred că datorii sau furt.

– Nu uita Fiscul, a spus Dave. Uneori, oamenii o șterg atunci când simt că Unchiul Sam e pe urmele lor.

– Ea n-are habar cât de sâcâitori sunt ăștia de la Fisc, a zis Vince. Ţinând seama de asta, n-ai ce-i reproșa femeii.

În orice caz, din câte a spus Arla, Cogan nu avea probleme cu Fiscul care-ți taie pliscul. Hai, Steffi, te-ai descurcat bine până aici.

Încă nu ridicase în aer destule degete ca să-l mulțumească, dar nu i-a mai venit în minte decât un motiv.

– Dorința de a începe o viață nouă? a zis ea neconvinsă, părând a vorbi mai mult pentru sine decât pentru cei doi. Ca să... nu-mi dau seama... ca să taie orice legătură și să o ia de la capăt, sub alt nume, în altă parte? Apoi i-a venit altă idee: Să fi înnebunit? Acum ținea patru degete ridicate în aer – unul pentru sex, unul pentru bani, unul pentru schimbare, unul pentru nebunie. S-a uitat neîncrezătoare la ultimele două degete. Să fie schimbarea și nebunia unul și același lucru?

– Poate că da, a spus Vince. Și ai putea susține că nebunia cuprinde tot felul de dependențe de care oamenii încearcă să se debaraseze. Tipul ăsta de fugă e cunoscut uneori sub numele de „leac geografic". Mă gândesc mai ales la droguri și la alcool. Jocurile de noroc reprezintă altă dependență în cazul căreia oamenii încearcă un leac geografic, dar cred că s-ar putea pune asta pe seama banilor.

– Avea probleme cu drogurile sau băutura?

– Arla Cogan n-a spus, iar ea ar fi trebuit să știe. Iar după ce avusese șaisprezece luni de gândire, când a aflat că el murise, cred că mi-ar fi povestit.

– Steffi, a zis Dave (cu destulă blândețe), dar când te gândești mai bine, nebunia aproape că *trebuie* să fie prezentă aici, ce părere ai?

Ea s-a gândit la James Cogan, Colorado Kid, mort pe Plaja Hammock, rezemat cu spatele de un coș de gunoi și cu o bucată de carne rămasă în gât, cu ochii închiși întorși spre Tinnock și spre marea ce desparte insula de uscat. Și-a adus aminte că avea degetele unei mâini strânse, ca și cum ar fi ținut resturile unei gustări pe

care un pescăruș flămând i le furase, lăsând doar nisip lipicios și urme de grăsime pe palmă.

– Da, a zis ea. Apare o doză de nebunie. *Ea* știa? La soție mă refer.

Cei doi bătrâni s-au privit. Vince a oftat frecându-și nasul subțire ca o lamă.

– Probabil, dar când am întâlnit-o, o îngrijora propria viață, Steffi. A ei și a copilului. Când un soț dispare în felul ăsta, femeii îi vine al naibii de greu. Și-a reluat slujba la o bancă din Boulder, dar nu avea cum să păstreze casa din Nederland...

– Ascunzișul lui Hernando, a murmurat Stephanie, simțind o umbră de milă.

– Îhî, așa e. A rămas pe propriile picioare fără să se împrumute prea mult de la familia ei, nici de la a lui, dar din cauza asta a cheltuit mai toți banii strânși pentru educația la colegiu a lui Mike. Când am cunoscut-o noi, am avut impresia că voia două lucruri, unul practic și celălalt pe care l-am putea numi... spiritual. S-a uitat întrebător la Dave, care a făcut un gest din umeri și a dat din cap în semn că acel cuvânt era potrivit.

Vince a aprobat din cap și a continuat:

– Voia să scape de gândul că nu știa ce s-a întâmplat. Omul ei era viu ori murise? Mai era căsătorită ori devenise văduvă? Să renunțe la speranță ori trebuia să mai poarte acea povară o vreme? Poate că asta sună cam nemilos, și poate că așa și e, dar eu cred că după șaisprezece luni, speranța te apasă cam mult – și n-o mai poți îndura. Cât privește aspectul practic, lucrurile erau simple. Voia să încaseze ceea ce îi datora compania de asigurare. Știu că Arla Cogan nu e singura persoană din lume care detestă companiile de asigurări, dar, având în vedere intensitatea urii, pe ea trebuie să o pun aproape în capul listei. Trebuise să se descurce din ce în ce mai greu cu copilul, mutându-se într-un apartament de trei sau patru camere din

Boulder – o diferență ca de la cer la pământ față de casa din Nederland – plus că era nevoită să-l lase ziua în grija unor femei în care nu știa dacă poate asă aibă încredere și trebuia să-și ia o slujbă care nu-i plăcea prea mult, și se culca singură, asta după ani și ani când avusese pe cineva lângă care să se încălzească. Acum își făcea probleme cu facturile, stând mereu cu ochii pe acul care indică nivelul benzinei în rezervor, pentru că pe vremea aceea începuseră să crească prețurile la carburanți... și în tot acest timp ea era sigură că el murise, însă compania de asigurări refuza să-i plătească polița din cauza a ceea ce știa inima ei, mai ales că nu exista un cadavru, fără a mai vorbi de o cauză a decesului. M-a tot întrebat dacă „ticăloșii" – așa le spunea tot timpul – se puteau „fofila" în cazul în care susțineau că fusese sinucidere. I-am spus că n-am auzit să existe cineva care să se fi sinucis înecându-se cu o bucată de carne, iar mai târziu, după ce a făcut identificarea oficială, în prezența lui Cathcart, a fotografiei decedatului, el i-a spus același lucru. Asta a părut să o mai scoată din starea aceea de deprimare. Cathcart s-a oferit să o ajute, telefonând la agentul de asigurări din Brighton, Colorado, ca să-i povestească despre amprente și identificarea după fotografie. Ca să rezolve lucrurile așa cum se cuvenea. Ea a plâns puțin auzind asta – în parte de ușurare, în parte de recunoștință și chiar epuizare, așa cred eu.

– Bineînțeles, a murmurat Stephanie.

– Am adus-o cu bacul pe Moosie și am cazat-o la Motelul Red Roof, a continuat Vince. Același în care ai stat și tu când ai sosit pe insulă.

– Da, a confirmat Stephanie. De mai bine de o lună stătea la o pensiune, însă din octombrie voia să-și găsească ceva permanent. Asta cu condiția ca bătrâneii să vrea să o păstreze. Ea socotea că voiau. S-a gândit că, în mare parte, acela era rolul acelei discuții.

– În dimineaţa următoare am luat dejunul toţi trei, a spus Dave, şi, ca majoritatea oamenilor care nu au făcut nimic rău şi nici nu prea ştiu ce înseamnă ziarele, nu s-a sfiit să ne vorbească. Nici nu i-a trecut prin gând că ceea ce spunea putea apărea ulterior pe prima pagină. (A făcut o pauză.) Şi bineînţeles că am publicat foarte puţine din ceea ce a spus. Nu era nicidecum tipul de subiect pe care îl vezi prin ziare, mai ales după ce menţionezi elementele principale: Un bărbat găsit mort pe Plaja Hammock. Legistul afirmă că nu e vorba de crimă. Iar la data aceea, nu mai constituia un subiect fierbinte, serios.

– Nicio legătură directă, a spus Stephanie.

– Niciun fel de legătură, a exclamat Dave, apoi a râs până când a început să tuşească. După ce s-a potolit, s-a şters în colţul ochilor cu o batistă mare dintr-un material imprimat pe care a scos-o din buzunarul de la spate al pantalonilor.

– Şi ce v-a spus? a întrebat Stephanie.

– Ce să ne spună? a reacţionat Vince. Mai mult a întrebat. Singurul lucru pe care am vrut să-l ştiu era dacă *şervoneţul* era vreo amintire sau ceva care-i aducea noroc soţului ei. Vince a pufnit, apoi a continuat: Ce ziarist eram în ziua aceea...

– *Şevrone*... a repetat Stephanie, apoi a renunţat.

– Moneda rusească din buzunarul lui, amestecată cu mărunţişul, a precizat Vince. Era un *şervoneţ*. Adică o monedă de zece ruble. Am întrebat-o dacă el o păstra ca să-i poarte noroc. Ea nu ştia nimic. Singura legătură pe care Jim o avea cu Rusia era un film închiriat de la Blockbuster, *Din Rusia, cu dragoste,* din seria James Bond.

– Poate c-a găsit-o pe plajă, a zis ea. Oamenii găsesc tot soiul de lucruri acolo. (Chiar şi ea găsise un pantof cu toc de damă, ros şi netezit extraordinar după ce fusese rostogolit de sute de ori între mare şi ţărm de valuri; asta

i se întâmplase într-o zi pe Plaja Little Hay, la două mile depărtare de Hammock.)

– Se poate, a aprobat-o Vince. A privit-o, iar în ochii adânciți în orbite i-a apărut o sclipire. Vrei să știi două lucruri care mi-au rămas întipărite în minte în legătură cu ea din dimineața aceea, după întâlnirea cu Cathcart, care s-a desfășurat la Tinnock?

– Sigur că vreau.

– Cât de *odihnită* mi s-a părut. Și ce bine a mâncat la dejunul acela.

– Asta-i realitatea, a întărit Dave. Se spune că oamenii condamnați la moarte mănâncă cu multă poftă, dar eu cred că nimeni nu mănâncă mai abitir decât bărbatul – sau femeia, în cazul nostru – care a trecut prin toate și beneficiază de grațiere. Pentru că, într-un fel, așa stăteau lucrurile. Poate că ea nu știa ce căutase soțul ei prin părțile noastre și nici ce pățise după aceea, și cred că știa că nu va afla asta niciodată...

– Ba știa, a spus Vince. Așa a zis când am condus-o la aeroport.

– Dar știa ceea ce era mai important: că el murise. Poate că-n suflet simțise asta tot timpul, dar mintea ei avea nevoie de o dovadă ca să suporte restul.

– Și să nu mai vorbim că acum putea convinge blestemata aia de companie de asigurări, a spus Dave.

– Și-a primit banii? a întrebat Stephanie.

Dave a zâmbit.

– Da, doamnă. Au mai tras de timp – băieții ăștia se grăbesc nevoie mare când îți vând poliță, dar când cineva cere despăgubiri, o lasă mai moale – dar până la urmă i-au dat banii. Am primit de la ea o scrisoare în sensul ăsta, prin care ne mulțumea pentru ajutor. Spunea că fără noi, ea ar fi rămas neștiutoare, iar compania de asigurări ar fi pretins că James Cogan trăia probabil în Brooklyn ori Tanger.

– Și ce fel de întrebări v-a pus?

– Previzibile, a spus Vince. În primul rând, a vrut să știe unde s-a dus după ce a coborât de pe bac. Nu i-am putut spune. Și doar întrebasem și noi pe mulți, nu-i așa, Dave?

Dave a confirmat cu un gest din cap.

– Dar nimeni nu-și amintea că-l văzuse, a continuat Vince. Sigur, era destul de întuneric la ora sosirii, așa se explică de ce nu l-a remarcat nimeni. În privința celor-lalți pasageri – iar în acea perioadă nu sunt mulți, mai ales la ultimul bac din zi – cred că ei s-au dus glonț la mașinile lor din parcarea de pe Bay Street, înfofoliți și cu gulerele ridicate ca să se apere de vântul ce bate de obicei dinspre mare.

– A, și a mai întrebat de portofelul lui, a spus Dave. N-am putut să-i spunem decât că nu fusese găsit... adică nu apăruse nimeni ca să-l predea poliției. E posibil ca să i-l fi șterpelit cineva din buzunar pe bac, a luat banii și l-a aruncat în apă.

– S-ar putea ca și raiul să fie un rodeo, dar nu prea cred, a spus Vince sec. Dacă ar fi avut bani în portofel, de ce mai avea și alții – șaptesprezece dolari în bancnote – în buzunarul pantalonilor?

– Pentru orice eventualitate, a spus Stephanie.

– Poate, a admis Vince, dar nu mi se pare firesc. Și, cinstit să fiu, ideea prezenței unui hoț de buzunare la treabă pe bacul de 18.00 dintre Tinnock și Moosie mi se pare mai greu de înghițit decât aceea ca un grafician de la o firmă de publicitate din Denver să închirieze un avion cu reacție ca să ajungă în New England.

– În orice caz, nu i-am putut spune unde a dispărut portofelul lui, a spus Dave, ori haina de la costum sau pardesiul, și nici de ce a fost găsit pe plajă purtând doar pantaloni și cămașă.

– Și țigările? a întrebat Stephanie. Pariez că asta i-a stârnit curiozitatea.

Lui Vince i-a scăpat un râs ca un lătrat.

– „Curios" nu-i cuvântul potrivit. Pachetul acela de țigări aproape c-a făcut-o să se înfurie. Nu a înțeles de ce avea țigări la el. Și n-a fost nevoie să ne spună ea că James nu făcea parte dintre cei care abandonaseră fumatul o vreme, pentru ca apoi să se apuce din nou. La autopsie, Cathcart s-a uitat și la plămânii lui, din motive pe care sunt convins că le înțelegi...

– Voia să se asigure că nu se înecase? a întrebat Stephanie.

– Exact, a spus Vince. Dacă doctorul Cathcart i-ar fi găsit apă în plămâni, asta ar fi sugerat că cineva ar fi încercat să ascundă modul în care murise. Și deși asta n-ar fi dovedit că e vorba de crimă, măcar ar fi fost o ipoteză. Cathcart n-a găsit apă în plămânii lui Cogan și nici dovada că ar fi fumat. Erau sănătoși și roz, așa a zis el. Și totuși, între birou și Aeroportul Stapleton, și în ciuda grabei nebune în care a fost, Cogan l-a pus probabil pe șofer să oprească undeva ca să-și cumpere un pachet. Ori așa, ori îl avea deja pregătit, lucru pe care înclin să-l cred. Pesemne odată cu moneda rusească.

– Despre asta i-ai spus? a întrebat Stephanie.

– Nu, a zis Vince și în acel moment a sunat telefonul. Scuze, a adăugat el și s-a dus să răspundă.

A schimbat câteva cuvinte cu cineva, a mormăit un „Îhî", apoi s-a întors, întinzându-și oasele.

– A telefonat Ellen Dunwoodie, a explicat el. E dispusă să vorbească despre trauma prin care a trecut când a doborât hidrantul acela și s-a „dat în spectacol". Am citat-o, deși nu cred că asta va apărea în relatarea mea, care va tăia răsuflarea tuturor cititorilor. Cred c-ar fi cazul să mă duc până la ea destul de curând; să-i iau declarația cât mai ține minte bine și înainte de a se apuca să prepare cina. Norocul meu că ea și soră-sa mănâncă târziu, altfel rămâneam fără articol.

– Iar eu trebuie să mă apuc de facturile alea, a spus Dave. Se pare că au mai apărut vreo douăzeci de când am plecat de la restaurantul Gull. Pun rămășag că dacă le lași nesupravegheate pe birou, fac pui.

Stephanie s-a uitat la ei cu un aer alarmat.

– Dar nu vă puteți opri tocmai acum. Nu mă lăsați nelămurită.

– N-avem de ales, a spus calm Vince. Și noi am rămas nelămuriți, Steffi, și încă douăzeci de ani. În chestia asta n-o să găsești nimic asemănător cazului secretarei părăsite de amant.

– Și nici luminile orașului Ellsworth reflectate de norii din est, a adăugat Dave. Și nu apare nici Theodore Riponeaux, sărmanul marinar, ucis pentru vreo presupusă comoară a piraților, apoi lăsat să moară pe punte într-o baltă de sânge, în vreme ce tovarășii lui au fost azvârliți peste bord – și de ce asta? Ca avertisment către alți posibili vânători de comori, zău așa! Acum ai o legătură directă, draga mea!

Dave a rânjit, apoi expresia i-a dispărut de pe față.

– Nimic din toate astea în cazul lui Colorado Kid, niciun fir care să ducă la rezolvare, nu înțelegi? Și n-avem niciun Sherlock Holmes sau Ellery Queen ca să descâlcească țele, ci doar doi bătrânei care scriu la un ziar în care apar maximum o sută de articole pe săptămână. Niciunul dintre ele nu face multe parale, după standardele de la *Boston Globe*, dar sunt chestii pe care oamenii de pe insulă le citesc cu plăcere. Fiindcă veni vorba de asta, nu trebuia să stai de vorbă și cu Sam Gernerd? Ca să afli toate detaliile despre Picnicul, dansul și excursia lui?

– Am intenționat... trebuia... și încă vreau! Nu înțelegeți, oameni buni? Că vreau să stau serios de vorbă cu el despre prostia asta?

Vince Teague a izbucnit în râs, iar Dave i-a ținut isonul.

– Îhî, a făcut Vince, când a fost din nou în stare să vorbească. Steffi, habar n-am ce-ar înțelege din asta șeful catedrei de jurnalism de la colegiul tău, probabil c-ar da în plâns, dar știu că tu ai priceput. Apoi a aruncat o privire spre Dave: *Știm* că înțelegi.

– Sunt convins că ai avea ceva mai bun de făcut, dar trebuie să ai vreo *idee*... *teorii*... după atâția ani... Stephanie l-a privit cu o expresie plângăreață. Cum adică, n-ai?

Cei doi s-au cercetat din ochi și ea a simțit din nou fluxul telepatic dintre ei, dar de astă dată nu a reușit să le ghicească gândul. Apoi Dave a măsurat-o.

– Ce anume vrei să știi, Stephanie? Spune.

18

– Credeți că a fost ucis? *Asta* era ceea ce ținea ea să afle. Îi sugeraseră să lase deoparte acea idee, iar ea îi ascultase, dar acum discuția despre Colorado Kid era pe terminate, de aceea credea că bătrânii îi vor îngădui să repună subiectul pe tapet.

– De ce crezi că ar fi mai plauzibilă crima decât moartea accidentală, având în vedere ceea ce ți-am povestit? a întrebat-o Dave, care a lăsat impresia că era sincer curios.

– Din cauza țigărilor. Țigările reprezintă ceva deliberat. Omul nu și-a închipuit că va trece un an și jumătate până când cineva avea să descopere timbrul din Colorado. Cogan a crezut că un bărbat găsit mort pe o plajă fără niciun act asupra lui va da naștere unei cercetări mai atente decât s-a întâmplat de fapt.

– *Da*, a zis Dave. A rostit încet cuvântul, dar de fapt a strâns mâna pumn și a agitat-o, ca un suporter care tocmai a urmărit un jucător dând o pasă-cheie sau un șut hotărâtor. Bravo, fetițo! Bună treabă ai făcut!

Deși avea doar douăzeci și doi de ani, existau bărbați cărora Stephanie le-ar fi purtat pică dacă i s-ar fi adresat astfel. Acel bătrân de nouăzeci de ani, cu păr alb, chip stafidit și ochi albaștri pătrunzători nu făcea parte dintre aceia. În realitate, a roșit de plăcere.

– N-avea de unde să știe că investigația avea să fie făcută de doi tembeli ca O'Shanny și Morrison, a spus Dave. Nu putea anticipa că totul va depinde de un absolvent care-și petrecuse câteva luni cărând genți cu probe și aducând cafea, ca să nu mai vorbim de cei doi bătrânei care scot un ziar care nu e cu mult peste un material publicitar editat de un supermarket.

– Stai puțin, frățioare, a spus Vince. Ai început să te contrazici. Și a ridicat în aer mâinile făcute pumn, însă zâmbind.

– Eu cred că a procedat bine, a spus Stephanie. În cele din urmă, a reușit să repare lucrurile. Apoi, gândindu-se la soție și la copilul Michael (care acum trecuse de douăzeci de ani): Și ea a făcut bine. Fără Paul Devane și cei doi tipi, Arla Cogan nu ar fi primit banii de asigurare..

– E ceva adevăr în ce spui, a recunoscut Vince. Pe Stephanie a amuzat-o să constate că ceva îl făcea să se simtă nelalocul lui. Nu pentru că făcuse un bine cuiva, s-a gândit ea, ci pentru că mai *știa* cineva că el făcuse o faptă bună. Aici exista Internet; aproape fiecare casă avea pe acoperiș antenă de satelit; nicio ambarcațiune de pescuit nu mai ieșea în larg fără instalație GPS la bord. Și totuși, vechile idei de predestinare aveau rădăcini adânci. *Să nu știe stânga ce face dreapta.*

– Ce anume credeți că s-a întâmplat? a întrebat ea.

– Nu, Steffi, a spus Vince, amabil, dar ferm. Încă te aștepți ca Rex Stout[1] să apară valsând din debara, ori ca

[1] Rex Stout (1886–1975), scriitor american cunoscut pentru seria de cărți polițiste în care personaj principal este detectivul Nero Wolfe (n. tr.).

Ellery Queen să vină la braţ cu domnişoara Jane Marple[1]. Dacă am fi ştiut ce se întâmplase, dacă am fi avut vreo idee, am fi mers pe firul ei până cădeam laţi. Şi ducă-se naibii *Boston Globe*, noi am fi publicat istoria chiar pe prima pagină din *Islander*. Prin '81 poate eram ziarişti *mărunţi*, iar acum am ajuns ziarişti mărunţi şi *bătrâni*, dar nu suntem ziarişti mărunţi şi *morţi*. Încă-mi place ideea unui caz mare.

– Şi mie, a spus Dave. Se ridicase, probabil având încă în minte ideea de a se ocupa de facturi, însă acum se aşezase pe colţul biroului şi îşi legăna un picior. Mereu am visat să scriem un articol care să fie retipărit în toată ţara şi pesemne c-o să mor cu visul ăsta. Continuă, Vince, spune-i ce crezi. O să păstreze secretul. Acum e de-a noastră.

Stephanie aproape că a simţit un fior de plăcere, însă Vince Teague a rămas aparent imperturbabil. S-a aplecat în faţă, uitându-se fix în ochii ei albaştri, care aveau o nuanţă ceva mai închisă decât ai lui – culoarea oceanului într-o zi cu soare.

– În regulă, a zis el. Am început să cred că era ceva ciudat cu moartea lui şi cu felul în care a ajuns aici, iar asta încă înainte de a se descoperi treaba cu timbrul. Am început să-mi pun întrebări când mi-am dat seama că avea un pachet de ţigări din care lipsea doar una, deşi sosise pe insulă înainte de ora 18.30. Cei de la *Bayside News* aproape că mă urau. Amintindu-şi, Vince a zâmbit: Le-am arătat tuturor poza lui Cogan, inclusiv băiatului care freca podelele. Eram convins că omul cumpărase pachetul de acolo, doar dacă nu-l luase de la un automat situat între Red Roof şi Hanul Shuffle sau poate de la staţia de

[1] Cunoscută şi sub numele de Domnişoara Marple, personajul apare în multe romane de Agatha Christie. Ea reprezintă prototipul femeii iscoditoare şi curioase care contribuie prin spirit de observaţie la soluţionarea unor cazuri şi pune poliţia în situaţii jenante (n. tr.).

benzină Sunoco a lui Sonny. Considerasem că rămăsese fără țigări cât umblase fără țintă prin Moosie, apoi își cumpărase un pachet. Și, *de asemenea,* m-am gândit că dacă le luase de la News, atunci o făcuse cu puțin înainte de ora 23.00, pentru că atunci se închide magazinul. Asta ar fi explicat de ce fumase doar una și folosise și chibritul doar o dată înainte de a muri.

– Dar după aceea ai descoperit că nu fuma deloc, a spus Stephanie.

– Exact. Soția lui și Cathcart mi-au confirmat asta. Iar mai târziu am fost convins că pachetul de mahorcă reprezenta un mesaj: *Am venit din Colorado, căutați-mă acolo.*

– Nu vom ști niciodată cu certitudine, dar amândoi credem că așa a fost, a spus Dave.

– Iisuse, a spus Stephanie aproape în șoaptă. Și la ce concluzie ați ajuns?

Cei doi s-au privit din nou și au ridicat în același timp din umeri.

– Suntem pe tărâmul umbrelor și al poveștilor de pe Lună, a spus Vince. Cu alte cuvinte, locuri în care nu va ajunge niciun jurnalist de la *Boston Globe*. Dar există câteva lucruri de care, în sufletul meu, sunt sigur. Vrei să le afli?

– Da!

Vince a vorbit rar în mod deliberat, ca un om care își pipăie drumul pe un coridor cufundat în beznă, deși a mai trecut pe acolo de multe ori.

– Știa că ajunsese într-o situație disperată și știa că dacă murea ar fi rămas neidentificat. Nu voia să se întâmple asta, cel mai probabil pentru că nu dorea să-și lase soția pe drumuri.

– De aceea a cumpărat pachetul acela de țigări, sperând că ele nu vor fi trecute cu vederea, a spus Stephanie.

Vince a aprobat printr-un gest din cap.

– Îhî, și așa s-a întâmplat.

– Dar trecute cu vederea *de către cine?*

Vince a tăcut o clipă, apoi a continuat fără să răspundă la întrebarea ei.

– A coborât cu liftul și a ieșit prin holul clădirii. A existat o mașină care l-a dus la Aeroportul Stapleton, fie chiar în față, fie după colț, undeva. Poate c-a fost singur cu șoferul; poate mai era și altcineva. Nu vom ști niciodată. Mai devreme m-ai întrebat dacă James Cogan purta pardesiul în acea dimineață și ți-am spus că George nu și-a amintit, dar Arla a zis că n-a găsit acel obiect vestimentar, că probabil a plecat îmbrăcat cu el. Dacă-i așa, cred că l-a dezbrăcat în mașină sau în avion. Mai cred că și-a scos și haina de la costum. Probabil că i-a dat cineva jacheta aceea verde în locul lor ori că o avea pusă undeva.

– În mașină ori în avion.

– Îhî, a confirmat Dave.

– Și țigările?

– Nu știu sigur, dar de-ar fi să pariez, aș zice că le avea asupra lui, a recunoscut Dave. Știa că urma să se întâmple ceva... indiferent *ce* ar fi fost. Cred că le avea în buzunarul pantalonilor.

– Apoi, mai târziu, pe plajă... Cu ochiul minții, adică versiunea ei asupra lui Colorado Kid, l-a văzut aprinzându-și prima țigară – prima și ultima – apoi pășind spre marginea mării, pe Plaja Hammock, singur sub lumina lunii. La miez de noapte. A tras un fum care l-a răcâit pe gâtlej, pentru că senzația îi era necunoscută. Poate două fumuri. Apoi a azvârlit-o în mare. Dar după aceea?

– *Ce s-a întâmplat?*

– Avionul l-a lăsat la Bangor, s-a trezit spunând cu un glas care îi suna răgușit și necunoscut.

– Îhî, a aprobat-o Dave.

– Iar cel care l-a adus cu mașina l-a lăsat la Tinnock.

– Îhî. De data asta confirmarea venea din partea lui Vince.

– A mâncat peștele cu cartofi prăjiți la coșuleț.

– Așa a făcut, a aprobat-o Vince. Autopsia a dovedit-o. La fel și nasul meu. Mirosul de oțet.

– Portofelul îi dispăruse deja?

– Nu știm, a spus Dave. Și nici nu vom afla vreodată. Dar m-am gândit la ceva. Cred că a renunțat la el odată cu pardesiul, haina de la costum și viața lui de până atunci. Cred că a căpătat în schimb o jachetă verde, la care mai apoi a renunțat.

– Ori a fost luată de pe cadavru, a sugerat Vince.

Stephanie a simțit un fior. I-a fost imposibil să se stăpânească.

– Deci traversează spre Moose Lookit cu bacul de ora șase, aducându-i lui Gard Edwick un pahar cu cafea – care se poate interpreta drept ceai pentru cârmaci.

– Îhî, a rostit Dave cu un aer ce părea foarte solemn.

– Deja nu mai avea portofel, identitate, doar șaptesprezece dolari și niște mărunțiș, inclusiv o monedă rusească de zece ruble. Crezi că moneda era... hm, cum să spun... vreun fel de identificare, ca într-un roman de spionaj? Adică Războiul Rece dintre Rusia și Statele Unite era încă în desfășurare pe vremea aceea, corect?

– În toi, a spus Vince. Dar, Steffi, dacă ai schimba informații cu un agent secret rus, ai folosi *o rublă* ca să te recunoască?

– Nu, a recunoscut ea. Dar din ce alt motiv să o poarte la el? Ca să o arate cuiva, altceva nu-mi vine în minte.

– Intuiția mi-a spus mereu că i-a dat-o cineva, a zis Dave. Poate odată cu o bucată de friptură rece de vită, învelită în folie metalică.

– De ce? a întrebat ea. De ce să fi făcut asta?

Dave a clătinat din cap.

– Nu știu.

– S-a găsit folia la fața locului? Poate rătăcită prin ierburile de mare de la capătul celălalt al plajei?!

– E clar că O'Shanny și Morrison n-au căutat, a spus Dave. Eu și Vince am scotocit toată plaja după ce s-a scos banda aceea galbenă – nu neapărat ca să găsim poleiala, înțelegi, ci ceva care să pară că aparținuse mortului, orice. N-am găsit decât gunoaiele obișnuite – ambalaje de dulciuri și altele la fel.

– Dacă bucata de friptură ar fi fost într-o folie sau o pungă, se prea poate ca tipul să o fi aruncat în apă, împreună cu chiștocul unicei țigări, a spus Vince.

– Și bucata de carne din gâtlej...

Pe fața lui Vince a înflorit un început de zâmbet.

– Am discutat mult despre bucata aceea de carne cu doctorii Robinson și Cathcart. Și Dave a fost de față la câteva discuții dintr-astea. Mi-aduc aminte că doctorul Cathcart mi-a zis, asta a fost cu mai puțin de o lună înainte de atacul de inimă care l-a răpus acum șase sau șapte ani: „Revii mereu la treaba aia cu Colorado Kid de parcă ai fi un copil căruia i-a căzut un dinte și pipăie mereu cu limba locul rămas gol." Și m-am gândit: „Mda, cât se poate de corect, așa e. E ca un gol pe care mi-e imposibil să nu-l pipăi cu limba, încercând să ajung până la rădăcină." În primul rând, am vrut să știu dacă bucata de carne putea fi vârâtă cu forța pe gâtul lui Cogan după ce murise, cu degetele ori cu vreun instrument ca acela cu care se ia homarul. Și ideea asta ți-a trecut prin minte, nu?

Stephanie a dat din cap.

– A spus că era posibil, dar puțin probabil, pentru că bucata de carne nu doar că fusese mestecată, ci mestecată suficient pentru a fi înghițită. Nu mai era carne, ci mai curând o „masă organică", după cum s-a exprimat Cathcart. O putea mesteca și altcineva, dar puțin plauzibil să i-o fi vârât pe gât așa, de teamă că ar fi părut insuficientă ca să provoace moartea. Mă urmărești?

Ea a dat iarăși din cap.

– Tot el a spus că ar fi fost greu de manevrat acea masă de carne cu vreun instrument. Se putea destrăma când era împinsă din fundul gurii în gâtlej. Se poate face asta cu degetele, dar Cathcart a zis că ar fi văzut semne, probabil întinderea articulațiilor fălcii. (A făcut o pauză ca să-și adune gândurile, apoi a scuturat din cap.) Există un termen tehnic pentru forțarea fălcii, dar nu mi-l amintesc.

– Povestește-i ce a spus Robinson, l-a îndemnat Dave, ai cărui ochi străluceau. N-a reprezentat mai mult decât ceea ce aveam deja, dar m-am gândit mereu că era *al naibii* de interesant.

– A zis că există anumite substanțe care relaxează mușchii, unele dintre ele exotice, iar gustarea lui Cogan putea să fi fost tratată cu așa ceva, a zis Vince. Primele îmbucături au mers pe gât fără probleme, judecând după ce s-a găsit în stomacul lui, apoi s-a trezit cu o îmbucătură *pe care n-a fost în stare să o înghită după ce o mestecase.*

– Asta trebuie să fi fost! a exclamat Stephanie. Cel care a „doftoricit" carnea a stat acolo și l-a urmărit cum moare înecându-se. Apoi, după ce Cogan a murit, ucigașul l-a rezemat de coșul de gunoi și a luat restul de friptură ca să nu poată fi examinată! Nici vorbă de pescăruș! S-a... Văzându-le reacția, Stephanie a amuțit. De ce clătinați din cap?

– Autopsia, draga mea, a spus Vince. N-a apărut nimic de genul ăsta la analiza cromatografică a sângelui.

– Dar dacă s-a folosit ceva suficient de exotic...

– Ca într-o poveste de-a Agathei Christie? a întrebat Vince, clipind și zâmbind scurt. Ei, poate... dar a existat și bucata de friptură din gâtlej, înțelegi?

– Aha. Ai dreptate. Doctorul Cathcart a trimis-o la laborator, nu? a întrebat Stephanie și s-a înmuiat nițel.

– Îhî, a confirmat Vince, așa a făcut. Om fi noi niște șoareci de la țară, dar din când în când și nouă ne trec prin minte gânduri negre.

Ea a rămas tăcută câteva momente. Apoi, cu glas pierit, a spus:

– Poate era o substanță care dispare.

– Îhî, a făcut Dave, și apoi a împins cu vârful limbii în obraz. Ca Luminile de pe coastă, după o oră sau două.

– Sau ca restul echipajului de pe *Lisa Cabot,* a adăugat Vince.

– Iar după ce a coborât de pe bac, nu știți unde s-a dus.

– Nu, doamnă, a spus Vince. Am cotrobăit peste tot timp de douăzeci și cinci de ani și n-am găsit pe nimeni care să-l fi văzut înainte ca Johnny și Nancy să-i găsească în jur de 6.15 pe 24 aprilie. Și ca să ținem evidența – deși nu facem așa ceva – nu cred că i-a luat cineva din mână ceea ce mai rămăsese din friptură după ce se înecase. Cred că un pescăruș i-a furat-o dintre degete, așa cum s-a presupus de la început. Și, la naiba, acum chiar că trebuie s-o iau din loc.

– Iar eu trebuie să mă ocup de facturile alea, a spus Dave. Însă mai întâi, cred că o mică pauză n-ar strica.

După ce a spus asta, s-a dus la baie.

– Cred că o să-mi văd de articol, a spus Stephanie. Apoi, jumătate în serios, jumătate râzând, nu s-a mai putut stăpâni: Dar aproape că-mi doresc să nu fi deschis discuția dacă aveați de gând să mă lăsați nelămurită! Asta n-o să-mi iasă din minte nici în câteva săptămâni!

– Au trecut douăzeci și cinci de ani și noi tot mai ținem minte, a spus Vince. Și măcar tu ai aflat ceea ce nu i-am povestit tipului de la *Globe.*

– Da, adevărat.

Dând din cap, el i-a zâmbit.

– O să te descurci de minune, Stephanie. Sigur. Cu un gest amical, a strâns-o ușor de umăr, apoi a porni spre ușă și, din mers, și-a luat blocnotesul de reporter de pe biroul invadat de obiecte și l-a vârât în buzunar. Avea nouăzeci de ani, dar pășea cu ușurință, ținându-și doar spinarea ușor încovoiată din cauza vârstei. Purta o cămașă

albă, iar pe spate i se încrucișau bretelele. Ajuns aproape în mijlocul încăperii, Vince s-a oprit și s-a întors din nou către ea. O rază rătăcită de soare i-a căzut pe părul alb, subțire ca al unui bebeluș, transformându-l într-o aură.

– Țin să te asigur că ne-a făcut mare plăcere să fii alături de noi, a spus el.

– Mulțumesc. (Spera ca asta să nu trădeze cât de aproape de a izbucni în lacrimi se simțea.) A fost minunat. Am avut unele îndoieli la început, dar... dar acum cred că aveți un merit în asta. E o plăcere să mă aflu aici.

– Te-ai gândit să rămâi? Eu cred că da.

– Da. Pun rămășag că v-ați gândit.

El a confirmat cu un gest grav din cap.

– Eu și Dave am vorbit despre posibilitatea asta. Ar fi bine să aducem un suflu de vioiciune între noi. Sânge tânăr.

– Dar și voi o să continuați ani în șir, a spus ea.

– A, sigur, a zis el fără să stea pe gânduri, ca și cum ar fi fost ceva bătut în cuie, iar dacă va muri peste șase luni, Stephanie va sta în biserică și-și va nota despre serviciul religios în carnețelul ei de reporter și va gândi: „Știa că-i vine rândul." Apoi Vince a continuat: O să mai stau pe-aici mulți ani. Cu toate astea, dacă vrei să rămâi, noi te primim. Nu-i nevoie să ne dai răspunsul acum, dar ia-o ca pe o ofertă.

– În regulă, așa o să fac. Și cred că amândoi știm care va fi răspunsul.

– Atunci e bine. A dat să se răsucească, apoi s-a întors spre ea încă o dată. Aproape c-am terminat cu școala azi, dar ți-aș mai putea spune ceva despre munca asta. Îmi dai voie?

– Sigur.

– Există mii de ziare și *zeci* de mii de oameni care scriu articole pentru ele, dar există doar două feluri de articole. Din cele prezentând știri, care, de obicei, nu sunt articole, ci doar relatări privind desfășurarea unor evenimente.

Chestii ca astea *nu* se numesc articole. Oamenii iau ziarul ca să citească despre sânge și lacrimi așa cum încetinesc pentru a se uita la o mașină avariată pe autostradă, apoi își văd de drum. Dar ce găsesc ei în ziarul lor?

– Articole de fond, a spus Stephanie, gândindu-se la Hanratty și la misterele lui inexplicabile.

– Îhî. Astea *sunt* articole. Fiecare dintre ele are început, conținut și încheiere. Asta le face știri fericite, Steffi, întotdeauna fericite. Chiar dacă articolul se referă la secretara unei biserici care probabil c-a ucis jumătate din cei strânși la un picnic pentru că amantul i-a făcut vânt, astea sunt vești fericite, și știi de ce?

– Nu.

– Ai face bine să știi, a spus Dave, care tocmai ieșea din baie, încă ștergându-și mâinile cu un prosop de hârtie. E bine să știi, dacă vrei să lucrezi în domeniul ăsta, și să înțelegi ce faci. (Apropiindu-se, a aruncat prosopul în coș.)

Stephanie s-a gândit la spusele lor.

– Articolele de fond sunt istorii fericite pentru că au încheiere.

– Exact! a exclamat Vince, numai un zâmbet. Și-a azvârlit brațele în aer ca un preot care anunță reînvierea. Au o *rezolvare!* Au un *final!* Dar în viața reală lucrurile au început, mijloc și sfârșit, Stephanie? Ce-ți spune experiența?

– Dacă e vorba despre munca la ziar, nu am prea multă, a zis ea. Doar ziarul din campusul universitar, știți voi, și „Artă și diverse" aici.

Vince a respins afirmația.

– Dar inima și mintea, ele ce-ți spun?

– Că viața nu se desfășoară chiar așa. (Se gândea la un anumit tânăr cu care trebuia să rezolve problemele dacă se hotăra să rămână pe insulă mai mult de cele patru luni planificate... iar asta avea să se dovedească destul

de neplăcut. Probabil că așa avea să fie. Rick nu va primi bucuros o asemenea veste, pentru că, după mintea lui, nu așa trebuia să se depene povestea.)

– Eu n-am citit niciodată un articol de fond care să nu fie o minciună, a spus Vince calm, dar de obicei poți face ca o minciună să intre pe pagina de ziar. Asta nu s-ar potrivi nicicum. Decât dacă... (și a făcut un gest delicat din umeri).

Vreme de o clipă, Stephanie n-a știut cum să interpreteze gestul. Apoi și-a amintit ceva spus de Dave nu cu mult timp înainte de a ieși pe terasă, în soarele de sfârșit de august. „E a *noastră*", spusese el, cu un glas care sugera furie. „Un tip de la *Globe* de departe n-ar face decât s-o rasolească."

– Dacă i-ați fi povestit asta lui Hanratty, el ar fi folosit-o, adevărat? i-a întrebat ea.

– Nu era a noastră, ca s-o dăm, pentru că nu o stăpânim, a spus Vince. Aparține celui care o descoperă.

Zâmbind discret, Stephanie a clătinat din cap.

– Am impresia că asta este nesinceritate. Cred că tu și Dave sunteți singurii din lumea asta care știți toată istoria.

– Am fost, a precizat Dave. Acum știi și tu, Steffi.

Ea a făcut un semn, confirmând complimentul implicit, apoi, ridicând întrebător din sprâncene, și-a îndreptat atenția spre Vince Teague. După o secundă sau două, acesta a chicotit.

– Nu i-am povestit despre Colorado Kid pentru că ar fi luat istoria drept un mister inexplicabil și ar fi făcut din ea un articol oarecare, a spus Vince. Fără să modifice vreun detaliu, doar accentuând un anumit lucru – ideea că substanțele de relaxare musculară fac imposibilă înghițirea, de pildă – și lăsând alte elemente deoparte.

– Ca, de exemplu, că în cazul acesta nu a existat absolut nicio urmă privind asemenea substanțe.

– Îhî, poate că da sau poate că ar fi găsit altceva. Și poate că l-ar fi scris așa din proprie inițiativă, pentru că însăilarea unui articol pornind de la lucruri care nu prea alcătuiesc o poveste ajunge să devină un obicei după un anumit număr de ani în meseria asta, ori poate că editorul l-ar fi trimis să-l refacă.

– Ori l-ar fi rescris chiar editorul, dacă intrau în criză de timp, a intervenit Dave.

– Mda, se știe că editorii procedează așa de multe ori, a întărit Vince. În orice caz, Colorado Kid ar fi devenit al șaptelea sau al optulea articol dintr-o serie de Mistere inexplicabile petrecute în New England, ceva care să trezească interesul și curiozitatea oamenilor vreme de cincisprezece minute într-o duminică, iar luni să devină căptușeala lăzii cu nisip a pisicii.

– Iar atunci n-ar mai semăna cu povestea voastră, a spus Stephanie.

Dave a aprobat din cap, dar Vince a făcut un semn cu mâna de parcă ar fi vrut să spună *caca-maca*.

– Asta aș fi înghițit-o, dar aș fi legat o minciună de gâtul cuiva care nu mai e în viață ca s-o respingă, iar asta *nu* suport. Pentru că nu mă silește nimeni. (Și-a aruncat ochii la ceasul de la mână.) Hai, pe cai. Ultimul care iese să încuie ușa, bine?

Vince a plecat. L-au urmărit ieșind, apoi Dave s-a întors spre Stephanie:

– Mai ai întrebări?

Ea a pufnit în râs.

– O sută, dar niciuna la care tu sau Vince să-mi dați răspuns.

– Atâta vreme cât nu obosești întrebând, e bine. S-a dus spre biroul lui și, cu un oftat, a tras un vraf de hârtii mai aproape. Stephanie a dat să se apropie de propriul birou, când i-a atras atenția ceva de pe avizierul lung cât peretele de la capătul încăperii, față în față cu masa

de lucru încărcată a lui Vince. S-a apropiat ca să vadă mai bine.

Jumătatea stângă a avizierului era presărat cu pagini de gardă ale ziarului *Islander*, majoritatea îngălbenite și scorojite. În colțul de sus, izolată, era pagina din săptămâna începând cu 9 iulie 1952. Titlul suna: LUMINI MISTERIOASE DEASUPRA ORAȘULUI HANCOCK FASCINEAZĂ MII DE OAMENI. Dedesubt era o fotografie făcută de un anume Vincent Teague – datând de treizeci și șapte de ani, dacă nu greșise ea socoteala. Fotografia alb-negru înfățișa un teren de baseball de ligă inferioară, având un panou chiar în centru, pe care scria HANCOCK LUMBER MARCHEAZĂ ÎNTOTDEAUNA! Pentru Stephanie, poza arăta de parcă ar fi fost făcută la crepuscul. Cei câțiva adulți aflați în singura tribună neacoperită și cam dărăpănată stăteau în picioare și priveau spre cer. La fel și arbitrul, rămas cu picioarele îndepărtate pe terenul de țintă, cu masca în mâna dreaptă. Un grup de jucători – componenții echipei aflate în deplasare, a presupus ea – stăteau ghemuiți laolaltă în jurul celei de-a treia baze, de parcă ar fi căutat alinare. Ceilalți jucători, cu blugi și jerseuri pe spatele cărora erau imprimate cuvintele HANCOCK LUMBER, stăteau într-o linie aproximativă dincolo de zona de teren nefolosită la joc, cu toții privind în sus. Iar pe o movilă, băiețelul care a ridicat mâna înmănușată către unul dintre cercurile strălucitoare care atârnă pe cer imediat sub nori, de parcă ar fi vrut să atingă acel mister, ca să-l aducă mai aproape, să-i deschidă inima, pentru a-i afla povestea.

POSTFAȚĂ

Doar prietenul meu Scott poartă răspunderea dacă v-a plăcut sau nu *Colorado Kid* (cred că pentru mulți nu există părere de mijloc privind această povestire, dar asta nu mă deranjează). El mi-a adus tăieturile de ziare care stau la baza nuvelei.

Orice scriitor de ficțiune a avut pe câte cineva care să-i aducă din când în când câte o tăietură dintr-un ziar, convins că subiectul ar putea constitui punctul de plecare al unei povestiri minunate. „Trebuie doar s-o mai cizelezi puțin", spune cu un zâmbet optimist cel care-ți oferă extrasul din ziar. Nu știu cum le slujește acest lucru altor scriitori, însă eu n-am reușit niciodată, iar când Scott mi-a dat un plic cu tăieturi dintr-un ziar din statul Maine, am crezut că se va întâmpla același lucru. Dar mama m-a învățat să nu fiu ingrat, așa că i-am mulțumit, am dus plicul acasă și l-am aruncat pe birou. O zi sau două după aceea, l-am desfăcut, am citit articolul și asta m-a mobilizat cum nu se poate mai bine.

De atunci încoace am pierdut acea tăietură de ziar și încă o dată Google, acest savant idiot al secolului douăzeci și unu, nu m-a ajutat, astfel că nu pot decât să-l rezum din memorie, care este o sursă de referință recunoscută pentru nesiguranța ei. Cu toate astea, în cazul de față nu prea contează, pentru că articolul respectiv a fost doar scânteia care a aprins micuțul foc ce arde în paginile de față, și nu focul în sine.

Ce mi-a reținut imediat atenția după ce am desfăcut tăieturile acelea a fost un desen reprezentând o poșetă de un roșu strălucitor. Era vorba de o tânără care poseda acea poșetă. Fusese văzută într-o zi mergând pe strada principală de pe o mică insulă din apropierea coastelor statului Maine având la braț poșeta roșie. A doua zi, a fost găsită moartă pe una dintre plajele insulei, *fără* poșetă și fără acte de niciun fel. Până și cauza morții ei rămăsese misterioasă și, deși ea a fost pusă pe seama înecului, la care contribuise probabil și consumul de alcool, acel diagnostic a rămas neclar până azi.

În cele din urmă, femeia a fost identificată, dar asta după ce rămășițele ei pământești au stat multă vreme într-o criptă de pe continent. Iar eu am rămas contaminat de misterul insulelor din apropierea coastelor statului Maine – cum ar fi Cranberry și Monhegan – pentru că au o atmosferă contrastantă, ciudată, de comuniune și solitudine. Puține sunt locurile din America unde granița dintre micuța lume Dinăuntru și marea lume Exterioară este trasată atât de ferm și de precis. Insularii sunt plini de căldură față de cei care aparțin locului, dar își păstrează foarte bine secretele față de cei din afară. Și – așa cum demonstrează atât de memorabil Agatha Christie în *Zece negri mititei* – nu există o încăpere încuiată mai mare decât o insulă, chiar una de pe care, într-o zi senină de vară, continentul pare doar la un pas depărtare; nu există loc mai bine hărăzit unui mister.

Subiectul povestirii mele este misterul și sunt conștient că mulți cititori se vor simți trași pe sfoară, chiar înfuriați, de incapacitatea mea de a le oferi soluția lui. Asta pentru că nu aveam soluție de dat? Răspunsul este *nu*. Dacă-mi puneam mintea la treabă (așa cum a procedat Richard Adams în prefața la *Shardik*[1]), aș fi putut găsi cel puțin șase soluții: trei bune, două mai din topor și una frumoasă ca o poleială. Cred că mulți dintre dumneavoastră

[1] *Shardik*, roman publicat în 1974 și aparținând genului fantasy, este o alegorie și o explorare a dorinței universale a omenirii de reîncarnare (n. tr.).

care au citit cazul știți cum sunt unele dintre ele. În situația de față însă – în acest caz foarte *dificil*, dacă-mi pot permite să fac această afirmație bazându-mă pe punctul de pornire al povestirii – nu mă interesează cu adevărat soluția, ci misterul. Pentru că, zi după zi, misterul m-a făcut să revin mereu la poveste.

M-au preocupat cu adevărat cei doi moșuleți, mursecând mereu la acel caz în timpul lor liber, cu toate că anii se scurgeau, iar ei îmbătrâneau tot mai mult? Da, sigur. M-a interesat Stephanie, care e pusă evident la încercare, și este judecată de judecători blânzi, dar fermi? Desigur. Dar ceea ce m-a atras în primul rând a fost gândul la Colorado Kid, rezemat de coșul de gunoi și privind spre ocean, o anomalie care a pus la încercare până și cea mai flexibilă credulitate până pe punctul de a ceda. Poate chiar dincolo de această limită. În cele din urmă, nu mi-a păsat cum a ajuns acolo; ca o privighetoare pe care o zărești în deșert, mi-a luat suflarea faptul că el *era* acolo.

Și, bineînțeles, am vrut să arăt cum au reacționat personajele mele la prezența lui. S-a dovedit că ele s-au comportat cum nu se poate mai bine. Acum aștept corespondența cu dumneavoastră, pe e-mail și pe calea cealaltă, a melcului, ca să aflu care v-au fost reacțiile.

N-aș vrea să insist prea mult asupra acestui aspect, însă, înainte de a vă părăsi, vă invit să țineți seama că trăim într-o *rețea* de mister și că ne-am obișnuit atât de mult cu acest cuvânt, încât l-am tăiat cu creionul și l-am înlocuit cu altul, care ne place mai mult, mă refer la *realitate*. De unde venim? Unde am fost înainte de a fi aici? Nu știm. Încotro ne îndreptăm? Nu știm. Multe biserici ne asigură că dețin răspunsul, dar majoritatea dintre noi au o vagă bănuială că totul ar putea fi o înșelătorie pusă la cale ca să umple cutia de colecte a unora. Până una, alta, participăm la un joc obligatoriu de *dodgeball*[1] în vreme ce suntem în

[1] Joc de echipă al cărui scop este eliminarea jucătorilor adverși prin lovirea lor cu una dintre cele trei sau șase mingi, sau prinderea mingii aruncate de adversar înainte ca aceasta să atingă solul (n. tr.).

cădere liberă din *Cine-știe-unde* către *N-am-idee*. Uneori, bombele explodează și uneori avioanele aterizează fără probleme; uneori analiza sângelui iese bine, iar alteori biopsiile ies pozitiv. De cele mai multe ori telefonul nedorit nu vine la miez de noapte, însă uneori îl primim, și, în orice caz, știm că vom pătrunde până la gât în plin mister.

Eu o nebunie să suporți asta și totuși să-ți păstrezi sănătatea mintală, dar e și frumos. Eu scriu ca să aflu ce gândesc, iar scriind *Colorado Kid* am aflat că poate – zic doar *probabil* – frumusețea misterului este cea care ne îngăduie să trăim sănătoși la minte în vreme ce ne cârmim trupurile fragile prin lumea în care demolarea este cuvânt de ordine. Mereu dorim să atingem luminile de pe cer și vrem mereu să știm de unde a apărut Colorado Kid (pentru că lumea e plină de oameni ca el). Poate că a dori e mai bine decât a ști. Nu insist că asta ar fi o certitudine; doar sugerez așa ceva. Dar dacă-mi spuneți că am dat greș în efortul meu și că n-am spus toată povestea care era de spus, vă asigur că vă înșelați.

De asta sunt *sigur*.

Stephen King
31 ianuarie 2005

„Nimic nu este mai bun decât un roman polițist de serie neagră."

Bookmarks Magazine

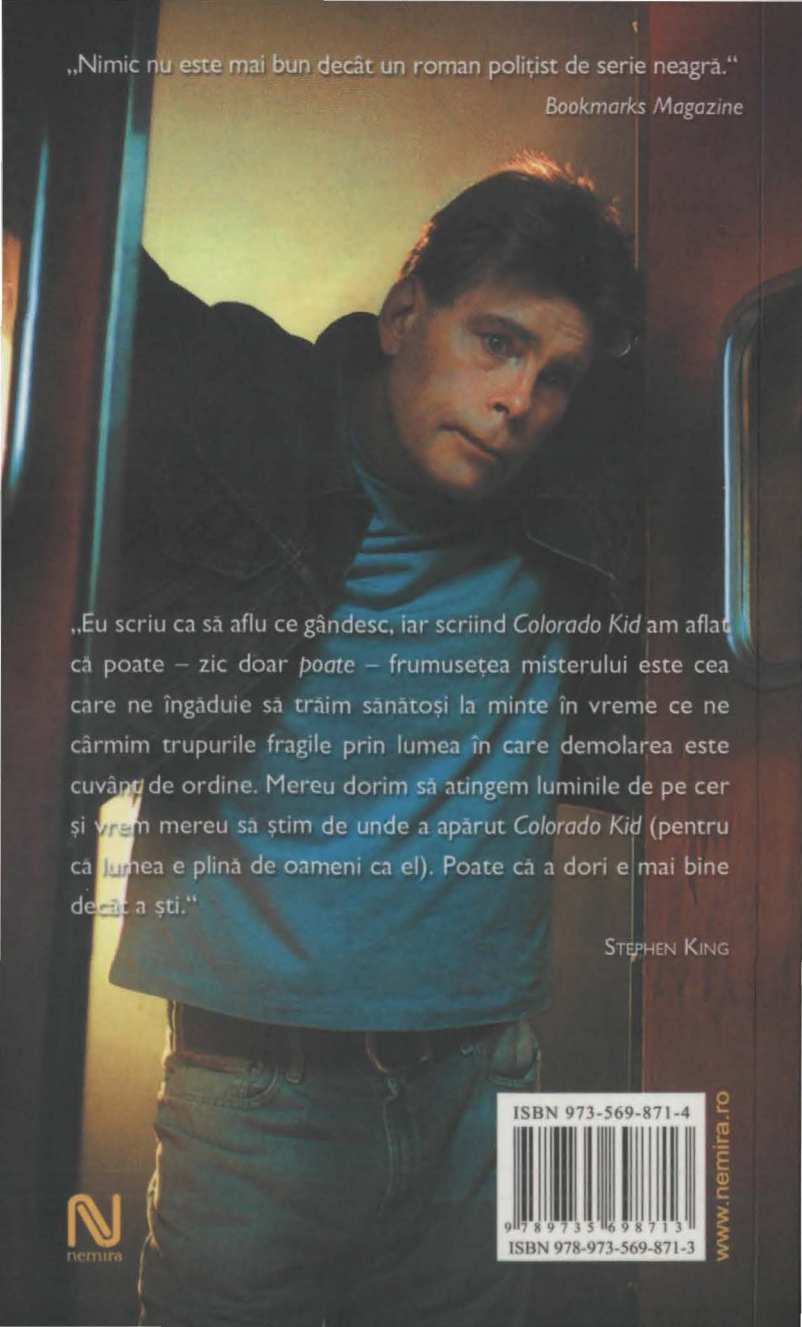

„Eu scriu ca să aflu ce gândesc, iar scriind *Colorado Kid* am aflat că poate – zic doar *poate* – frumusețea misterului este cea care ne îngăduie să trăim sănătoși la minte în vreme ce ne cârmim trupurile fragile prin lumea în care demolarea este cuvânt de ordine. Mereu dorim să atingem luminile de pe cer și vrem mereu să știm de unde a apărut *Colorado Kid* (pentru că lumea e plină de oameni ca el). Poate că a dori e mai bine decât a ști."

STEPHEN KING

ISBN 973-569-871-4

ISBN 978-973-569-871-3

nemira

www.nemira.ro